

ELMÓRE

LEONARDO

PRONTO

RAPALLÓI NEHÉZFIÚK

Elmore Leonard

PRONTO
RAPALLOI NEHÉZFIÚK

Elmore Leonard: Pronto
Copyright © 1993 by Elmore Leonard, Inc

Fordította: Tótisz András

EGY

– Döntöttem – fordult egy este, valamikor október vége táján, Harry Arno az asszonyhoz, akivel az utóbbi években kisebb megszakításokkal járt. – Elmondok valamit, amit még soha senkinek nem mondtam el.

– Arra gondolsz, amikor a háborúban voltál? – kérdezte Joyce.

Ez leállította Harryt. – Honnan tudod?

– Amikor Olaszországban voltál és lelőtted azt a dezertőrt? Harry egy szót sem szólt, csak nézte Joyce-t.

– Már elmesélted.

– Ugyan már. Mikor?

– A Cardozóban ültünk, kinn a teraszon, nem sokkal azután, hogy újra kezdtük. Akkor is ugyanígy kezdted, mintha valami titkot akarnál elmondani. Hát innen tudtam. Csak hajói emlékszem, akkor nem tetted hozzá, hogy döntötte!.

Harry most már tényleg zavarban volt.

– Akkor nem ittam, ugye?

– Már leszoktál. – Joyce eltűnődött. – Várj csak! Akkor mesélted el másodszor, hogy lelőtted azt a pofát. Pisában, ugye? Még azt a képet is mutattad, ahol tartod a ferde tornyot.

– Nem Pisában volt. Nem ott lőttem le a pofát – morogta Harry.

– De valahol arrafelé.

– Biztos vagy benne, hogy kétszer is elmondtam?

– Amikor először elmesélted, még a klubban dolgoztam. Rögtön az első randik egyikén. De akkor még ittál.

– Akkor olyan hat vagy hét éve lehetett.

– Nem akarok vitatkozni, Harry, de van annak már tíz éve is.

Tudom, hogy csaknem harminc voltam, amikor abbahagytam a táncot.

– Uramisten – csóválta a fejét Harry. Ha Joyce most negyven körül jár, akkor így lehet valahogy. Mintha csak most lett volna. Láta maga előtt az asszony fehér bőrét a reflektorfényben; sötét haját és azt a tiszta, fehér bőrt. Harry életében nem látott még olyan topless táncosnőt, aki szemüvegben táncolt. Nem kontaktlencsével, hanem igazi, kerek, fekete keretes szemüvegben. A korához képest még mindig jól néz ki. Hogy múlik az idő! Két hete töltöttem be a hatvanötödiket, gondolta Harry. Egyidős vagyok Paul Newmannel.

– Mit gondolsz, másnak is elmondtam?

– Nem hiszem – felelte Joyce és hozzátette: – De ha akarod, újra elmondhatod. Csodálatos történet.

– Nem, nem érdekes – felelte Harry.

Harry lakásán voltak a Delia Robbiában az Ocean Driven-on és Frank Sinatrát hallgattak, meg Frank meg Nelson Riddle-t; az „I’ve Got You Under My Skin-t” nyomták, Harry halk volt, Joyce szórakozottnak tűnt. Harry, aki végre rászánta magát, hogy elmondja, mi is történt Olaszországban negyvenhét évvel ezelőtt, aztán megkérdezze Joyce-t, elkíséri-e, ha odautazik január vége felé. Rögtön a Szuper Kupa után. Igazából ezt döntötte el.

De most már nem volt olyan biztos benne, hogy magával akarja vinni a nőt.

Amióta csak ismerte Joyce Pattont – vagyis Joyt, amikor még félmeztelen táncolt, nem tudta eldönteni, hogy jól választott-e vele.

Harry Arno heti hat-hétezer között kaszált azzal a három illegális kis fogadóirodával, amit South Miami Beachben működtetett. Igaz, feleznie kellett egy Jimmy Capotorto nevű pofával Jimmy Cappel, a Jumbóval –, akinek a kokaint kivéve mindenben benne volt a keze, ami csak illegális volt Dade megyében, ráadásul Harryé voltak a

kiadások; telefonok, bérleti díjak, a felírók lóvéja, és mindenféle előre nem látható költségek. De azért oké volt így is. Harry Arno még mindig zsebre vágott egy ezrest hetente, és ez így ment legalább húsz éve, amióta a nagyokosok voltak a csendestársai. Jimmy Cap, a Jumbo előtt egy Ed Grossi nevű pofa volt az, és Grossi előtt, vagy negyven évvel ezelőtt Harry az S & G bukipárosnál volt futkonc.

Eredetileg úgy képzelte, hogy hatvanöt évesen visszavonul. Addigra lesz vagy egymilliója valamelyik svájci bank bahamai fiókjában. Aztán, amikor eljött az idő, meggondolta magát és tovább dolgozott. Majd hatvanhat évesen száll ki a buliból. Nem most, a futballszezon csúcán, amikor a kuncsaftjai szívesebben fogadnak a profikra, mint bármilyen más sportra, talán a kosárlabdát kivéve. Néhány százastól lepedőig mehetnek a tétek; van néhány kemény játékos. Vasárnap nézi hát a meccseket és megvárja a Szuper Kupát, január huszonhatodikát az indulással. Még három hónap. Nem mindegy, mikor vonul vissza, hatvanöt vagy hatvanhat évesen? Úgysem tudja senki, hány éves. Ami azt illeti, azt sem, mi az igazi neve.

Harry Arno meg volt győződve, hogy ő a menő. Nem lassult le, egyáltalán nem érzi magát hatvanhat évesnek, tudja, hogy Vanilla Ice fehér zenész, és nem fekete, a haja is megvan még, jobb oldalt elválasztva, és hozzá kéthetente színezik. Az Arthur Godfrey Roadon csinálják, ahol vágata is. Joyce időnként kihúzza magát, ránéz és azt mondja. „Majdnem egyforma magasak vagyunk, nem?” Vagy azt mondja: „Mennyi is vagy? Százhetven?” Harry meg ilyenkor azt feleli, hogy pont olyan magas, mint amilyen a második világháborúban a katonák átlagmagassága volt. Százhetvenöt. Talán most már egy kicsit kevesebb is, de egész jó kondiban van ahhoz képest, hogy majdnem infarktusa volt, s katéterrel nyitották meg az eltömődött eret. Minden reggel majd egy órát kocog föl-alá a Lummus Parkban, egyik oldalra tőle a Delia Robbia és a többi felújított szeci hotel, a másikon az Atlanti-óceán, körötte meg szinte

egy lélek sem. Az öregek, nyugdíjasok jórészt eltűntek a környékről, és a South Beach új lakói, a New York-i nagymenők, divattervezők és modellek, színészek, divatos homokosok nem bukkannak elő dél előtt.

De már közeleg a nap, amikor a játékosai zavartan telefonálgatnak mindenfelé. „Mi történt Harry Arnóval?” Akkor döbbennek csak rá, hogy semmit sem tudnak róla.

Eltűnik és új életet kezd. Nincs több feszültség. Nem dolgozik többé olyanoknak, akiket nem tisztel. Nem iszik, talán csak egy-két pohárral időnként. Néha talán egy cigarettát is elszív napnyugtakor, amikor elnézi a tengert. Joyce-szal.

Vagy nem. Mintha nem volna elég nő ott, ahová költözni akar. Talán jobb lesz, ha előre megy, berendezkedik, aztán hívja csak Joyce-t, ha hiányzik. Látogatóba.

Harry készen állt. Megvolt az útlevele, biztos, ami biztos, két néven is. Akadály egy szál se. Egész addig így gondolta, míg Buck Torres meg nem mondta, hogy szarban van. Október huszonkilencedikén történt, a Collins Avenue-n, a Wolfie előtt.

A Wolfie volt az egyetlen étterem, ahol még mindig lehetett Jell-O pudingot enni. „És még azt hiszik, hogy menők vele”, mondta az egyik barátja a The Miami Héráidnál. Az étlapon volt „Harry Arno” szendvics is, amit Harry már nem evett, mert nem bírta a gyomra. Pastrami és mozzarella, paradicsommal és hagymával, olasz dresszing. Harry bírta a déli ételeket, és bírta a kubai kaját is, ha vigyázott, hogy ne egyen sokat a fekete babból. Csak azokat az újfajta helyeket nem tudta megszokni, ahol tofut és polentát adtak, és mindent pesto szósszal öntöttek nyakon. Napon aszalt cseresznyék és mogyoró tengeri hallal, az ég szerelmére!

Harry soha nem felejt el ezt az október huszonkilencedikét. Zöldséglevest evett, néhány sós kekszet, jeges teát és egy málnás Jell-O pudingot. Aztán ahogy kilép a napsütésre, a vörös passzész,

bézs szabadidőruhájában, a Reebok cipőjében, Buck Torrest pillantja meg egy jelzés nélküli kocsi, egy kilencvenegyes kék Caprice mellett. Buck Torres vagy fél tucatszor letartóztatta Harryt, jól ismerték egymást, mondhatni barátok voltak. Nem mintha összejártak volna; Harry soha nem találkozott Buck feleségével, de barátok a szónak abban az értelmében, hogy bíztak egymásban, és mindig szakítottak időt egy kis beszélgetésre erről-arról, csak éppen arról nem, amivel a kenyerük keresték. Buck Torres soha nem kérdezte Harryt Jimmy Capotortóról; nem próbálta Harryn keresztül elkapni Jimmy Capet.

De ez alkalommal, október huszonkilencedikén, délután, Harry érezte, hogy valami baj van. – Már megint nagyon sportos vagy, öreg – mondta Torres. – Szállj be, hazaviszlek.

Harry azt mondta, kocsival van.

– Nem baj. Azért csak szállj be, teszünk egy kört – mondta Torres.

Délnek tartottak a Collinson, és kisvártatva nyugatnak fordultak a Washington felé. Még nem volt nagy forgalom, de decemberben egymást érik majd itt a lökhárítók. Állott cigarettaszag érződött a kocsiban, és Harry letekerte az ablakot.

– A helyedben én belekukucskálnék azokba az iratokba a hátsó ülésen – mondta Torres.

Harry már megtette.

Egy paksaméta hivatalos irat. A fejléc pedig: Kérvény telefonvonalra való rácsatlakozásra. A vándorbírószághoz címezve, a Florida, Dade megyei tizenegyedik ülészak bűnügyi részlegéhez. A fejléc alatt a bíró neve és a bíró neve alatt Harry látta, hogy személyes a dolog, mert a rendőrség arra kért felhatalmazást, hogy rácsatlakozzon az ő három fogadóirodájának telefonjára. Nagybetűkkel ott a neve, előfizető: HARRY JACK ARNO.

– Minek ez a húhó? – kérdezte Harry. – Mindenki tudja, mivel

foglalkozom.

– Ez most komoly – felelte Torres. – A futballesezon kezdete óta hallgatjuk le a telefonjaidat. Tudjuk, kik hívtak és te kiket hívtál. A nap minden percében. Nézd meg a tizennegyedik oldalt.

– Elhiszem – mondta Harry.

– Múlt vasárnap száznyolcvan hívásod volt csúcsidőben, a profi meccsek kezdete előtt.

– Sok barátom van – próbálkozott Harry.

– Gyere ezzel elő a bíróságon, és kiröhögnek. De az is lehet, hogy megbüntetnek ötszáz dollárra. Ez most más.

Harry még mindig az iratokat nézte.

Aztán megszólalt: – Ez a bíró egyetemi meccsre fogad, egy ügyvéd haverján keresztül. A délkeleti konferencia meccseire. Csak tutira megy, mindig a favoritra. Meg Floridára, Florida államra és Miamire, akárki az ellenfél.

– Lapozz a huszonnyolcadik oldalra – mondta Torres. – Nézd meg a dátumot és az aláírást.

– Engem is lehallgattok?

– Hetekkel ezelőtt kaptuk meg az engedélyt. Erre a három számra, de nem a lakásodra.

– Nem tudtad, hogy minden üzletet magnóra veszek? Megkaphattad volna a szalagokat, és nincs ez a húhó.

Torres jobbra fordult a Washingtonon, észak felé, el a napsütésben bezárkózó, fehér falú üzletek mellett. Idáig még nem nyúlnak el South Beach pasztellszínei és csicsás neonreklámjai. – Az FBI bulija – mondta Torres. – El akarják kapni Jimmy Capet, tudod, hogy majd minden évben rájuk jön, hogy most elkapják, és csinálják a műsort. Mi szaladgálhatunk, és ha találunk valamit, ők viszik a vádesküldtszék elé.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Harry. – Azt mondd, bekasztvizhatnak Jimmyvel bűnszövetkezet vádjával?

Látta, hogy Torres felé pillant, hogy Torres komoly, és ez kezdte aggasztani.

– Így indult a dolog – mondta – Torres. – Bekasztviznak, hacsak nem tanúskodsz, nem segítesz nekik hűvösre vágni Jumbót. Mondom a nyomozást vezető ügynöknek: „Mivel akarják megfordítani Harry Arnót, azzal, hogy hat hónapra leültethetik? Harry nem működik más államban, vagyis nem szövetségi ügy; amit csinál, piti dolog. „Erre McCormick, az ügynök rábólint. „Aha, az kell, hogy nagy szarban legyen, mi?” Gondolkodik egy ideig, aztán kitalálja. „Oké, mi lenne, ha ez az Arno azt hinné, hogy Jumbo el akarja tetetni láb alól?”

Harry a homlokát ráncolta. – Miért akarná? – Hogy semmit ne húzhassál rá.

– Miért, mit mondhatnék róla? Azt, hogy egy kibaszott gengszter? Mindenki tudja.

– Azt hiszed, hülyéskedek? – kérdezte Torres. De komolyan beszélt, aggódott, csak addig nem folytatta, amíg a járda mellé nem húzódtott és le nem parkolt. Szembefordult Harryvel és elmondta, mi az ábra.

– Azt találták ki, hogy bepaliznak. Azt hiszed, hogy Jumbo ki akar nyíratni, így aztán rohansz a törvényhez védelemért.

– Mindig is besúgó akartam lenni, semmi más – mondta Harry.

– Ide figyelj! – mondta Torres. – Azt mondja ez a McCormick: „Vagy intézzük úgy, hogy Arnót kinyírják és Jumbót elkapjuk gyilkosságért. Mi rossz van benne?”, mondja. Utána persze hozzáteszi, hogy csak viccelt, de nem esküdnék meg rá. Aztán megint elgondolkodik és kijön az újabb nagy ötlettel. „Mi lenne, ha Jumbo fülébe ültetnénk a bogarat, hogy Arno átveri?” Harry a fejét

csóválta, de Torres csak folytatta „Jumbo bepipul, Amo pedig tudja, mi vár rá, és beszartan rohan Állam Bácsihoz.”

– Én még nem láttam olyan fiókot, ahol a vezető pofa ne fölözné le egy kicsit a hasznot. Ez benne van a buliban, csak nem szabad túlzásba vinni. Lecsíphetek hetente egy százast a költségekre, Jimmy is tudja, és amíg megkapja a részét, tojik rá.

Torres bólintott. – Aha, de McCormick azt találta ki, az a nagy ötlete, hogy elhíheti Jumbóval, nagyban fölözöl, keményen átvered. – Harry megint csak a fejét csóválta. – Említetted Jumbo részét. Mennyi az, a fele? – kérdezte Torres.

– Fifti-fifti – felelte Harry.

– Tudja, mennyit kaszálsz egy héten?

– Naná, hogy tudja.

– Honnan tudja a pontos összeget?

– Hát tőlem – felelte Harry. – Ha nem hiszi, bármikor meghallgathatja a szalagokat.

– Meghallgatta már egyszer is?

– Tréfálsz? Lusta egy állat.

– Hát McCormick figyelteti az összes fogadásodat és a bevételedet.

– Ugyan már, mindezt lehallgatják?

– McCormick tudni akarja, nincs-e eltérés aközött, amit beszedsz és aközött, amit Jumbónak mondasz.

– Ennek a pofának elment az esze – mondta Harry. – És mi van azzal, amit a futkoncok hoznak be? Abból szinte semmi nincs felvéve. Vagy néhány haver, aki otthon hív? Vagy mi van azokkal, akik az ország más részéből jönnek fogadni, mondjuk Jerseyből? Az a szöveg! Felhív egy pofa, azt mondja: „Szeretem a Vikingeket, és hat öt féldolcsira.” Vagy egy másik felhív, „Harry, a Saints mínusz hét

harmincszor.” Ha veszít, mi a bulim, tíz százalék? Csak azért tartom meg a szalagokat, ha valami vita volna, ki tartozik kinek, vagy ha megyek behajtani a lóvét és a pofa azt mondja, nem is fogadott. Nemigen fordul elő, mert ha csak egy kicsit is úgy érzem, hogy nem világos, amit a játékos mond, rákérdezek. Felhív a pofa és azt mondja, Harry, add a Lionst és a Niners hússzor fordított. Bears mázsa, Chargers mázsa. Giants ötször, New England tízszer, ha a Rams tíz. És ez megy szombat, vasárnap naponta kétszer, jönnek sima fogadások, dupla vagy semmi, körmeccsek, felül és alul becslés, már jönnek téttek az NBA-re, spt, hokira is. Azt akarod bemesélni, hogy ez az FBI-os képes kivenni ebből a halandzsából, mennyi üzletet bonyolítok?

– Harry, hallottuk, hogy beszélsz Jumbóval – mondta Torres. – Elmondta neki, mi a heti végösszeg, és azt is, hogyan jön ki. Az egyik alkalommal, amikor vele beszélte, Jumbo megkérdezte, mi van azzal a pofával, aki a Calder bárjában ment oda hozzá. Jumbo épp ivott valamit két futam között. Fekete pasi, öltöny, aranylánc. Azt mondja Jumbónak. „Öreg, teljesen kicsináltál a múlt héten.” Azt mondja, tízezret bukott, és még egy lepedőt fizetett jutaléknak. Hallottuk, hogy Jumbo megkérdezte tőled, mi van a pofával. Emlékszel rá?

Harry nem kapkodta el a választ. – Megmondtam Jimmynek, hogy fogalmam sincs az egésze, vagy nem? Te is hallottad. A pofa tévedett, valahol máshol tette meg a tétjeit. Megmondtam Jimmynek, ha ellenőrizni akarja a szalagjaimat, megteheti.

Torres bólogatott. – Aha, de Jumbo azt mondja, az a fekete pofa állítja, hogy nálad fogadott és nem másnál. Összefutottatok a Wolfie-ban, és rögtön le is írtad.

– Ugyan már – így Harry. – Megmondtam Jimmynek is, találj meg a pofát. Nézzen a szemembe, és mondja a képembe, hogy nálam tette meg. Én nem dolgozok így, nem egy idegennel. Ha

valaki játszani akar, beajánlják. – Harryt ismét előntötte a forróság, mint amikor Jimmy Cappel beszélt a telefonon, az egész egyszerre ismét előjött, de most már felfogta, mire megy ki a játék. – Megmondtam Jimmynek, hogy a pofa csak be akar húzni, és még azt sem tudom, miért. Hát most már tudom.

– A pofa ellen vádindítvány van kábítószer-kereskedelem miatt – mondta Torres. – Ha megteszi, amit McCormick vár tőle, a vádat kereskedelmi szándéktól pusztá birtoklássá enyhítik. Látod már, hogyan működik a dolog? Nem tudod bizonyítani, hogy a pofa nem nálad fogadott, Jumbo agyában pedig forognak a kerekek, mennyi lóvéval rövidíthetted meg. Oké, lehallgattunk egy másik beszélgetést is, amikor Jumbo megbeszélte a dolgot az egyik emberével. Azt mondta, ha a füstösnek volt pofája odamenni hozzá, biztos igazat mond, aztán azt mondta a pofának, intézze el a dolgot. Ez tegnap délután volt.

– Intézte el. Csak ennyit mondott? – kérdezte Harry.

– Nem részletezte, mit tegyen.

– Kivel beszélt?

– Néhányszor Tommynak nevezte a pofát.

– Tommy Bucks – bólintott Harry. – Sötétbőrű pofa. Tíz, tizenkét éve jött Szicíliából, akkor még Tomasino Bitonti volt.

– Én is rá gondoltam – mondta Torres. – Tommy Bucks. Zsebéből elővette jegyzetfüzetét. – Az a sötét, velem ne kekeckedj tekintet, sötét bőr. De a pofa igazi dendi, öltöny, nyakkendő.

– Mint az ötvenes években – mondta Harry. – Amikor az ember elment este egy klubba, öltönyt vett föl, vagy valami pofás sportblézert. Amikor Tommy idejött, ez volt az első, amit megtanult. Az öltözködés. Mindig úgy néz ki, mint egymillió zöldhasú. Innen kapta a nevét is, Zöldhasú Tommy. Tommy Buck. De akkor is csak egy tahó. – Harry nézte, hogy Torres beírja a nevet a jegyzetfüzetbe.

Tommy, Jimmy, mintha kissrácokról beszélnének. Aztán Harrynek eszébe jutott valami. – Szóval lehallgatjátok Jimmy lakását is, ha tudjátok, mit beszél. – Torres pedig fölnézett, és most először elmosolyodott.

– Ismered a házát az Indián Creeken? Szinte pontosan szemben az Edén Rockal. A hotelből figyeljük. Jumbo odakinn van a pátion, abban az óriás sortjában. Milyen súlyos, úgy háromszáz font?

– Legalább. Lehet, hogy háromszázötven – felelte Harry.

– Figyeltük, és feltűnt, hogy mindig egy zsinór nélküli telefonon beszél. Beültettünk néhány embert egy hajóba, ami a hotelnél horgonyoz az öbölben. Egy scannerrel ráálltak a jelére, a frekvenciájára, és lehallgatják a telefonját, bárkivel is beszéljen. Hordozható kézi telefon, nem kell hozza bírósági engedély.

Néhány pillanatig csöndben ültek.

– A levegőből szeded, amit elcsípsz, érted? – mondta Torres. – A rádióhullámok szabadon foghatók, ezért nem kell engedély hozzá.

Harry csöndben bólintott.

Aztán azt mondta. – Hát, díjazom, hogy elmondtad mindezt. Tudom, hogy nagyon seggbe rúghatnak érte.

– Nem akarom, hogy bajod essen emiatt a seggfej McCormick miatt.

– Hát le vannak ejtve – mondta Harry. – Nem izgatom magam. Ha tíz-tizenkét évvel ezelőtt mondja Jimmy Tommy Bucksnak ezeket a szavakat, intézd el, más lett volna a helyzet. Úgy értem, akkor, amikor Tommy idejött. Mint egy senki. Tudod, hogy értem? – kérdezte. – Olyan pofa, akit idehoznak Szicíliából, hogy intézze el a piszkos munkát. Valami szaros paraszt a középkorból, körülnéz és itt találja magát Miami Beachen. Nem hisz a szemének. A Senkinek a kezébe nyomnak egy pisztolyt és azt mondják: „Látod azt a pofát?” A Senki pedig kinyírja. Érted? Olyan pofát hoznak, aki szeret

lódözni, de itt nem sáros, és le sem szarják, ha a Senkit elkapják, elítélik, kivonják a forgalomból. Hozatnak egy másik senkit a helyére. A pofa meg postafordultával érkezik Szicíliából, a fekete öltönyében, nyakig gombolt inggel, nyakkendő nélkül, a feje búbján a kalap. Ez volt Tommy Bucks tíz-tizenkét éve, amikor még Tbmásino Bitonti volt.

- Szóval abban bízol, hogy jobban megváltozott, mint az öltönye?
 - Torres végigmérte Harryt. – Látom, nem aggódsz.
 - Bármikor leléphetek – mondta Harry.
- Torres elvigyorodott. – Hát, meg kell hagyni, elég laza vagy.
Harry vállat vont. Igyekezett, nagyon igyekezett.

KETTŐ

Harry szemében Tommy Bucks mindig is a Senki maradt, egy fickó, akit áthoztak, hogy megöljön valakit, aztán itt ragadt, megtanult angolul, megtanult öltözködni, de attól még az, aki volt; egy pofa, akit idehozattak.

Bármikor beállíthat. De az is lehet, hogy vár rá valahol. Ha kiszállt volna, amikor hatvanöt éves volt...

Valaki kitalálta, hogy ez a legmegfelelőbb életkor abbahagyni, bármit is csinál az ember, és Harry most már hajlamos volt hinni neki. Az ember eléri a negyvenet, és kezd lemaradni, a lábai már nem olyanok, mint voltak, aztán huszonöt évre rá az egész teste kezdi felmondani a szolgálatot. Meg sem fordult a fejében ilyesmi, egészen addig, amíg tavaly szépen föl nem vezették azt a csövet a szívébe, az ágyékától föl végig az artériában, és aztán azt mondták, jobban teszi, ha mostantól másképp él. Ha akkor rögtön kiszállt volna a buliból, még tavaly...

Nem az, hogy bánta, vagy pánikba esett volna, egyszerűen ez volt a helyzet. Ha nem volna már itt, nem kéne aggódnia amiatt, hogy a Senki fölkeresi, már ha valóban így értik, hogy „elintézi a dolgot”. Egy ilyen primitív tahó az ezerkétszáz dolláros öltönyében, semmi műveltség, és hozzá az a rémes fokhagymabúzös olasz kiejtés, bár meg kell hagyni, nem is olyan érezhető nála, és nem is olyan hülye, mint a legtöbben Jimmy környezetében. A Senki eljön, ez nem kérdés. Csak az, hogy ő mi a fenére vár.

Harry Arno alighogy hazaért ezen a csütörtök délutánon, október huszonkilencedikén, összepakolt. Nem azért, hogy rögtön lelépjen, de biztos, ami biztos. Ingekkal és alsóneművel vonult a szekrénytől az ágyra tett bőröndhöz, az ablakkal szemben, amely az Ocean Drive-ra nézett. Vagy húszpercenként abba kellett hagynia, hogy

kimenjen a fürdőszobába, a gondolat, hogy a Senki bármikor betoppanhat, serkentette a hólyagját. Vagy a Senki gondolata és megnagyobbodott prosztatája együtt. Állt a vécékagyló előtt, csapolt, és közben elképzelte, ahogy a Senki belép az épületbe, gyorsan kirázta a maradékot és rohant vissza az ablakhoz. Néhányszor már ott tartott, hogy az ágy melletti telefon után nyúl. De ha felhívja Jimmyt és elmondja, mire megy ki a dolog, azt is el kell mondania, honnan tudja, hogy csak belekeverik. Jimmy persze nem így látná a dolgot. – Szóval ilyen puszipajtások vagytok ezzel a zsaruvall? – mondaná. Alkut ajánlottak? – Hiába esküdözne, hogy soha nem beszélt a bíróval, mintha a falnak beszélne. Egy százhatvan kilós, félanalfabéta bunkó kezébe tenné az életét, aki életében nem mosolygott és nem tette le az érettségét. Jimmy Cappel néhány dologban tutira mehetett az ember. Harry biztos volt benne, mit szólt volna Jimmy, ha elmondja neki, hogy vissza akar vonulni. – Úgy gondolod? Hát akkor szállsz ki, amikor én azt mondom, hogy kiszállhatsz.

De a Senkit nem ismerte annyira, hogy kiszámítsa. Soha nem mutatták be őket egymásnak, és évente legföljebb egy-két szót váltottak. Legjobb tudomása szerint, a Senki mással sem nagyon beszélgetett. A többiek Jimmy körül inkább kitértek az útjából. A nők kedvelték, a félprofik vonzódnak az ilyen pofákhoz, vagy talán félnek nem úgy tenni, mintha vonzódnának.

Harry becsomagolt egy bőröndöt és egy ruhászsákot, az ott lógott a hálósobában a szekrényben. Aztán megállt az ablaknál, lenézett a fényszórókra a szürkületben, a sötét suhanó árnyakra, és azon tűnődött, nem felejtett-e el valamit.

A neszesszere. És még?

Uramisten, a két útleveél!

Valaki kopogtatott az ajtón. A nappaliban.

Harry hátraugrott, és ugyanabban a pillanatban eszébe jutott,

hogy nem vette magához a pisztolyát, azt a pisztolyt, amivel negyvenhét évvel ezelőtt lelőtte azt a dezertórt, aztán hazahozta emlékül. Egy U.S. Army Colt 45-ös oldalfeegyver. Szépen törülközőbe csavarva a szekrény polcán. Nincs megtöltve, a Senki pedig az ajtóban. Harry biztos volt, hogy ő az.

Egy virágos, kék-sárga sportinges fekete pofa jött be elsőként, Tommy Bucks mögötte, kétsoros fényes szürke öltönyben, sötét bőrén vakítóan fehér ing, gesztenyemintás nyakkendő. Harry félreállt az útból, hogy beengedje őket, a fekete pofa pedig, ahogy bejött, egyenesen az arcába bámult. A Senki a pofa vállára tette kezét, és lökött rajta egyet. – Ő Kenet.

– Kenneth – mondta a fekete pofa.

A Senki körülnézett. – Nem ezt mondtam én is? Kenet. – Felkapcsolta a lámpát, a fekete-fehér fényképekkel borított falhoz lépett. – Ismered ezt a pofát, Kenet? Elmondanád?

– Eigen, ő az. – Kenneth Harryre nézett. – Öt dollárt tettem a Saintsre és a Houston Oilersre, hétfőn fizettem ki. Tizenegy lepedőt perkáltam le a föllel együtt itt, a hotel előtt. Velem volt egy barátom, az is megmondhatja.

– Soha életedben nem láttál, mielőtt beléptél ebbe a szobába – mondta Harry Kennethnek, aztán a Senkihez fordult. – Kérdezd meg Jimmyt, vettem-e át valaha is pénzt odakinn. A játékosaim tudják, hol található, és az nem a rohadék utca. Kérdezd csak meg Jimmyt – ismételte a Senkit nézve, de az az egyik fénykép fölé hajolt.

– Mi ez?

Harry mellé lépett. – A pofa, akié a hotel volt, régen itt élt, ebben a lakosztályban. Valamikor fényképész volt. – Harry megnézte a képet. – Kényszermunkások, Georgia, a harmincas évek. Tudod, elítéltek. – A Senki bólintott. – Ez itt meg egy terpentintábor, ugyanabból a korszakból. Ezekbe a vödörbe csöpög a terpentin?

Aztán felforralják. Az öreget a kormány bízta meg ezekkel a képekkel a válság idején. – A Senki talán érti, miről beszél, talán nem. Harry amúgy is csak azt akarta megmutatni, milyen nyugodt. – Maurice Zolának hívták az öreget. Ismertem. Elvett egy feleannyi idős nőt. Filmszínésznő volt valamikor, de elfelejtettem a nevét. Pedig szoktam látni a képét az újságban, bemutatókon meg ilyen helyeken. Aztán az öreg meghalt alig egy évvel az esküvő után, és a filmszínésznő eladta a hotelt Jimmy Capnek és elköltözött. Jimmy pedig megszabadult az összes vénasszonytól, aki itt lakott, és hajtósokat hozott. Egy ideig olyan volt a hely, mint egy leánynevelde. – Harry kuncogott, pedig nem kívánta. – Mászkáltak fel-alá, hogy mindenük kinn volt. Most már csak néhányan maradtak. – Mindezt szép nyugisán, kis duma haverok között. Egy oldalon állnak.

– Odakinn fizettem neki – mondta Kenneth. – Szombaton találkoztam vele Wolfie-nál, ott fogadtam, és hétfőn fizettem. Kinn a parkban, a hotel előtt.

– Ez meg ki? – kérdezte a Senki.

– Hallod a pofát? – méltatlankodott Harry. – Soha a rohadt életben nem fogadott nálam. Az összes színes pofát ismerem, aki játékos errefelé, és ez a csirkefogó nincs köztük, nekem elhiheted. – A fényképre pillantott, amiről azt hitte, hogy a Senki nézi. – Ez? Egy elefánt az öbölben. Valamit reklámoztak vele.

– Én is felismerem egy szaros elefántot. – A Senki a mellette álló Harry felé fordult. – Nem ez a kép, hanem az ott, ni.

Ilyen közléről mintha csupa orr lett volna, az orra uralta sötét arcát, amely fiatalabb volt, mint Harry várta, talán a negyvenes éveinek elején, szeme félig lehunyva, de nem álmodozó, a lecsukódó szemhéjak inkább keményfiú hatást keltettek.

– Jamaicaiak, éppen csatornát ásnak egy cukornádmezőn mondta Harry.

– Ez?

– Seminole indiánok. Vagy miccosukkeek, nem vagyok biztos benne. Kiautózol Tamiamiba, láthatod őket. Körbevisznek hidroplánnal.

A Senki bement a hálósobába.

– Ott nincsenek képek – szólt utána Harry, aztán Kennethhez fordult, aki az ablak mellett állt. – Tudod, mit csinálsz? A síromat ásod.

– Nem kellett volna elvenned azt a pénzt – vetette oda Kenneth a válla fölött. – Nem segíthetek, öreg. – Ismét az ablak felé fordult.

A Senki kijött a hálósobából, végigsimított a tévé felé fordított La-Z-Boy fotel sima, műanyag háttámláján.

– Kérdezd csak meg a pofát, miért akar hintába tenni! – Harry nézte, ahogy a Senki beül a fotelba, és a lábtartóval játszik, fölemeli, leengedi.

– Tetszik ez a szék. Jó lehet ebből nézni a tévét.

– Nekem kettő is van otthon – mondta Kenneth.

– A fenébe! – mondta Harry a Senkinek, de azért tartotta magát, nem emelte fel túlságosan a hangját. – Kérdezd csak meg, milyen alkut kötött a zsarukkal! Tudod, hogy értem.

– Hadd kérdezzek tőled valamit – felelte a Senki. – Mik azok a teli bőröndök odabenn? Készülsz valahová?

Egyszerűen nem lehetett beszélni vele. A Senki úgy döntött, ideje indulni, és annyi. Harry pedig el akarta mondani neki, hogy egy oldalon állnak, ha arról van szó, kinek higgyen, neki vagy annak a színes pofának. Tizenkét éve dolgozom Jimmy Cappel, és előtte tíz évet a pofával, aki Jimmy előtt volt, akarta mondani, de a Senki alighogy felállt a székből...

Még az is megfordult a fejében, hogy megemlíti Olaszországot,

még valami, ami közös bennük. Elmondja a Senkinek, hogy tizennégy hónapot töltött ott a második világháborúban, és szeretett ott lenni. Megkérdezi tőle, járt-e Montecatiniban, Pisától nem messze, ahol egy egész hónapot töltött, rohadt jól érezte magát, itta a bort, és egy lánnyal is összejött, amikor a második páncélos hadosztály felbomlott, és a századát a gyalogsághoz rakták, a 473-asokhoz, és úgy vetették be. Elmondhatná a Senkinek a háborús történetét, hogyan lőtte le a dezertőrt, egy fekete pofát a 92-esektől, a színes egységtől. Kenneth füle hallatára. Hogy félreértette először a helyzetet, azt hitte a pofáról, hogy szerencsétlen kiskatona, akit megbüntetnek engedély nélküli kimaradásért, keményen megdolgoztatják a büntető századnál, aztán visszaküldik az egységéhez. Mindketten ugyanazon az oldalon. El sem akarta hinni, amikor a pofa felkapta a karabélyt és meg akarta ölni vele, ott kinn a folyosón, egymás szemébe néztek, a pofa pedig fölemelte a karabélyt, hogy fejbe vágja, Harrynek pedig maradt annyi ideje, hogy előkapja a negyvenötös oldalfegyvert, amit a hadnagytól kapott. Leterítette vele a dezertőrt. Megölte. És csak később tudta meg, hogy a dezertőrnek nem volt vesztenivalója, hogy megerőszkolt és megölt egy olasz nőt, és ha elkapják, hadbíróság elé állítják, és nem kétséges, hogy kivégzik.

Megkérdezné a Senkit, járt-e már azon a helyen, ahol az elítélt foglyokat felakasztják. Aversa? Valahogy így hívják.

Megkérdezné a Senkit... miről is? De nem volt idő bármit is mondani, kideríteni, hol áll. Mihelyt a Senki felállt a székből, intett Kennethnek, hogy jöjjön, és kiterelte az ajtón. Harry csak egy dologban lehetett biztos, a Senki szerint a foteljából remekül lehet tévézni.

Az ember negyvenhét éven át tervez valamit, aztán egyszer csak kifogy az időből. Most kell megtenni, ebben a percben vagy talán nem lesz még egy lehetőség.

Elővette a negyvenötöst a szekrényből, megtisztította, szétszedte, és különösebb gond nélkül összerakta, betöltötte a tárat. Harry megemelte az automatát, a majd másfél kilónyi fémet, aztán a nadrágszárába tette, úgy járkált vele a szobában, hogy szokja.

Felhívta Joyce-t.

– Beszélnem kell veled.

– Mi történt?

– Át tudsz jönni?

– Úgy egy óra múlva. Most mostam haját. – Most kell beszélnem veled.

– Akkor gyere te ide. Meg kellett gondolnia. – Harry?

– Rendben. Várj meg.

– Harry, mi baj van? Letette a kagylót.

Joyce lakása nem egész negyed óra séta a Meridiánon, mindössze öt sarok az öböltől. De Harry ma este úgy érezte, inkább kocsival menne, nem volt nagy kedve gyalog mászkálni az utcán. A kocsija a parkolóban volt, a Tizenharmadikon, a hotel mögött, egy nyolcvannégyes Eldorado. Azzal is kezdenie kell még valamit, mielőtt lelép. Talán Joyce-ra írhatja. Az asszony nem keres rosszul katalógus modellként, de szezonmunka, és két fotózás között koktél pincérnőként kell dolgoznia. Az egyik katalógusban fiatal családanya sportruhában, a következőben démon, áttetsző fehérneműben, harisnyakötővel, göndörre dauerolt hajjal. Harry szerette átlapozni a katalógusokat és kiválasztani, melyik modellre vetné rá magát legszívesebben. Találd ki, tizből kilencszer kit választok, poénkodott egyszer Joycenak. Azt hitte, az asszony kedvesnek találja, de nem, Joyce csak valami furcsa pillantást vetett rá.

Általában hátul ment ki a hotelből, a sikátorra nyíló személyzeti bejárón, onnan pár lépés csak a parkoló. De most este a főbejáratot használta, elment a fémszékek sora mellett, ki az utcára, az Ocean

Drive-ra, alaposan körülnézett, nem kapkodta el. Ahhoz képest, hogy csütörtök volt, szép tömeg gyűlt össze a Cardozónál; a teraszok mind zsúfoltak voltak. Harry befordult a sarkon, a hotel oldala mellett haladt a parkoló felé, amolyan kis lyuk az egész, két sor kocsi bezsúfolva, köztük egy nyílt tér, a túlvégén lámpa. Harry megállt a sikátorban, elővette a negyvenötöst, ellenőrizte, majd visszadugta a fegyvert a nadrág derekába, a dzseki alá. A kocsija ezen az oldalon volt, a harmadik. Harry az Eldorado kiálló, fényes, fehér farához lépett. A pofa, aki a parkolót vezeti, azt mondta, ha el akarja adni, bármikor megveszi. De esténként nincs itt.

De valaki más volt. Egy alak jelent meg a kocsisorok közti térben. Erre tartott. Csak egy sötét árnyék látszott belőle, de nem lehetett az a pofa, aki a parkolót vezeti, mert az alacsony, ez meg magas volt, jó százkilencven centi. Harry remélte, hogy átvág a parkolón, és eltűnik az Ocean Drive felé, de a pofa, akit Harry még életében nem látott, megszólalt. – A maga kocsija?

Úgy kilencméternyire lehetett.

– Melyik, ez itt? – mondta Harry.

– Igen. A magáé?

Harry az Eldorado jobb hátsó lökhárítója mellett állva nézte a közeledő pofát. A negyvenötös a gyomrának nyomódott. – Mit érdeklis az magát? – kérdezte.

– Csak biztos akartam lenni abban, hogy maga az – mondta a pofa, aztán hozzátette. – Harry, ugye?

Miközben a pofa beszélt, Harry arra gondolt, vedd elő a negyvenötöst, mégpedig most rögtön. A pofa ugyanúgy ment felé, ahogyan az a dezertőr a kilencvenkettesektől a karabéllyal, annak idején. Csak jött, szótlánul, mármint a dezertőr, mert ez beszélt.

– Mit csinálsz ott, pisálsz? – mondta. – Teli a kezed? – Meg azt, hogy: – Van valamim a számodra, Harry – és a jobb keze eltűnt a

zakója alatt. – Jimmy Cap küldi.

Harry mindkét kezével megmarkolta a negyvenötöst, a pofa pedig megállt és fölemelte a másik kezét, nem azt, amelyik a kabát alatt volt. Úgy tűnt, akar még valamit mondani, és talán mondott is, de Harry nem hallotta a zajtól. Háromszor lőtt a pofába a háborúból maradt pisztollyal, és nézte, ahogy a pofa hátravágódik, kirepül a kezéből a lefűrészelt csövű vadászpuska, hangos csattanással az egyik autó csomagtartójára esik, majd onnan a földre.

Harry odament a pofához. Fehér volt, ötven körüli, overallban, öreg zakóban, a lábán munkás csizma, a fején még ott a traktoros sipka. Valami redneck a Glades mocsárvidékről. A szeme nyitva, a szájából félig kibukik a műfogsora, a lámpafénynél ez a legtisztább rajta. Harry hozzá se nyúlt, sem a földön fekvő puskához. Visszament a lakásába és Buck Torrest hívta a Miami Beach-i rendőrség központjában.

Torres nem volt bent. Harry közölte, hogy sürgős, és Torres őrmester azonnal vegye föl vele a kapcsolatot. Aztán várt, és úgy érezte, soha életében nem vágyott még ennyire egy italra, de megállta. Eszébe jutott, hogy felhívja Joyce-t, de ezt is megállta. Végül Torres jelentkezett, s úgy tűnt, nincs jó kedvében. – Épp most öltem meg egy pofát – mondta Harry. – Mit csináljak?

Néhány percet beszéltek, és Torres figyelmeztette, ne menjen sehová, ne csináljon semmi ostobaságot.

– Mint például?

– Csak ne csinálj semmi ostobaságot.

– Mit gondolsz, miért hívtalak téged? – mondta Harry. – Ha valami ostobaságot terveznék, felhívtalak volna, az ég szerelmére?

Letette a kagylót és hívta Joyce-t.

– Nem – mondta az asszony. – Lehetetlen... Vagy mégis? Csak hülyéskedsz, de ez egyáltalán nem vicces.

Mire Harry odakintről meghallotta a rendőrautókat, úgy tűnt, sikerült Joyce-t is meggyőznie, és az asszony megkérdezte, most mihez kezd, meg hogy tud-e valamit segíteni. Harry meg azt felelte, csak ne aggódjon, semmi gond.

Nem azon járt az esze, mi lesz. Gondolatai még mindig a történetek körül forogtak, feldobta, hogy tudta, mit tegyen, hogy nem esett pánikba, nem felejtett el mély lélegzetet venni, visszatartani a levegőt, kiengedni egy keveset, meghúzni a ravaszt. Háromszor lőtt, és háromszor találta el a pofát. Amikor arra gondolt, mi lesz, Torrest látta lelki szemeivel, meg még néhány másik nyomozót, amint fejüket elismerően csóválva állnak a tett színhelyén. Harry Arnóval nem érdemes kezdeni, Öreg! Lepuffantotta a palit, mielőtt az lőhetett volna. Megvizsgálják a helyszínt, aztán beszélnek vele, megkérdezik, pontosan hogy is történt, lehet, hogy aláíratnak vele egy vallomást. Megkérlik, ne hagyja el a várost, hátha lesz még egy-két kérdésük. És aztán?

HÁROM

Miután két óra hosszat faggatták, Harry az éjszaka hátralévő részét a nyomozó csoport cellájában töltötte. Másnap reggel elmagyarázta az életellenis detektíveknek, hogy ugyanolyan könnyű rendesen is megcsinálni egy rántottat, mint addig sütni, amíg kemény nem lesz, mint a bőr. Vagy még könnyebb, az ég szerelmére! Az egyik nyomozó közölte vele, hogy a reggeli a kubai csehóból van az utca túloldaláról, és ha panaszkodni akar, őket hívja föl.

Harry nem hitt a fülének, így bánnak vele olyanok, akiket a telefonból ismer.

Aztán átszállították a Dade megyei börtönbe, ahol ujjlenyomatot vettek tőle. Délután a vándorbíróság első tárgyalásán felmentését kérte. Mire észbekapott, megvádolták emberöléssel és százötvenezer dollárban szabták meg az óvadékot. Nem akarta elhinni. – Tudom, hogy ez csak az első meghallgatás, de azért megemlíthette volna, hogy a pofánál puska volt – mondta az ügyvédjének.

Az ügyvéd, igazából az ügyvéd fia, aki eredetileg képviselte volna Harryt, csak az elutazott, azt mondta. – Miféle puskáról beszél?

– Arról, amivel a pofa meg akart ölni. Miért nem akarják megérteni?

A fiatal ügyvéd a fejét csóválta. – A helyszínelők jelentésében nyoma sincs semmiféle puskának.

– Keresték? – kérdezte Harry. – Vagy gondolja, hogy minden ok nélkül lelőttem egy pofát, akit soha életemben nem láttam még? Vagy azt hiszi, hogy ki akartam rabolni, vagy mi?

Az áldozat Earl Crowe volt, ötvenhárom éves, a Glades vidékről, ahogyan Harry sejtette. Clewiston, az Okeechobee tó mellett.

– Hol voltál tegnap éjszaka, amikor szükségem lett volna rád –

kérdezte később Buck Torrestől. A kihallgatásra gondolt.

– Azok a zsaruk mind nekem estek.

Torres elmagyarázta, hogy ő a szervezett bűnözés részlegnél van, ez meg gyilkossági nyomozás, és úgy egyáltalán, hűvösebb volt, mint amikor legutóbb beszéltek. – Ideges voltál, mi?

– kérdezte. – Megértem, öreg. Biztos voltál benne, hogy a pofa utánad jött.

– Utánam jött. Tudta a nevem – mondta Harry.

– Népszerű vagy.

– Egy lefűrészelt csövű vadászpuska volt nála, az ég szerelmére, azt mondta, Jimmy Cap küldi. Egyenesen odajött hozzám, és elmondta, hogy tudjam. Hogy Jimmy küldte.

– Egy töltött Colt negyvenötös volt nálad, és még te beszélsz előre megfontolt szándékról?

– Nem is ismertem a pofát.

– Úgy tudom, priusza van, vagy harminc éve ült először mondta Torres. – Esetleg megegyezhetnél az államügyészi hivatallal, csökkentsék emberölésre a vádat. Ha gondolod, beszélhetsz a szövetségiakkal Jimmy Capról. Nem ártana az ügyednek, ha érted, hogy gondolom. McCormick szólt, hogy említsem meg, ennyi az egész.

– Behúznak a csőbe, aztán felajánlják, hogy megmenthetem az irhám, és még hálás is legyek. Ha megígérem, hogy dalolok Jimmyről, egyszer csak megtalálják a puskát?

Torres a fejét csóválta. Ő nem venne részt ilyesmiben, mondta.

– Hát, utálok börtönben lenni, de ha kiengednek, végem van – mondta Harry.

– Addig mennek utánad, amíg el nem intéznek. Mi mást mondhatnék? Így megy ez.

Az első meghallgatás után Miami-ban maradt, a Dade megyeiben. Az ügyvédje azt mondta, hat hétig lehet itt, aztán elszállítják. De hétfőn, három napra rá megjelent a fogházban egy nő az ABC Óvadékirodától Joyce Patton kíséretében, és Harryt százötvenezer dollár óvadék fejében szabadon bocsátották.

Nem Joyce tette le, az biztos. Igazából Harry egy embert sem ismert, aki hajlandó volna letenni érte az óvadék tíz százalékát ezerötyszáz dolcsit kávéban, és a többire biztosítékot adni úgy, hogy az egészet elveszti, ha ő nem jelenik meg a következő tárgyaláson.

– Ne is mondja! Jimmy Cap tette le a pénzt. Ugye?

– És mit szól a feleségéhez, Pálos Heightsben, Illinois államban?
– mondta az ABC Óvadékirodás nő.

Joyce csak állt és hallgatta.

– Az exnejem – mondta Harry. – Azt akarja bemesélni nekem, hogy idejött és adott egy ezerötyszáz dolláros csekket? Azon a napon, amikor belevágtam a buliba, abbahagyta a főzést, azt mondta, be sem teszi a lábát a konyhába, amíg nem lesz rendes munkám. Kilenc éven át étteremben vacsoráztunk minden este. Amikor nem bírtam tovább, neki adtam a házat, egy négyszobás Tíidor házat Pálos Heightsben, Chicago mellett és ideköltöztem.

– Azóta is étteremben eszel minden este – mondta Joyce.

Veszekedni akart, mert Harrynek valaha volt egy felesége, és ő nem tudott róla.

Az ABC Óvadékirodás nő, aki egyébként szóke volt, úgy harmincöt körül, és egészen jól nézett ki ahhoz képest, hogy ebben az üzletben dolgozik, elmondta, hogy egy Tomasino Bitonti nevű férfi hozta a csekket és egy lemondó levelet a Pálos Heights-i ingatlanról, jelzálogként. Teresa Lanello írta alá, az asszony újra a lánykori nevét használja.

Harry így már értette a dolgot. Jimmy Cap azt akarja, hogy kint

legyen. A saját pénzéhez persze nem nyúlna, ezért inkább elküldte a Senkit Teresához, az meg ráijesztett, hogy tegye le az óvadékot. Hányt idegesítette a dolog. Honnan tudta Jimmy, hogy van egy elvált felesége? Nem tudhatta, hacsak nem vezettek róla dossziét, amiben benne van minden, az, hogy Miami-be való, a Beachen dolgozott az ötvenes években, aztán megnősült és Chicagóba költözött, Teresáékhoz, a Miami-i Kafauver nyomozás után. Azt is tudják, hogy hetvenegyben jött vissza, Teresa nélkül, megnyitotta a fogadóirodáját, mert ekkor társultak vele.

Mindezt elmagyarázta Joyce-nak úton hazafelé a MacArthur Causewayen, nagy vonalakban elmesélte a múltját, időről időre félbeszakítva egy-egy kitöréssel, hogy nem bírna ki egy hosszabb büntetést. – A dutyiban nincs egy lélek, akivel beszélgethetnék, senki, akivel bármi közös volna bennem.

– Nem értelek – mondta Joyce. – Életed minden egyes napján megszeged a törvényt, ne csodálkozz, ha leültetnek.

Még mindig pipa volt, amiért kiderült, hogy Harry valaha nős volt. Mire Harry lakásához értek, rátért a nyílt kérdésekre. Hol ismerkedtek meg? A Roney Plazában, Teresa ott töltötte a telet. Mennyi ideig voltak házasok? Csaknem tíz évig. Milyen volt? Egy aligátor. Harry megkérdezte, hogy nem mindegy? Nincsenek srácok, életének ezt a fejezetét lezárta.

Több mint húsz éve először hívta föl a Pálos Heights-i házat. – Szeretném megköszönni, hogy letetted az óvadékot mondta udvariasságból. – Mihelyt lesz egy kis lóvém, küldök egy csekket az ezeröttszázról. Őszintén remélem, hogy nem okoztam kellemetlenséget.

Teresa Lanella elég hangosan válaszolt ahhoz, hogy Joyce is hallja. – Te gyáva, szarházi kis bűnöző, volt pofád ideküldeni azt a nehézfiút, hogy megfenyegessen? Tudod, mi történne veled, ha a papa még élne? Minden este imádkozom, hogy zárjanak be és

veszítsék el azt a rohadék kulcsot.

– Örülök, hogy hallottam a hangodat, Teresa – mondta Harry és letette a kagylót. – Gondolod, hogy képes volnék együtt élni egy ilyen nővel? – mondta Joyce-nak. – Ehhez képest egy sündisznó selymes kiscica. Tanfolyamot tarthatna nyaggatásból nőknek, akikben valami okból nincs; hozzá érzek. Ide figyelj, ez egész életében azt hitte, hogy az apja a pepperoni üzletben van. Engedélyt kellett kérjek az öregtől, hogy elváljak tőle. És tudod, mit mondott? Azt mondta: „Uramisten, tíz év. Én nem bírtam volna.”

NÉGY

Harry telefonja egész hétfőn és kedden szinte szünet nélkül csöngött. Barátok és játékosok hívták, hogy elmeséeljék, mit hallottak vagy olvastak róla az újságban, megkérdezzék, minden rendben van-e, és benne van-e a biznyszben. A The Miami Herald rövidke cikket közölt az alábbi címmel:

South Beach-i lakost HALÁLOS VÉGŰ LÖVÖLDÖZÉSSEL VÁDOLNAK

A harmadik oldalon, eldugva. Ez minden? South Beach-i lakos? Miért nem Népszerű South Beach-i figura, sőt, személyiség? Lakos. Uramisten! Közölte a barátokkal és játékosokkal, hogy tévedés az egész, és hamar elsimítja. Amikor a futkoncai és felírói hívták, azt mondta nekik, még egy napot üljenek a totáljaikon, majd visszahívja őket.

A Senki kedden, késő délután telefonált. Harry még nem készült fel rá. – Mi ütött beléd, Harry, hogy így lövöldözöl? hallotta a Senki hangját. – Tudod, ki az a pofa, akit kinyírtál? Earl? Jimmy vízi kalauza, mindig ő kísérte el Jimmyt a tóra. Most mit csinálsz? Felhívod Jimmyt, és elnézést kérsz...? Harry?

Fogalma sem volt, mit csináljon. Nem mehet bele a játékba, nem fog úgy csinálni, mintha fogalma sem volna, ki küldte a pofát, ezt az Earl Crowe-ot, a fenébe is. így aztán letette.

De nem hagytak időt a gondolkodásra. A telefon ismét megszólalt, és amikor Harry fölvette, a Senki szólt bele megint. Letetted a kagylót, amikor velem beszéltél?

– Megszakadt a vonal.

Csend volt, a Senki szakította meg végül. – Tudsz valami okot rá,

hogya ne beszéljünk?

– Arra vagy kíváncsi, hogy lehallgatnak-e? Mit gondolsz?

– Ül egy pofa az előcsarnokban – mondta a Senki. – Gondoltam, talán egy barátod. Téged vár.

– Nem mentem ki a lakásból.

– Nem beszéltél olyanokkal, akik a kormánynak dolgoznak?

– Még nem – mondta Harry és letette a kagylót. Le van szarva.

Ismert pofákat, akik amikor begurulnak, belevágnak a falba, volt olyan, aki a kezét is eltörte. Összetörhetne ő is valamit, vagy kihajíthatná a telefont az ablakon. Szétrúghatná a tévét. És még? Lehet, hogy megnyugtatja, ha ilyesmikre gondol. Lelép, megvalósítja a negyvenhét éve dédelgetett tervet. Minek izgatná magát?

Később Joyce hozott kínai vacsorát. Megterítette a nappali végében levő étkezőasztalon, a konyhából hozott be tányérokat és alájuk kis gyékényeket. Joyce pálcikával evett, Harry villával. Evett egy kis homáros pirítóst, aztán a szecsuanai csirkét babrálta, kiturkálta a borsot. – Amikor bejöttél volt egy pofa az előcsarnokban? – kérdezte. – Olyan, mint egy szövetségi ügynök, aki megpróbálja normális embernek álcázni magát? Joyce tudott pálcikával enni.

– Egy cowboykalapos pofa megfelel? – mondta. – Nem olyan, amilyent a country-western sztárok hordanak, hanem a kisebb fajta, az üzletember cowboykalap.

– Tudom, mire gondolsz – bólintott Harry. – A Dallas special. A Stetson, amilyent a zsaruk viseltek, amikor Jack Ruby lelőtte Lee Harvey Oswaldot.

Joyce fölemelte pálcikáit, aztán bólintott, látta ő is. – Ez az. Kicsit barnás vagy amolyan szürkésfehér. – Elhallgatott egy pillanatra, Harry felé bökött Gung Bő rákjával. – Sötét öltönyt és nyakkendőt visel, az ölében újság.

– Egyedül van?

Az asszony bólított, de láthatóan más járt az eszében. – Az a fajta, aki hiába öltözött ki, azt mondanád rá, hogy farmer. Tudod, hogy értem? Az az inas, viharvert fajta, negyven körül járhat. Ja, majd elfelejtetem, cowboysizmát hord, világosbarnát, elefántcsontszínű dísszel az orrán. Sötétkék öltönyhöz.

– Semmi stílusa. Nem csoda, hogy feltűnt neked.

Joyce fölnézett az ételből, valami más járt az eszében. – Ide figyelj, tegnap is itt volt, amikor megjöttünk.

Harry a fejét rázta. – Nem vettem észre.

– Aztán este, amikor elmentem, egy másik pofa ült ugyanabban a székben a lift mellett.

– A védelmezőim, valamelyik rendfenntartó testülettől. Harry bekapott egy kis csirkét és zöldséget, majd a tányérral volt elfoglalva egy ideig. Vagy egy perc múlva nézett csak ismét Joyce-ra.

– Megtennéd, hogy amikor végeztél, lemész és megkérdezed a pofát, honnan van? Kíváncsi vagyok.

– Igazán? – mondta Joyce.

– Vagy tudod mit? Kérdezd meg, nem jönne-e föl egy percre. Mondd meg neki, hogy szeretnék találkozni vele.

Joyce eltűnődött a dolgon.

– Miért?

– Lehet, hogy a pofa az életét teszi kockára értem. Szeretnék kezet fogni vele, ez minden. – Láttá, milyen tekintetet vet rá az asszony és hozzátette. – Mi baj? – A ma született bárány.

– Miben mesterkedsz, Harry? – kérdezte Joyce.

– Nem emlékszik rám, mi? – Ez volt az első, amit az idegen mondott, mihelyt belépett a lakosztályba. Fejét félrebiccentve vigyorgott Harryre. – Már tegnap rájöttem, amikor bejött. Úgy elment mellettem, mintha ott sem lettem volna.

Harry összehúzta szemét, de ez sem segített. Joyce-nak igaza volt, a pofa farmernek látszott, az a szíjas, beesett arcú fajta, a szeme körül szarkalábak. A kiejtése is passzolt hozzá, nem a Mély Dél, de az Ohiotól lejjebb. Két ujjal megérintette Stetsonja karimáját, másik kezével kinyitotta az igazolványát, felvillantva a csillagot.

– Raylan Givens, U.S. marshal Szolgálat.

A név ugyanúgy nem volt ismerős, mint az arc, ez a napbarnított, barázdás, bunyós orrú arc. Harry odalépett, kezét rázott vele, közben bandzsított, hogy mutassa, mennyire igyekszik, hogy eszébe jusson. Raylan Givens majd egy fejjel magasabb volt nála cowboycsizmájában, s ahogy Joyce mondta, a csizma sárgásbarna volt, az a szárnyas kaplis fajta. Bólogatva szorongatta Harry kezét. – Szövetségi bíróság? – próbálkozott Harry. – Igazam van? – Raylan a fejét rázta, Harry pedig kiszabadította kezét a markából.

– Majdnem – mondta Raylan. – Segítek. Együtt utaztunk valahová.

– Hát persze, repülön találkoztunk valamikor – mondta Harry, de Raylan megint a fejét rázta, és még mindig vigyorgott, élvezte a játékot. Nem sértődött meg, hogy elfelejtették. Jó természete van.

– Együtt utaztunk – mondta Raylan. – A Miami Internationalon szálltunk föl, és egész Atlantáig jutottunk, ahol át kellett szállnunk...

Harry most már bólintott. – A chicagói járatra. Kaptam egy idézést a bírósághoz – magyarázta Joyce-nak. – Nagyjából olyan helyzetbe kerültem volna, mint amiben most vagyok. Megszorongatnak.

– Nekem kellett odakísérnem, de nem jutottunk el Chicagóba. Legalábbis maga nem – folytatta Raylan.

– Úgy öt évvel ezelőtt volt – mesélte Harry.

– Hat évvel ezelőtt, februárban. Ott ragadtunk Atlantában, mert a járat késett. Maga különben is morc volt, mert nem akart a

vádesküldtszék elé állni. Aztán cefetül kiszúrt velem.

– Semmi dolgom nem volt velük.

– Ha nem volt semmi mondandója, kiderült volna a vallomásából, nem? De nem, magának el kellett tűnnie, miután a szavát adta nekem. – Raylan Joyce-ra pillantott, aki a konyhában mosogatott. – Ott vagyunk az atlantai repülőtéren? Vettem egy jégkrémet, ő meg azt mondja, ki kell mennie a mosdóba, rögtön jön. Legközelebb tegnap láttam, hat évre rá.

Harry elvigyorodott, de Raylan nem. – Ha tartotta volna a szavát, mostanra feljebb léptem volna a ranglétrán, a tizenkettes besorolásba, és nem ott tartanék, ahol tartok már hét éve. Magának pedig semmi baja nem esett, pedig biztos voltam benne, hogy körözni fogják a bíróság megsértése miatt.

Most már Harry is elkomolyodott. – Ha csak egyszer is megjelenek az előtt a bíróság előtt, néhányan zokon veszik, és az sokkal rosszabb lett volna, mint a bíróság megsértése. Különben is, kiderült, hogy az igazságszolgáltatásnak nincs szüksége rám. – Összehúzott szemmel meredt Raylan Givensre, és ez alkalommal már látta kettejüket az atlantai reptéren. Csak egy villanás, de az is elég volt, hogy eszébe jusson valami. – Ha jól emlékszem, azt mondta, Kentuckyból való.

– Úgy bizony, Harlan megyéből, az állam keleti részéből.

– És nem iszik.

– Hát, nemigen.

– Én sem iszom már.

– Hát, jól teszi.

– És azt mondta, az a célja, hogy... jövedéki ügynök legyen?

– ADL – bólintott Raylan. – A pénzügyminisztérium alkohol, dohány és lőfegyver osztálya. Még most sem bánnam.

Harry Joyce-ra pillantott. – Meg akarják akadályozni, hogy az ember igyon és dohányozzon.

Raylan mosolya visszatért. – Ezt mondta Atlantában is. Elmagyaráztam, hogy nem, az ADL azok után nyomoz, akik illegálisan kereskednek ezekkel a dolgokkal. – Kinézett Joyce-ra. – A gépen mindenáron rá akart beszélni egy italra.

Harry látta, ahogy az asszony többé-kevésbé elmosolyodik, és mondani akar valamit. De megelőzte.

– Hadd kérdezzek valamit, Raymond...

– Raylan – mondta a marshal és lebetűzte.

– Rendben, Raylan. Megkérdezhetem, pontosan mi dolga?

– Hát, mi őrizzük a szövetségi foglyokat, gondoskodunk a szállításukéi. A kedvencem a bírósági biztosítás. A mi dolgunk az elkobzás és a lefoglalt javak.

– Úgy értem, mi dolga velem? – kérdezte Harry. – Nem vagyok fogoly.

– Nem, de valószínűleg a vádesküdtszék elé kerül – felelte Raylan.

– Gondoskodnunk kell róla, semmi ne akadályozza meg, hogy meg is jelenjen.

– És mi van akkor, ha nem tartok igényt a védelmére? Harry látta a zavart kifejezést a másik arcán és hozzátette. – Csak elméleti kérdés. Szeretném tudni a jogaim.

– Idegesíti a közelségünk?

Harry úgy döntött, nem éri meg belemenni. A fejét rázta. Felejtse el, hogy kérdeztem.

– Nem nagyon mutatkozunk – mondta Raylan. Kivéve, ha... Mr. Arno, megtenne egy nagy szívességet? Ne menjen sehová este, oké? Ha pedig napközben el akar menni valahová, hagyja, hogy mi vezessünk.

– A biztonságom miatt.
– Igen, uram.
– Vagy azért, hogy ne szökjek el?
– Most más a helyzet, mint legutóbb – mondta Raylan. – Ha veri az óvadékot, körözést adnak ki maga ellen. – Teljesen komolyra vette.

– Azt hiszem, nem gondoltam végig – mondta Harry. Raylan úgy tűnt, megelégszik a válasszal.

Csak Joyce vetett rá olyan különös pillantást.

Megint az ablaknál állt, ott töltötte a fél napot. Joyce a konyhából figyelte. Befejezte a törülgetést, átment a szobán, Harry vállára tette kezét és megállt a férfi mellett.

– Odakinn van még?

– Aparkban. Jégkrémet eszik. A jégkrémkedvelő U.S. marshal. Hallottad, amikor azt mondta, hogy valami megyéből való? A déliek ilyenek. Nem itt, Floridában, úgy értem, az igazi déli déliek.

– Hallottam már Harlan megyéről – mondta Joyce. – Érdekel a véleményem?

– Mondjad.

– Nem olyan buta, mint amilyennek hinni szeretnéd.

– Majd elfelejtettem, hogy te is erről a vidékről származol. Nashville-ből, ugye? És ti, ottaniak összetartók vagytok.

– Kétéves voltam, amikor elköltöztünk, Harry.

– Aha, de a vér szava erősebb – mondta Harry. – Nézd, hogy nyalja azt a jégkrémet.

Amikor elhallgattak és csönd volt a szobában, halkán behallatszottak a kinti zajok, egy autó indulása, fölemelt hangok. Az öbölben egy fotós és a segédei egy alig száz fontos modellt fotóztak strandruhában, tizenöt-tizenhat éves lányt. Manapság gyerekek

lesznek modellek. Joyce megállapodott három katalógusra a télre, és majdnem biztos volt benne, hogy ő mutatja majd be az aerobic szereléseket a szexi alsónemű könyvben.

Még mindig jól néz ki, ha harisnyával takarhatja a visszereit és dudorait. Azt nem bánta, ha Harry látja őket.

A futballszezon alatt hétközben találkoztak, moziba mentek, vacsoráztak, és néha az asszony nála töltötte az éjszakát. Harryre úgy havonta egyszer, reggelenként tört rá a kangörcs. Néhány éve, nem sokkal azelőtt, hogy leszokott az ivásról, minden reggel kanos volt, főleg másnaposán. De csak átlagosan kanos, az is évekkézelőtt, amikor Joyce még topless táncolt, és műsor után Harry elvitte még enni valamit. Egyszerűen nem tudta, hogyan viselkedjen vele. De lehet, hogy gátlásai voltak, amiért együtt látják őket, bár nem sok esélye volt, hogy az öbölben bárki is felismerje a lányt. A klubok, ahol Joyce dolgozott, Miamiban voltak. Harry prúd volt, az asszony viszont nem látott benne semmi rosszat, hogy csupasz mellel táncol. Egyszer azt mondta: – A férfiak úgy érzik, egy örökkévalóságig kell várniuk, hogy lássák, milyen cicije van a nőnek. Aztán, amikor megszerzik, már mindegy, milyen, mekkora, a pasi meg van fogva. Az enyém viszont oké, na jó, nem áll meg a forgalom tőle, de nem is bánom. Egy percre sem fordult meg a fejemben, hogy megemeltsem, és azokat a lányokat sem irigyeltem, akiknek sokkal nagyobb van. Kösz, még csak az kéne, hogy akkora dinnyéket cipeljek, mint egyesek. Persze, a hapsik a nagy mellett szeretik... – Legalábbis azok a hapsik, akik a topless bárba a jártak. Megkérdezték tőle, miért visel szám közben szemüveget, Joyce pedig közölte, hogy azért, lássa, hová lép, és ne essen le a színpadról. Harrynek elmondta, hogy a közönség szereti a szarukeretes szemüvegét, íme egy lány, aki magát adja, aki emlékeket ébreszt. – Mintha a szomszéd lány volnék. – Harry pedig azt mondta. – Vagy az általános iskolai tanárnőjük, akikről álmodoztak és elképzelték meztelenül. – Valami ilyesmi lehet. Megkérdezte, nem tépnek-e rá a

pofák, akik a klubokat vezetik, Joyce pedig azt felelte, nem az ő típusai. Joyce Led Zeppelinnel kezdte a számát, a Black Doggal, dögösen mozgott a gitárszólókra, és hamar magára vonta a közönség figyelmét. A lényeg, hogy ne hasson túl profinak. Amikor végül abbahagyta a táncot, Harry azt mondta. – Hát, legalább többé nem kell csinálnod. – Joyce pedig azt felelte, hogy soha nem is kellett, szerette csinálni, élvezte, hogy figyelik. Harry azt mondta, szégyellhetne magát. Fel sem fogta a dolgot, hiszen az ő szakmájában pont az volt a lényeg, hogy ne hívja föl magára a figyelmet. Szakítottak. Joyce egy, a Karib-tengeren járó luxushajón dolgozott a kórusban, néhány évig táncokat koreografált, majd beszállt a katalógus modellkedésbe. Nagyjából ekkoriban kezdte meghallani biológiai órája ketyegését, és hozzáment egy pasihoz, aki ingatlanokkal foglalkozott. A pofa azt mondta, nem bánná még néhány gyereket. Azt hittem, anyuka leszek mesélte Joyce Harrynek néhány évvel később, amikor a férfi visszatért az életébe. – Egész addig, míg a két már meglevő kölyke, kislányok, akiknek még korai a melltartó, választás elé nem állították. Ők vagy én. – Nem vagy anyuka típus, kölyök mondta Harry. És úgy mondta, mintha ez bók volna. Moziba jártak, Wolfie-hoz, a Joe's Stone Crabbe. Kínait hozattak házhoz... Annyi éven át, nem volt rossz, de Joyce mindig úgy érezte, jobbat is találhatna Harry Arnónál, aki huszonöt évvel idősebb nála, és az állam fizeti a betegbiztosítását a szegény öregek segélykeretéből. Még akkor is, ha Harry soha nem élt a moziban az öregek kedvezményével.

– Arra készülsz, hogy lelépsz, ugye? – kérdezte Joyce. Harry csak nézett ki az ablakon, nem válaszolt rögtön. Aztán azt mondta. – Már készen állok.

Joyce végigsimított a férfi vállán, majd visszahúzta kezét. Tudod, hová mész?

– Hát persze hogy tudom. – És még azt is mondta: – Szükségem lehet a segítségedre.

Ez meglepte és kicsit meg is ijesztette Joyce-t. – Mit akarsz, mit csináljak?

– Majd elmondom. – Eltelt egy perc, mire Harry hozzátette. – Azt hiszem, holnap lesz a napja. – Mi dolgom itt?

– De ha tanúskodsz, és Jimmyt leültetik...

– Nem számít, onnan is megbízhat valakit, hogy intézzen el.

– És ha beszélnél vele? Mióta ismeritek egymást?

– Össze voltak csomagolva a bőröndjeim útra készen, és lelőttem az egyik emberét. Ami Jimmyt illeti, átvertem, és ez ugyanaz a számára, mintha pénzt loptam volna tőle, és nincs, ami meggyőzné, hogy nem így van.

– De az FBI a nyomodban lesz, nem?

Harry még mindig kinézett az ablakon, úgy felelt. – Kétlem. Indokolniuk kéne a költséget, és nem hiszem, hogy képesek lennének rá.

– Megkérdezhetem, hová mész?

Harry felé fordult és Joyce a szemébe nézett; tiszta, kék szempár, megcsillan rajta az ablakon beáramló fény.

– Amíg én vagyok az egyetlen, aki tudja, oké leszek – mondta. Megérintette az asszony arcát, először cirógatta, majd a fülével, egyik göndör tincsének végével babrált. – Elmondok valamit, amit még soha senkinek nem mondtam el – kezdte, és ez alkalommal biztos volt benne, hogy így van. – Tényleg átverem ezeket az alakokat jó húsz éve. El sem tudod képzelni, mennyi pénzt raktam el.

Azután az eset után, hogy az atlantai repülőtéren elvesztette a rábízott szövetségi tanút, Raylan Givenst az akadémiára irányították, a Georgia állambeli Glyncóba, ahol a jövő marshalokat képezik ki.

Mint Harry Arnónak mesélte, egy korai vacsora közben Joe homárvendéglőjében, a kiképzőközpont Savannahtól délre, Brunswick mellett van, és itt képzik ki azokat is, akik pénzügyminisztériumi ügynökök lesznek, ADL, vám vagy titkosszolgálat. Raylan elmesélte, milyen ez, az ember végigcsinál egy bűnügyi nyomozói tanfolyamot, amelyen a hangsúlyt az FK-ra helyezik, a fizikai kondícióra. Raylan lőfegyver oktató volt. Azt mondta, nem bukás, ha ide irányítják az embert, a legtöbben élvezik a dolgot. Csak éppen róla tudták, hogy terepmunkát akar, szökevények után nyomozni, ezért érezte büntetésnek.

– Tudták, hogy egy dolgot biztos nem szúrok el, és az a lövés, így aztán én tanítottam az alapvető lőfegyverek gondozását és használatát. Mint azét a katonai negyvenötösét is, amit száz évvel ezelőtt fejlesztettek ki, hogy megállítsák vele a fanatikus mórokat a Fülöp-szigeteki lázadás idején. Meg is állították őket.

Amikor Raylan azt mondta, hé, csak én beszélek, Harry Arno biztatta, hogy csak folytassa, nagyon érdekes. Harry szorgosan törögette föl a rákpáncélokat, és mártogatta a lábakat vajba vagy valami mustáros szószba. Jó volt a rósejbn, jó volt itt minden. Harry azt mondta, utána Key citrompudingot esznek.

Raylan meg azt: – Nem volt fárasztó az akadémián, de ha az ember nem szokott hozzá, idegesítő lehetett. Volt egy diák, aki áthajította a bőröndjét a kerítésen, és kezdett utána mászni. Amikor lerángatták és megkérdezték, mit csinál, azt felelte. – Elegem van. Elmegyek. – Erre azt mondták: – Rendben, de miért nem a kapun? – Ez a diák egyszerűen úgy érezte, börtönben van, és ha el akar menni, szöknie kell.

– Maga is ezt érezte, amikor maga volt diák? – kérdezte Harry Arno egy ráklábat szopogatva.

– Nem, én jól éreztem magam – felelte Raylan. – Előtte a tengerészgyalogosoknál szolgáltam, úgyhogy nem volt semmi új a

dologban. Úgy értem, az erőnléti edzésben. De volt egy szobatársam, aki alig várta, hogy kikerüljön. – Elvigyorodott az emlékre. – Csak ült a szobában, nézte a térképet, amit egy szigszalaggal felragasztott a falra. – Látod, így megyek haza mondta –, ezen az úton, aztán ráfordulok arra az útra... – és megmutatta, hogyan ér el a Missouri-béli St. Louisba.

– Még ilyent! – mondta Harry.

Látszott rajta, hogy érdekli a dolog, és hogy jól érzi magát.

– Aztán a legközelebb a srác megkérdezte, mi a véleményem az útvonalról, nem arról, hanem egy másikról. Színes ceruzával jelölte be a legrövidebb utakat, de az államok közti főutakat csak akkor, ha nem kerültek. Érti, hosszabbak, de vajon gyorsabbak-e? Mintha szökevény volna, akinek kerülnie kell a főutakat, meg ilyesmi.

Harry a szájához érintette szalvétáját, majd az asztalra tette. – Bocsásson meg egy pillanatra, Raylan.

Raylan felállásra készen markolta meg a szék karfáját.

– Ki kell menjek a mosdóba. Rögtön jövök – mondta Harry. Már talpon is volt, de megállt, rámosolygott.

És Raylan tudta, hogy az atlantai repülőtérre gondol. Visszavigyorgott.

– Mintha ezt már mondta volna egyszer.

Harry fölemelte a kezét, ahogy az ember félbeszakít valakit, hogy búcsút mondjon neki, és az asztalok között – mostanra már majd mindenütt ültek – a túloldalon levő férfimosdó felé tartott.

Raylan arra gondolt, hogy amikor Harry visszajön, elmeséli neki, miket csinált még ez a térképnézegető. Minden este korán feküdt, már nyolc körül ágyban volt, ahelyett hogy bement volna a városba néhány sörre. Raylan éjfél tájban ért haza, és ha csöndben volt, a szobatársa is csöndben maradt másnap reggel, amikor egy órával előbb kelt. De ha Raylan valami zajt csapott, véletlenül nekiment az

öltözőszekekrényének, vagy levert valamit az asztalról? Ugyanezt csinálta ő is, másnap reggel.

Ezt elmeséli Harrynek. Mesél a srácokról, akiket a kiképzésről ismert, és akikkel összefutott a terepen.

Megkérdezi Harryt, szeret-e pecázni. Ő tavaly tavasz óta van a Miami marshal Hivatalnál, de még egyszer sem horgászott itt. Sráckorában többnyire tavacskákban és olyan szennyezett patakokban pecázott, amikben már alig volt hal. Aztán, amikor kiképző volt Glyncóban és Brunswickban lakott, az óceánban pecázott, a St. Andrew-szorosnál, Jekyll-szigetnél. Megkérdezi Harryt, milyen lenn a Keysnél a kapás, talán tudja.

Aztán arra gondolt, mi van vele, beleesett?

Még nem is mutatta meg Harrynek a képeket a srácokról, mindkettő fiú, Ricky kilencéves, Randy három és fél.

Ha megmutatta volna, a feleségét, Winonát sem hagyhatta volna ki, aki még mindig Brunswickban lakik a két fiúval, persze anélkül, hogy részletekbe ment volna, hacsak Harry meg nem kérdezi, miért nincsenek vele a srácok. Hogy lehet néhány szóval elmondani anélkül, hogy az ember egy hosszú történettel untatná? Szóval az a helyzet, hogy Winona el akar válni. Engem ide helyeztek, 6 még ott maradt eladni a házat, hátha kapunk érte hatvanhétezer kilencet, amennyit mi fizettünk érte, és beleesett az ingatlankereskedőbe, aki az eladást intézte, és még az árat sem érte el. Hagyta lemenni hatvanötezer ötre, övé lett a jutalék és még Winona is. Na és az, amikor felhívtam akkoriban? – Na, mi újság, drágáin? – Semmi különös. – Semmit nem mondott egész addig, míg végül az egyik alkalommal kitalált. – Van egy jó hírem – a ház eladására gondolt –, és egy olyan, aminek tudom, hogy nem fogsz örülni, és biztos vagyok benne, hogy veszekedni fogsz. – Winona mindig így beszélt, kicsit olyan okoskodón. Ha Harryt érdekli a dolog.... Harry elvált, és talán van egy-két ötlete, hogyan viselje el az ember, ha nem tehet ellene

semmit anélkül, hogy egy baseballütővel fölkeresné azt a brunswicki ingatlanügynököt. Az a helyzet, hogy Winona nem is nagyon hiányzik. A srácok igen, de Winona nem. Raylan az asztalra tette szalvétáját, felállt és Harry után ment a férfimosdóba. Kinyitotta az ajtót és belépett.

Oké, itt nincs. Nincs senki, a fürkék ajtaja félig nyitva, nem látszanak lábak sem.

Itt van valahol, mondta magában Raylan. Csak hülyéskedik velem, ez minden.

Haver, de szeretett volna hinni benne!

Torres másnap délután kereste föl Joyce Pattont. Odahaza, a lakásán. Körülnézett a nappaliban, majd azt mondta. – Jobb volna, ha elmondaná, hová ment. Sok gondot megtakarítana vele. Az asszony azt felelte, sejtelve sincs.

– Tudja, a barátja vagyok – mondta Torres. – Nem akarom, hogy szökevénynek nyilvánítsák. De ha elhagyta a várost, vagy nem jelenik meg a tárgyaláson, az lesz.

Az asszony hallgatott.

– Legalább az országot nem hagyhatja el. Elvettük az útlevelét.

Az asszony nem reagált, karját mellén összefonva állt, várta, hogy a férfi végezzen és távozzon. Csinos, jó alakú nő.

– Joe homárvendéglőjében ismerik – folytatta Torres. – Mióta is jár oda, húsz éve? A pincérnők azt mondják, úgy tíz perccel hat előtt ment el, amikor a hely kezdett megtelni. Néhány perc múlva a marshal, akivel együtt vacsorázott, kezdte keresni. A parkolósegéd srác elmondta, hogy Mr. Arno kijött és beszállt a kocsijába. Idefelé nem ő vezetett, hanem a marshal, akivel jött. De az ő Eldorádója jelent meg a Biscayne másik oldalán pontosan abban a pillanatban, amikor Harry kilépett az ajtón. Ő pedig átment az utcán, beszállt, és az autó továbbment. A parkolós srác nem figyelte, ki vezet.

– Semmit sem tudok az egésztől – mondta Joyce.

A férfira nézett, Torres pedig arra gondolt, úgy tűnik, felkészült rá, tudta, hogy ez lesz. És azt mondta. – Akárhová ment is Harry, nem kocsival ment. Az a véleményem, hogy repült, de nem akarta a reptéren hagyni a kocsiját. – Várt egy kicsit. Ellenőrizzük az összes, tegnap induló járatot. – Újabb szünetet tartott. – Ugye felfogja, hogy szerintem maga vitte ki a repülőtérre, aztán visszahozta a kocsit a parkolóba, ahol Harry tartja.

Az asszony nem mozdult, és egy szót sem szólt. Ha eldöntötte, hogy a türelemre játszik, nem csinálja rosszul.

– Lefogadom, magánál van a kocsikulcsa. A táskájában.

– És ez bizonyíték arra, hogy én vittem ki a repülőtérre?

– Nekem igen.

– Nem segíthetek – rázta a fejét az asszony.

– Úgy érti, nem akar.

– Nem mindegy? – vont vállat Joyce.

ÖT

Raylan Givens ott ácsorgott, miközben McCormick és egy másik ügynök átkutatta Harry Arno lakását. Nem izgatták magukat, és Raylan szerint nem is voltak túl alaposak, igaz, nem is csináltak nagy rendetlenséget. Raylan csaknem megkérdezte, keresnek-e valamit konkrétan, de aztán lenyelte. McCormick úgy viselkedett, mintha rendes srác volna, de a póz alól kiérződött az a fensőbbes modor, nem tudta elrejteni. Szerette kigúnyolni az embert, főleg, ha ott volt egy másik ügynök is, akinek villoghatott. Kettesben, ha az embernek dolga volt vele, nem volt vele semmi baj. Ügyet sem vetett az emberre. McCormick úgy ötvenöt lehetett, nagydarab férfi, most zakóját levéve, kék-sárga csíkos nyakkendőjét meglazítva, ingujjban dolgozott.

Körülnézett a nappaliban, és hangját felemelve társalgóit a másik ügynökkel, aki a hálósobát kutatta át. Elmesélte, hogy West Palmban volt helyi ügynök, és úgy tervezte, utána nyugdíjba megy, és valami cég biztonsági szolgálatánál helyezkedik el. Azt is kellett volna tennie, és nem ide jönni, ebbe a harmadik világbeli városba. Miamire gondolt. Egyszer dolgozott egy nyomozáson; egy tyúk, aki ugyanebben a hotelban lakott, megpróbált erőszakkal elvenni hatszáz lepedőt az öregtől, aki akkoriban a tulajdonos volt. Szabályosan megvádolták, és erre mi történik? Az öreg elvette feleségül. McCormick véleménye: A csaj megpróbálta elintézni, de az öreg szart rá, mert kívánta. Nem sokkal ezután természetes halállal meghalt. A tyúk korábban filmcsillag volt, Jean Shaw?

A másik ügynök a hálósobában azt mondta, még soha nem hallott róla, de megkérdezte, most hol lehet.

– Ki tudja? – felelte McCormick.

Beszélgettek, úgy tűnt, nemigen érdekli őket, amit csinálnak.

Teszik a dolguk. McCormick már a konyhában volt, bekukucsált a frizsiderbe, majd visszajött a nappaliba és Raylanhez fordult. – Mindig magán van ez a kalap?

– Amikor elmegyek – felelte Raylan.

– Akkor is hordja, amikor leül enni? – Általában nem.

– Pedig maguk cowboyok úgy szokták. Soha nem veszik le a kalapjukat. Néztam a countryzenéi díj átadását a tévében. Ott ült a sok hólyag mind kalapban, és úgy tett, mintha ült volna már lovon életében. – Aztán azt mondta: – Nem csinálna egy kis jeges teát? Van kinn instant tea.

Amióta megjöttek, McCormick most először szólt hozzá, akkor is csak a kalapja miatt. Raylan csinált két pohár teát, tett bele jégkockát és citromdarabkákat, amiket a hűtőben talált, aztán bevitte az ebédlőasztalra. McCormick a falon levő fényképek előtt állt. Most hátrafordult, és Raylan azt hitte, megkéri, hogy hozza oda az italt hozzá, de nem, odajött az asztalhoz.

– Nem találtak valamit? – kérdezte Raylan. – Valami nyomot, hogy hol lehet?

– Nem, de maga lesz az első, akinek szólok – mondta McCormick. Aztán hangját fölemelve kiszólt a másik szobába. – Jerry? Raylan azt akarja tudni, találtunk-e valami nyomot.

– Ki? – hallották Jerry hangját.

Ez volt Jerry Crowder, egy fiatal ügynök, aki Raylan szerint csak rossz modort tanul McCormick mellett. Alapjában jó srác volt, nagydarab, karcsú, volt főiskolás rögbijátékos. Raylan néhány letartóztatásnál fedezte.

McCormick fölvette a jeges teáját, kortyolgatta. – Már akartam kérdezni – nézett Raylanre –, amikor Harry Arno lelécelt előled, rád hagyta a fizetést?

Komoly, érdeklődő arccal várta a választ.

- Hatvan dollár – felelte Raylan. – Én fizettem.
- Remélem, nem számolod el költségként. – Raylan egy szót sem szólt, és McCormick folytatta. – Milyen szinten is vagy?
- GS-Tizenegy.
- Mennyi ideje?
- Hét éve.
- Leragadtál, mi? Szégyen. Ha jól tudom, most másodszor hagytad Harry Arnót meglépni. Barátod?
- Egyszer sem gondoltam így rá. Nem, nem az.
- Nem tanultad meg, hogy soha ne veszíts egy foglyot szem elől?
- Nem volt fogoly – felelte Raylan, de rögtön tudta, hogy hiba volt. Mintha egy tanárnak feleselne vissza.
- Hát akkor figyelted, nem? – mondta McCormick. – Erről beszélünk.

Raylan úgy érezte, most már folytatnia kell. – Akarod tudni, hogy látom?

- Mit hogyan látsz?
- A helyzetet Harryvel.
- Hát persze hogy akarom, de várj egy kicsit. – McCormick kiszólt az ajtón. – Jerry, gyere be. – Crowder megjelent a hálósoba ajtóban, csaknem betöltötte. – Igyál egy jeges teát – intett McCormick. – Raylan elmondja, ő hogyan látja.

Jerry odajött az asztalhoz. – Mit hogyan lát?

– Ezt fogjuk megtudni. – McCormick Raylanre pillantott. Vágj bele!

– Hát, először is, el nem tudom képzelni, Harry miért lépne le, amikor tudja, hogy védelemre van szüksége – mondta Raylan. – Másodszor, több esze van annál, hogy szökevény legyen, és egész

életében bujkálhasson.

– Jól ismered Harryt? – kérdezte McCormick. – Kétszer találkoztunk. Mindkét alkalommal elbeszélgettünk, mondhatnád, hogy véleményt cseréltünk.

– Ha felfogja, hogy védelemre van szüksége, és tudja, hogy ha elszökik, körözzük és menekülnie kell, akkor miért tette?

– Talán nem is tette – felelte Raylan. – Lehet, hogy elrabolták.

Erre eddig nem gondoltak, s most mindketten megfordultak annyira, hogy összenézhessenek. – De ki, a rosszfiúk? – kérdezte Jerry. McCormick pedig támadásba lendült. – És mi van a ténnyel, hogy tanúk látták kimenni az étteremből és beszállni a saját kocsijába? Valaki várta.

– Beugrathatták – felelte Raylan, és közben átkozta magát, amiért nem gondolta előre végig, és akkor készen állna a válaszokkal.

De ez is megállította őket, adott valamit, amin rágódhatnak. – Kijön, és arra gondol, hogy egy barátja van a kocsiban – mondta McCormick.

– Valaki, akiben megbízik.

– Csak éppen nem az volt a kocsiban. Ezt akarod mondani? Az agyában egyszerűbb volt az egész. – Valami ilyesmit – hagyta rá Raylan.

– De miért hagyott téged ott és osont ki? Mi lehetett az a terv, amivel felültették? Érted, mire gondolok? Egy barátja szedte rá?

Raylan a fejét csóválta. – Nem tudom. Még nem gondoltam végig, csak egy olyan érzés az egész.

– Nekem meg úgy tűnik, hogy le akart lépni. Én így érzem.

– Vagy valaki rábeszélte – próbálkozott Raylan. Keményen törte a fejét.

– Hát elmondom, én hogyan látom – mondta McCormick most

már kereken, abbahagyva a hülyéskedést. – Nem akarsz elfogadni, hogy kétszer is elszúrtad ugyanazt a feladatot, és hogy emiatt nem vagy képes följebb lépni a ranglétrán. Inkább valaki másra akarsz kenni, Jimmy Capre, a rosszfiúkra. Bebeszélted magadnak, hogy ez a büki, akit úgy megismertél, nem ver át még egyszer, bíztál benne. Erre gondoltál Raylan, vagy nem? Látod magad előtt, hogy visszaküldenek kiképzőnek? Aztán nyugdíjba mész, és a georgiai Brunswickban töltöd az egész életed?

McCormick ismét fapofát vágott.

– Mi rossz van abban?

HAT

A november ötödikén, kettő óra húsz perckor készült felvétel leirata. A beszélgetés Jimmy Capotorto zsinór nélküli telefonján történt Capotorto Pine Tree Drive-i házában, Miami Beachen, a felvételt az Eden Roc jachtkikötőből készítették az Indián Creekkal szemben. A felvételen Jimmy Cap egyik emberével, bizonyos Tommy Bucksszal beszél.

TB: Jimmy? Tommy.

JC: Mondjad...

TB: Van itt egy kis probléma a behajtással. Van néhány játékos, aki csak számokkal szerepel. Nem tudom a nevüket.

JC: Aha, számokat használnak.

TB: Ha esetleg valaki hallgatózna a telefonban...

JC: Harry tudja, kik ők.

TB: Én is erről beszélek. Nem tudod, van valami listája?

JC: Miféle listája?

TB: A nevekről. Hogy tudjam, kit keressek.

JC: Nem tudom. Lehet, hogy van, lehet, hogy nincs.

TB: Azt sem tudom, hogy az elvesztett számok fizettek vagy nem. A felírói szart sem tudnak, hiába beszélek velük. Azt mondják, az emberek felhívják őket, kérdezik, hol van Harry, és kinek fizessenek.

JC: Akkor mi a gond? Tegyel valakit a helyére. (Szünet) Ide figyelj, jobb lenne, ha idejönnél. Nem akarok a telefonban beszélni erről. Az ember soha nem tudhatja.

November ötödikén, három óra tíz perckor Tommy Bucks megjelent apátion, ahol Jimmy Capotorto napozott, és néhány percig társalogtak. Jelen volt még Jimmy Cap barátnője, a huszonkét éves Gloria Ayrcs Hallandalc-ból, és egyik testőre, a huszonnégy éves Nicky Testa, Atlantic Cityből, akit néha Macsó vagy

Joe Macsó néven emlegetnek.

A Senki falra mászott attól, ahogy Jimmy elmondott olyasmiket, amiket ő már rég tudott, sőt olyasmiket is, amiket ő meséli el neki, csak Jimmy ezt már elfelejtette. Most éppen hason feküdt, és egészen közel kellett húzódnia a testéhez, hogy az ember hallja, amit úgyis tudott, hogy mondani fog. Közel ahhoz a szaghoz, a napon fővő háthoz. Jimmy meg oldalt fordítja fejét. – Gloria? Hol van Gloria? – Gloria pedig a seggébe vágó apró bikiniben megvárja, hogy Nicky, Jimmy testőre kicsavarja a jeges vízben tartott arctörölő kendőt, és átnyújtsa neki, aztán végigtörli vele Jimmyt, hogy lehűtse. Először az arcát, amíg Jimmy fölemeli a fejét, aztán a hátát, és a férfi nyögdéssel, horkant, mialatt Gloria a jéghideg törülközővel ügyködik és a cicije kibukkan a fürdőruhából. A második alkalommal, hogy végigtörölte, Gloria arra nézett, ahol a Senki kuporgott előre hajolva a karosszékben, Jimmy mellett, és rákacsintott.

A Senki pedig ebből tudta, hogy Gloria valami kábítószerrel szed, vagy nem fél annyira Jimmytől, mint kéne. Az sem izgatta, hogy Nicky, a punk testőr látta, mit hülyéskedik. Nagyjából egyidősek lehetnek. Nickynek világosbarna, kicsit göndör haja volt, és szeretett pózolni, mutogatni a súlyzókkal hizlalt izmait. A Senki néha elkapta, ahogy a punk és Gloria összevigyorognak, és biztos volt benne, hogy a punk keféli a lányt.

A Senki ült a napon és megpróbálta elképzelni, hogy valamelyik régi vágású boss barátnője kikezdjen bárkivel is, aki a főnököknek dolgozik. Azokat az embereket, Lucianót, Costellót, Joe Adonist még tisztelték, mert egészen a csúsig bizonyították, hogy férfiak, és az ember jobban teszi, ha nem húz ujjat velük. Jimmy Cappel más a helyzet: egyszerűen ő jött soron egy boss után, akit tarkón lóttak. Akár Jimmy tette, akár nem, ott volt a megfelelő helyen a megfelelő időben, és most ő vezeti itt a bulit. Zsarolás, uzsora, lányok, kis heroin, éttermeket és bárókat ellátó cégek, semmi új, miközben a

latinok és a füstösök kaszálják le az összes komoly pénzt Dél-Floridában. Egyszer azt mondta Jimmynek: – A színes kölykök, akik az utcán árulják az anyagot, jobban keresnek, mint a te embereid. – Azt mondta Jimmynek, be kéne szállni a narkóbuliba, mire Jimmy azt felelte, nem érdekli a dolog. Azt mondta, hadd gyilkolják csak egymást a latinok és a füstösök miatta. Fogtad? Semmi ki nem jön belőle, amit az ember nem hallott már valahol. De többnyire csak kifogások, ürügyek, hogy ne kelljen felállnia a seggéről.

Jimmy most épp azt mondja a Senkinek, aki egészen közel hajolt, hogy hallja, mit motyog a vállába: – Kell keresni valakit, aki átveszi Harry helyét. Még akkor is, ha elvesztünk néhány játékost. Harry személyes kapcsolatait, amiket az évek során kiépített. Semmit nem tehetünk ellene.

Semmivel nem volt nagyobb igazság, mint amit máskor szokott mondani.

– Vagy találd meg Harryt. Rád bízom.

A Senki izzadt, és próbálta menteni nadrágja élet. Megkérdezte Jimmyt, mit tud Harry Amóról azonkívül, hogy idevalósi, és egy ideig Chicagóban élt. Jimmy nem sokkal tudott többet ennél. A Senki megkérdezte, van-e Harrynek barátnője, és Jimmy azt mondta. – Aha, beszélj vele. Joyce Pattonnek hívják. És keresd fel ismét a volt feleségét, hátha tud valamit.

– Az asszonyból egyszer is elég volt – mondta a Senki. Értem, miért hagyta ott Harry. Valamikor ők voltak a Család Pálos Heightsben. És mondok valamit, sehol nem jártam még, ahol olyan nehéz volna utánanézni valakinek, mint itt Pálos Heightsben. De a lényeg – mondta a Senki és kis szünetet tartott –, először is azt szeretném tudni, nekem adod-e a fogadóiroda bulit?

– Mondtam már, azt akarom, hogy te intézd a dolgot. Csak ennyit mondtam.

– Én pedig tudni szeretném, benne vagyok-e a buliban, ha

elrendeztem a dolgot, nekem adod a fogadóirodát, vagy nem?

– Oké, intézd el és csinálhatod.

– Egyszer már mondtad, hogy intézzem el, aztán odaküldted azt a pofát, hogy végezze el a munkát. Egy pofát a Tóról, aki halakat fog.

– Ugyan, Tommy! Csak intézd el, oké? A tied.

– És megkapom a fogadóirodát?

– Uramisten... oké, a tied.

– Az emberek, akik ebben az üzletben vannak, látják, mi történt, és megpróbálnak átverni – mondta a Senki. – Harryt holtan kell megtalálják. Az óceánban vagy a mocsárban, vagy akárhol, ahová elbújt, akár Mexikóban, engem nem érdekel, hol van, csak az, hogy holtan találják. Igazam van?

– Tessék? – mondta Jimmy a vállába.

– Azt mondtam, holtan kell megtalálják.

Jimmy fölemelte a fejét, és a Senki arcába bandzsított. Leég az orrod. – Egy ideig rámeredt. – Tudod, hogy rohadt nagy orrod van? Úgy értem, ha az ember így közélről néz az arcodba.

– Aztán azt mondta. – Gloria? Gyere ide! Mondd meg, kire hasonlít Tommy!

Gloria megállt Jimmy Cap ágya mellett, csípőre tett kézzel nézett le a Senkire. – Nem tudom. Kire?

– Ezt kérdezem tőled, nem?

– Úgy érted, valami filmszillagra?

Jimmy a testőréhez fordult. – Hé, Joe Macsó. Kire hasonlít?

A punk, Nicky Testa, a haja lófarkban, az ingét levette, hogy mutogathassa az izmait, a Senkire bámult és azt mondta.

– Úgy néz ki, mint azok a pofák a régi bandákban, akiket a korabeli képeken látni. Csupa ilyen pofa, némelyik mintha most

szállt volna le arról a kurva hajóról.

Jimmy Cap vigyorogva bólogatott, úgyhogy vigyorgott a punk is, egyáltalán nem látszott rajta semmi tisztelet. A Senki csak ritkán hívta Joe Macsónak, akkor is úgy mondta, hogy a punk érezhesse belőle, szerinte vicc az egész. Különben csak Nickynek látta, és úgy is nevezte.

– Hol az a kép, amit mutattál nekem? – kérdezte Jimmy. Tudod az, amit kívágtál.

A Senki a fejét rázta. – Már nincs meg. – Megvolt, de nem akarta ennek a punknak mutogatni.

Frank Costello képe volt, a harmincas években készült, és a Senki tavaly találta egy magazinban. Megmutatta Jimmy Capnek a képet, aki ránézett, aztán azt mondta: – Aha. És? – Aztán kapcsolt, látta a hasonlóságot, fölemelte szemöldökét és bólintott.

A Senki kivágta a képet és elvitte a szabójához Bal Harbourba. Öreg olasz volt, a hetvenes éveiben járt. A Senki meg várta, hogy az öreg szabó valami ilyesmit mond, hogy – Ki ez, maga? – Vagy mondjuk, hogy – Ez maga, vagy a bátyja? De az nem mondott semmi ilyent. A Senki pedig azt mondta: Ez az, amit akarok, pont ezt a begombolt hatást. Sötétkék, csaknem fekete, dupla gombolású, passzentes. Elöl hat gomb, érti? Számolja meg. Magas gombolású, de kilátsszon egy kis fehér ing és a gyöngyházzsín nyakkendő. Mit szól hozzá?

A szabó pedig azt mondta. – Persze ha ezt akarja.

A Senki megkérdezte tőle: – Tudja, ki ez a képen? – A szabó azt mondta, nem tudja, és a Senki megmondta neki, hogy Frank Costello.

– Egyszer csináltam egy öltönyt Meyer Lanskynek annak idején. A Collisnál dolgoztam akkor a McFadden-Deauvilleben. Egy gyönyörű öltönyt csináltam neki, ő pedig átvert. Mit szól hozzá? Tele volt

lővéval és átvert.

Ez a szabó elég öreg volt, hogy tudhatta volna, de 6 sem mutatott tiszteletet. Mit várhat akkor az ember egy ilyentől, mint Nicky? Vagy Gloria, aki a pucér seggét mutogatva hűsíti Jimmyt a hideg törülközővel. A Senki kinyúlt és megpaskolta, aztán nézte, mint riszálja. Mintha csak azt mondaná, ha akarod, kaphatsz belőle. A Senki pedig arra gondolt, az övé lehet itt minden, ha akarja. Miért is ne? A saját íbgadóirodája már megvan.

HÉT

Raylan úgy döntött, beszélnie kell a Senkivel, valamit tisztázni akart vele. Eredetileg Tommy Bucksként gondolt rá, mert a szövetségi fiúk így hívták. Aztán kezdte magában Senkinek nevezni, mert Harry így hívta, és Raylannek tetszett a hangzása.

Úgy követte a Senkit, hogy megvárta, míg felbukkan Jimmy Capnél, aztán ráragadt. A Senki mindössze negyed órát töltött ott, aztán beszállt a Jaguárjába, és délnek tartott az Alton Roadon. Raylan azt hitte, hazamegy, legalább megtudja, hol lakik. A Jag a Tizenötödiken balra fordult, elhaladt a mellett a kis park mellett, ami ott van, és jobbra kanyarodott a Meridianre. Raylan csak akkor döbbsent rá, amikor a csillogó zöld kocsit hirtelen megállt a Flamingo Terrace előtt, uramisten, a pofa Joyce Pattonhoz megy. Lehetetlen, hogy barátok volnának! Nem, csak arról lehet szó, hogy a Senki ki akarja kérdezni az asszonyt Harry Arnóról, kiszedni belőle, amit csak tud. Ha kell, erővel. Megveri, talán még rosszabb. Ez járt Raylan eszébe. Elhaladt a ház előtt, a Tizenegyediknél, a park déli végénél megfordult, és pont akkor állt meg a Flamingó előtt, amikor a Senki Joyce teraszos lakásához ért és megnyomta a csengőt. Mikor Raylan kiszállt a kocsiból és elindult fölfelé, a Senki már ököllel döngette az ajtót. Raylan e pillanatban nem hitte volna, hogy kinyílik. Talán nem is nyílt volna ki, ha Joyce nem néz ki a kémlelőnyíláson és látja, hogy ő jön a Senki mögött, akit annyira leköt a dörömbölés, hogy észre sem veszi, mi történik mögötte, így aztán, ahogy az ajtó kezdett kinyílni, Raylan nekilendült, és amikor az ajtó kitárult, és Joyce felbukkant, rögtön látta, hogy jobb lesz félreállni az útból. Raylan meg hátulról rávetette magát a Senkire, megragadta a vállát és leterítette a nappali szőnyegére. A Senki az oldalára esett, és rögtön megperdült, de Raylan máris a mellén volt, térdével a földhöz szögezve a karjait. A Senki nem kérdezte meg

Raylantól, kicsoda, mit keres itt, nem ám. Nem, inkább dühödten ficánkolni kezdett, hánykolódott, amíg Raylan elő nem kapta a kilenc milliméteresét és azt nem mondta: – Nyughass már, vagy lelövöm az orrod a képedről.

Joyce Raylant figyelte. Raylan az idegenen ülve felé pillantott és két ujjal megérintette kalapja karimáját. A U.S. marshal, akit még egyszer sem látott a cowboykalap nélkül. A férfi alatta napszemüveget viselt, sötét öltönyt, gyöngyház színű nyakkendőt. Most, hogy Raylan a mellére tette a pisztolyt, hogy a csöve az állat érintette, egy izma sem mozdult. Hallotta, hogy Raylan megkérdezi.

– Miért jöttél ide?

– Szállj le már rólam a francba – mondta a férfi alatta. Úgy, hogy egy pisztolycső mered az arcába.

Két sötétkék öltönyös fazon beszélget a nappalijában.

– Meg akartam kérdezni, nem tudod-e, hol lehet Harry Arno – mondta Raylan az alatta fekvő férfinak. – De hát gondolom, te meg azért jöttél ide, hogy ugyanezt kérdezd. – Ismét fölnézett. – Maga tudja, hol van?

Joyce kicsit félrehúzódott. A fejét rázta. Kezét maga előtt tartotta, és a gyűrűt csavargatta, amit Harrytől kapott a születésnapjára.

– Jimmy Capnek dolgozik – mondta Raylan, majd lenézett a napszemüveges férfira. – Lelövöm az orrát a helyéről, ha nem válaszol. Minek jöttél ide?

– Hogy beszéljek veled.

– Miről? Harry Arnóról?

– Róla. Láttam valahol, és tudod hogy van az, közelebből is meg akartam ismerni.

Raylan ismét felnézett Joyce-ra. – Mi a véleménye? Az asszony a fejét rázta. – Még soha nem láttam.

– Mr. Tommy, a Senki – mutatta be Raylan. – Én azt mondom, azért jött ide, hogy megkérdezze, hol van Harry. Azt hiszem, ebben mindannyian egyetérthetünk. – Majd a Senkihez fordult. – Megfordult a fejében, hogy ti kaptátok el. Nem igazán hittem, de biztos akartam lenni benne. Tehát nem tudod, hol van, sejtelled sincs róla. így van?

Joyce közelebb lépett. – Nem tudom – felelte a Senki érezhető akcentussal.

– Hát, a hölgy se tudja, és nincs szüksége rá, hogy egy ilyen bandita nyaggassa. Megértetted?

– Oké.

– Hagyd békén!

A férfi nem mozdult, és egy szót sem szólt.

– Megértetted?

– Igen, oké.

Raylan zakója belső zsebéből előhúzta az igazolványát, és kinyitva a Senki arcába dugta.

– Tudsz olvasni, haver? Az áll rajta, hogy az Egyesült Államok békebíró szolgálatánál dolgozom. Még egyszer idejössz, én a nyakadban leszek, mint az izzadtságzag. Megértettél?

– Aha.

Joyce látta, hogy Raylan ismét felnéz rá.

– Akar még valamit mondani neki?

Az asszony a fejét rázta.

– Most még elengedlek gond nélkül – mondta Raylan. Feltérdelt, majd egyik térdére nehezelve felállt. Kicsit odébb lépett. – Nem üres kézzel vagy? Feküdj csak a képes feleddel lefelé szépen.

Raylan lehajolt és megtapogatta a Senki derekát, Joyce pedig nézte a két sötétkék öltönyös férfit a lakásában.

Az ember nem hisz a fülének.

Feküdj csak a képes feleddel lefelé Raylan most még vidékiesebbnek hangzott, mint azelőtt, Harry lakásában.

Most felsegítette a Senkit, és a Senki is furán nézett rá. Nyugodtnak látszott. A napszemüveg eltakarta a szemét, lesimította öltönyét, lehúzogatta a zakót, elsimította a mellkasán és a hasán, összeszedte az önbecsülését, Joyce némi arroganciát is látott rajta. A Senki, miközben rendbe szedte magát, körülnézett a szobában; szórakozott pillantás, egész addig, míg hozzá nem ér. De akkor megállt, levette napszemüvegét, a kezében tartotta, és valami álmos arckifejezéssel nézte az asszonyt, amit ő lazának és nyugisnak hihetett, és nem is csinálta rosszul, de tényleg. Mutatta, hogy uralkodik magán, mindez nem történhetett volna meg, ha nem hagyja.

Raylan már a nyitott ajtónál állt. A pisztolyt elrakta, a zakóját nem gombolta be. – Kívül tágasabb, Mr. Senki, vissza ne jöjjön.

Mr. Senki.

Joyce nézte, ahogy a férfi még egyszer végigméri Raylant, mielőtt elmegy mellette; jóval alacsonyabb mint a kalapos, cowboycsizmás Raylan. Mr. Senki nagyjából akkora lehet, mint Harry, s most, hogy így belegondol, mai mércével mindketten elég alacsonyak.

Raylan karcsún és magasan állt az ajtó mellett. Követte Mr. Senkit a tekintetével, míg az be nem szállt a kocsijába, és a Jaguár el nem tűnt szem elől, csak akkor fordult Joyce-hoz.

– Mi lesz, ha visszajön?

Joyce a fejét rázta. – Tényleg nem tudom, hol van Harry. Nem segíthetek neki.

– Talán így van, de mi van akkor, ha Mr. Senki nem hisz magának?

– Fel akar vidítani? – kérdezte az asszony.

Raylan pedig elment, mondván, utána néz, mit tehet az ügyben.

Joyce kevert magának egy italt a konyhában, Club whiskyt vízzel, majd bevitte a nappaliba, megállt az ablak előtt, és nézte az utca túloldalán levő parkot. És a lehetőségeit. Elhagyja a várost. Egy barátjához költözik. Bízunk abban, hogy Raylan megvédi.

Fura egy alak. Mulatságos, talán nem is tud róla, hogy az. És nincs benne semmi megjátszás. Ráült a gengszterre, közölte vele, hogy maradjon nyugton, vagy lelövi az orrát, majd udvariasan megérintette kalapja karimáját és biccentett felé. Ad a jó modorra – ráül egy, a földön fekvő pofára, aztán azt mondja neki, forduljon a képes felére. Úgy néz ki, mintha egy westernből lépett volna elő. Lehetne serif vagy cowboy ezzel az inas testtel és a vontatott, kentuckyi tájszólással. Eltűnődött, hogy nézhet ki kalap nélkül, és még egyszer eltűnődött azon, vajon Raylan tudja-e magáról, hogy mulatságos.

A Miami Beach-i Rendőrfőkapitányság alig egy háztömbnyire volt a Washington Avenue-n. Raylan úgy tervezte, beszél Buck Torresszel, megkéri, hogy helyezték Joyce-t védő megfigyelés alá. Torres nemet fog mondani, mert nincs hozzá embere. Nem azért, mert az asszony nem működik együtt a hatóságokkal, és mindenki azt hiszi róla, tudja, hol van Harry. Torres nem ilyen. Azt fogja mondani neki: Nézd, én megértelek. Persze, szerintem is” tudja, hol van. Nyilván ő segített neki lelépni. És most mit akarsz tenni vele? Megbünteted? Hagyod, hogy a Senki elkapja és azt tegyen vele, amit akar? – Torres azt fogja felelni, hogy akkor sincs embere. Tehát a következő lépés rábeszélni Torrest, hogy beszéljen McCormickkal; beszélje rá, hogy McCormick kérjen egy megfigyelő csoportot a marshal szolgálattól. Megvédeni egy ártatlan nőt, aki az FBI egyik alku próbálkozásánál került bajba, és nem tehet róla. Szinte hallotta McCormick hangját.

– Inkább hagyjuk, hogy a Senki elkapja a nőt, aztán nyakon

csípjük szándékos erőszakért. Mi rossz van benne? – Olyan ártatlan képpel, hogy az ember azt hinné, csak viccel.

Raylan a Washington Avenue-n balra fordult és leparkolt szemben a főkapitányság háromemeletes, szecessziós épületével. Raylan valóságos templomnak látta ezt a helyet. Átment az utcán és csaknem elütötte egy hosszú, szőke hajú biciklis lány.

Rengeteg lány volt errefelé, hosszú, szőke hajú lányok, hosszú fekete hajúak, néhányan motoros gördeszkán cikáztak a tömegben az Ocean Drive-on. Hát igen, a South Beach más, mint a Georgia-béli Brunswick.

Odabenn az előcsarnok két emelet magas volt, lentről látszott a korlátok és a fenti irodák sora. Modern, új épület volt, alumínium végével a letartóztatottak celláiban, és külön biztonsági kapuval a mellékutcán, ahol bevitték a foglyokat. Raylan az információs pulthoz lépett, bemutatkozott és közölte, hogy Torres őrmestert keresi.

Ha az ember itt bemegy a cellák körletébe, le kell adja a fegyverét. Raylan soha életében nem látott még egy ilyen tiszta városi börtönt.

A falon üveg mögött, bekeretezett amerikai zászló volt.

Nem volt sok látogató, mindössze néhány civil várakozott, talán tanúk, akiket szembesítésre hívtak be. Egy asszony, aki azért jött, hogy megtudja, itt tartják-e fogva a férjét.

Buck Torres kilépett az egyik ajtón, és már az előcsarnokban járt, amikor Raylan megpillantotta. Valami papír volt a kezében.

Torres maga úgy nézett ki, mint aki mondani akar valamit, de hagyta, hogy a látogatója szólaljon meg elsőként.

– Harry barátnőjéről, Joyce Pattonról szeretnék beszélni veled – kezdte Raylan. – Tisztában vagyok veled, hogy szerinted tudja, hol van Harry. Mások szerint is, ugye érted, mire gondolok? Ott van Jimmy Cap, és azt mondom, tennünk kell valamit.

Meg kell hagyni, Torresszel lehet beszélni, Torres soha nem érezteti velem, hogy csak az idejét vesztegeti.

– Tudjuk, hol van – mondta Torres,

Csak így, egyszerűen. Raylannek elakadt a szava. – Harry?

– Joe Homárvendéglőjéből a Miami Internationalre ment, ott felszállt a British Airways hét tizenötös járatára, és másnap, november negyedikén, csütörtökön, nyolc harminckor szállt le Heathrown.

Raylan Torresre bandzsított. – Harry Angliában van? Várj egy pillanatot, nem vettétek el az útlevelet?

– Elvettük. Ezért is nem ellenőriztük rögtön a nemzetközi járatokat – felelte Torres. – De mihelyt megtettük, kiderült, hogy egy John Arnaud, A-r-n-a-u-d, ejtsd Arno, egy Lincoln Road-i utazási irodában helyet foglaltatott a British Airways járatra. Megmutattuk az irodában Harry képét, és a pasi rávágta, igen, ez John Arnaud, évek óta a kuncaftja. Egy kicsit utána kapartunk, és rájöttünk, hogy Harry igazi neve John Harold Arnaud. A születési anyakönyvével kaphatott erre a névre útlevelet, és amikor csak akarta, megújíthatta. Hetvenegyben, amikor Chicagóból visszaköltözött, törvényesen Harry Jack Arnóra változtatta a nevét. Ugyanaz a kiejtés, csak másként kell leírni. Ne kérdezd, miért tette, leszámítva, hogy így két néven volt útlevele. – Szóval Angliában van – mondta Raylan.

Torres a papírjaira pillantott. – Ugyanaznap, amikor megérkezett, tizenegy harminckor felszállt Heathrowról a British Airways öthatvanötös járatára. A gép tizennégy óra húszkor szállt le Milánóban. Harry három napot töltött a Cavour Hotelban, és november nyolcadikán, vasárnap reggel jelentkezett ki.

– Nem tudod, most hol van?

– Legjobb tudomásunk szerint még Olaszországban.

Raylan a homlokát ráncolva gondolkodott, aztán szemét kinyitva bólogatni kezdett. – Szóval Harry visszament Olaszországba – mondta. Úgy tűnt, nem is tartja olyan rossz ötletnek a dolgot.

A Senki egyszer összevitatkozott Nicky Teslával. A punk csak néhány szót tudott olaszul, és nem is akart megtanulni, pedig a Senki szerint ez az anyanyelve, és tisztelnie kéne annyira. – Te is csak azért beszéled a nyelvet, mert az óhazából vagy, úgyhogy ne okoskodj nekem – mondta Nicky.

Egy huszonnégy éves punk! Azért mert így beszélni, mert Jimmy Cap kedvelte, és ettől azt hitte, neki már mindent lehet.

A Senki időnként mammoninak nevezte, ami azt jelenti, hogy anyuci fiacskája, vagy bambinónak., kisbabának, vagy a legrosszabbnak, amit csak a Senki egy olasz férfira ki tudott találni, frociónák, melegnek.

– Hát ez meg mit jelent? – kérdezte Nicky.

A Senki pedig azt felelte. – Ha nem akarsz megtanulni olaszul, mit érdekel?

A Joyce Pattonnál tett látogatás másnapján, délután a Senki úgy intézte, hogy kettesben maradjanak. Kihívta a lanaiba, a patióval szembeni nyitott nappaliba. – Gyere, stronzo. – Ez alkalommal seggfejnek nevezte.

– Stronzo. – Nicky ujjaival végigsimított csupasz mellkasán. – Mit jelent, erőset, mint a strong angolul? Azér', ahogyan kinézek?

– Valami olyasmi – felelte a Senki. Ez a pofa olyan hülye, hogy az ember azt mond neki, amit akar. Most nem fér a bőrébe, egyre a patio felé bámul, ahol Gloria napozik, bikini felsőjét levéve hason fekve, míg Jimmy Cap odafönn szundikált.

– Azt várod, hogy megforduljon?

A punk még csak nem is válaszolt.

– Árulj el valamit. Lefekszel vele?

A punk ez alkalommal oldalt fordította fejét. – Jimmynek igaza van – mondta. – Rohadt nagy-orrod van. – Azzal ismét elfordult.

Nicky ez alkalommal lófarkban hordta a haját. A Senki kinyúlt és megragadta, megfordult és lerántotta a visító punkot a földre. Nicky beverte a fejét a szófa végébe, és hasra vágódott a kövezett padlón. A Senki nem engedte el a lófarkat, hanem egyik térdével rátérdelt, zakózsebéből elővette a rugóskését, kipattintotta és egyetlen mozdulattal levágta. Aztán a Senki felállt. Belerúgott a punkba, hogy forduljon meg, és megmutatta a kezében tartott hajköteget.

– Akarsz tanulni egy szót? – kérdezte. Minchia. Azt jelenti, fütyi. Szicíliai szó. Ha cazzót mondsz helyette, tudni, hogy máshová való vagy. Hát ide figyelj! Jimmy helyében nem a hajad, hanem a minchiád kaptam volna el. Megértetted? Én nem olyan vagyok, mint ő, cornuto, felszarvazott. Ugye megértettél? Én nem engedem meg, hogy bárki is azt higgye, azt csinál a hátam mögött, amit csak akar. Most nekem fogsz dolgozni, és nem akarom, hogy ezt elfelejtsd. Nem csak üldögélsz, azt hiszed, hogy te vagy a nagy és mutogatod a tested.

– Ki mondta, hogy neked dolgozok?

A kölyök azzal a rengeteg izommal kezdi visszanyerni a bátorságát. Vagy csak látta, hogy Gloria figyelni őket. A lány felült, és nem takarta el magát, amikor a Senki odanézett.

– Én mondom, stronzo. Van egy munkám a számodra, és Jimmy azt mondja, oké.

– Miről van szó?

– Egy nőt kell megfigyelned, hová megy, meg minden. Harry Arno barátnőjét.

– Miért nem tudod te csinálni?

A földön fekvő punk egyenesen ránézett, nem a kezében tartott késre. Ez azt jelentette, hogy Gloria is figyel, de a Senki ez

alkalommal nem pillantott felé. Ha akarja, úgyis meglesz.

– Öregem, ez a hozzáállás – mondta Nickynek. Elfintorodott, mintha zavartan ráncolna a homlokát. – Ha már elővettem a kést, levághatnám a minchiádat is. Mit szólsz hozzá?

NYOLC

Az ABC óvadékirodás nőt Pamnek hívták. A férjével dolgozott, aztán tovább vitte a céget, amikor a férfit lelőtte az egyik kliensük. Mindezt akkor mesélte el Raylannek, amikor az megkérdezte tőle, mit keres egy ilyen csinos nő ebben a szakmában, a bűnözők között. Persze előtte megmutatta az igazolványát a serifcsillaggal, és ez megtette a hatását.

Az ABC egy földszintes üzlethelyiségben volt Miami belvárosában az NW Tizenhetedikén, kétsaroknyira az igazságügy épületétől és a bíróságtól.

MI KIHÖZZUK, NEKÜNK KÖNNYŰ, AKÁR AZ ABC – hirdették az ablakon az arany betűk.

Az egyik alkalmazott egy részidős öreg volt, korábbi licences óvadékkintéző maga is, szivarját rágcsálva, mintha csak egy ilyen irodába született volna. És volt egy Desmond nevű zömök fekete, ő ment azok után, akik nem jelentek meg a tárgyaláson. Pam elmondta Raylannek, hogy három vádlott közül, akit kihoz, egy nincs ott a bíróságon a megfelelő időben. Raylan nem sokat kérdezett, tudta, hogy megy ez az üzlet. A lényeg, hogy Desmondról úgy látta, nem alkalmas rá, hogy Harry Arno után menjen, a szivarozó nem megy, az biztos, és Pam sem valószínű, hiszen ő vezeti a boltot.

Raylan sajnálta. Szegény asszony, egy ilyen patkánylyukban dolgozik, mégis igyekszik vonzó maradni. Valamivel ducibb lehet, mint a felesége, Winona, dús test a fehér V nyakú ruhában, szőke hajában fekete bársony szalag, engedményként a nőiességnek, vagy tán csak azért, hogy összefogja a haját.

Raylan szóba hozta Harry Arnót, megkérdezte Pamet, hallotta-e már a hírt.

Aha, valaki a Miami Beach-i rendőrségtől már felhívta, azt mondta, már kiállították a szökevényre vonatkozó körözést. Pam a fejét csóválta. – Úgy kellett, mint egy púp a hátamra, egy százötvenezer dolláros végrehajtás.

– Még nem késett le a határidőről – mondta Raylan. – És még azután is van ideje, nem kell rögtön fizetnie a bíróságon, nem? – Nem árt megmutatni, hogy ismeri a dörgést. – Egészen egy évig mindössze tíz százalékot veszít.

– Ha sikerül visszahoznom – bólintott Pam. – De ha Olaszországban vagy valami más nyavalyás helyen van, ez nem valószínű.

– Nem akarja, hogy visszahozzam magának? – kérdezte Raylan.

– Hát persze – mondta a nő.

– Nézzen rám, hölgyem – mondta neki Raylan, és amikor Pam megtette, Raylan folytatta. – Komolyan beszélek. Akarja, hogy visszahozzam magának?

Ezen már el kellett gondolkodni.

– De maga dolgozik. – Gyanakodva mérte végig. – Amúgy is átküldik? Hivatalosan visszahozatják?

– Harryt Florida állam vádolta, én pedig szövetségi alkalmazott vagyok – felelte Raylan. – Megkérdeztem, és a Miami Beach-i rendőrség nem szándékozik visszahozatni.

– És maga megtenné?

– A saját időmből. Van némi összegyűlt szabadságom és kivehetem, ha akarom.

Pam agyában most már vadul forogtak a kerekek, az asszony végiggondolta az összes okot, amiért szerinte nem működhet a dolog, de egyiket sem osztotta meg Raylannel.

– Nem tudja, hogy a szökevények utáni nyomozás az U.S.

marshalok egyik fő munkaterülete? – kérdezte Raylan. – Mi gyűjtjük be a vádlottakat és visszük a bíróság elé.

Pam rámeredt, a férfi remélte, az ötletet fontolgatja.

– Gondolom, ingem, gatyám rámegey.

– A volt felesége aláírt egy kötelezvényt, nem?

– Maga hisz a mesékben?

– Ebben garanciát vállalt, hogy fizeti a visszahozás költségeit.

– Nem a költségek izgatnak – mondta Pam. – Azt akarom tudni, mi a maga munkadíja.

Raylan nyitott tenyérrel széttárta kezét. – Semmi. Fizesse ki az utam, és visszahozom magának.

– Miért tenné?

– Be kell bizonyítanom, hogy képes vagyok rá. Maga vegye meg a repülőjegyet, én pedig a saját pénzemből fizetem a szállodámat és az étkezést, és ha meghoztam Harryt, elszámolunk. Két hétig ingyen dolgozik magának egy U.S. marshal, bár nem hinném, hogy néhány napnál többre lesz szükségem.

Az asszony habozott, mintha minden egyes szót meg kéne gondolnia. – Csak annyit tudnak, hogy valahol Olaszországban van. Hogy akarja megtalálni?

– Mert egyszer azt mondta... – Raylan néhány pillanatot hallgatott. – Hat évvel ezelőtt volt, de egy szavát sem felejtettem el. Eltöltöttünk akkor némi időt együtt. A repülőre vártunk, beszélgettünk, Harry megivott néhány pohárral. Azt mondta: Elmondok magának valamit Raylan, amit még soha nem meséltem el senkinek. 1945. július tizedikén Rapallóban, Olaszországban megöltem egy embert. Lelőttem. – Ezt mondta Harry.

– Aha. Szóval úgy gondolja, hogy ott van?

– Bármibe lefogadom – felelte Raylan. – Ott van és remekül érzi

magát, ebben a pillanatban kávét kortyolgat egy kávéház teraszán – az italról leszokott –, és biztos benne, hogy soha senki nem jut a nyomára.

Az asszony láthatóan nem értette a dolgot.

– Visszament oda, mert ez az a hely, ahol megölt valakit?

– Így is mondhatja – bólintott Raylan. – De ennél több van a dologban.

KILENC

A nő, akivel Harry szombat délután a Gran Caffé Rapallóban ült, Gina Lollobrigidára hasonlított. Egy kicsit. Ugyanaz a típus, sötét, rövid haj és telt alak, van mit fogni rajta. Gina Lollobrigida a negyvenes éveiben. Pálmafák és cserepes virágok között ültek egy narancsszínű napernyő alatt a rapallói Via Venetón. A nőt Maurának hívták.

– Maura – ismételte Harry. – Szép név.

– Nem Móra – mondta a nő. – Maura, mintha azt mondaná, hogy au. Mintha az ujjára ütne a kalapáccsal.

Kicsit rekedtes volt a hangja, talán a túl sok beszédetől. Vastag combján kőmosott farmer volt, lábát keresztbe vetette az asztal mellett. Elmesélte, hogy Genovából való. Genova, nem Genoa, ahogy az amerikaiak mondják. Van ott, Genovában egy iparifilm-vállalata, ott halt meg a férje két évvel ezelőtt szívrohamban a vágószobában. Maurának volt egy háza itt, fenn a hegyekben, ahol a genovaiak és a felfuvalkodott milánóiak vásárolják fel sorra a házakat nyaralónak, meg hogy ha nyugdíjba mennek, ide költözzenek. Megkérdezte Harryt, látta-e Lina Wertmüller filmjét, a Swept Awayt. Azt mondta, az a gazdag, felfuvalkodott nő a filmben kiköpött milánói, azok beszélnek így, azt hiszik, mindenkinél különbek. Maura elmondta, hogy minden hétvégén itt van, Genova alig fél óra a sztrádán, csak télen nem. Tavaszig nem is jön többet.

– De még meleg van. – Harry úgy képzelte, hogy az időjárás nagyjából olyan lehet itt is, mint Floridában. Trópusinak tűnt, mindenütt pálmafák, virágok.

– Várjon csak jövő hónapig – felelte a nő.

Kis szőrmekabátkát viselt, róka vagy hiúz, Harry nem volt biztos benne. Amikor először feltűnt neki, egyik vállára ejtve viselte.

Montallegroból jöttek le a siklón, aztán látta Maurát a tengerparti sétányon is, az asszony csípőjét riszálva vonult a feszes farmerban. A kabátka most a szék támláján lógott.

Az asszony megkérdezte, miért jött Rapallóba, Harry pedig elmondta, hogy már négyszer is ellátogatott ide az elmúlt negyvenhét év során, és most úgy döntött, itt is marad. Tavaly vett egy kocsit, talált egy helyet odafönn a hegyekben... Harry, aki a nyugalmat szereti.

– Mi a pokolnak választotta pont ezt a várost? – kérdezte Maura.
– Miért nem Rómát? Beülhetne egy kávéházba az igazi Via Venetón, a világ közepén.

– Jártam már ott – felelte Harry. – Pont azért szeretem ezt a helyet, mert kiesik a forgalomból. Itt nem botlik az ember minden lépésnél fényképezőgépes turistákba. Ahogy maga is mondja, Genovából, Milánóból jönnek ide, talán Torinóból is. Ez a maguk Riviérája, és nekem tetszik ez a trópusi környezet, az olajfákkal. Szeretem a tengerparti promenádot a fel-alá sétáló emberekkel.

Mintha valaki idegen hangját hallotta volna.

Maura közölte vele, hogy lungomarénak hívják, nem promenádnak, aztán megkérdezte. – Bujkál valaki elől? A felesége elől?

Harry mosolygott, türelmes volt a nővel, nem kapkodta el vele. Azt mondta, szereti a vízparton emelkedő öreg várat, hogy szereti a pálmafákat és a színeket, az épületek fa ablaktábláit, a négy emelet magasban húzódó ruhaszárító köteleket, a rajtuk lógó fehérneműkkel. A képeslap és az érdekes szavak jutottak eszébe, de nem használta őket.

– Komolyan beszél? – kérdezte Maura. Szerinte a tengerparti épületek, a szállodák és lakások mind öregek és mállanak a kortól. Fönn, a hegyekben, ahol a genovaiak és a felfuvalkodott milánóiak laknak, sokkal jobbak a lakások, általában légkondicionáló is van.

– Vettem egy villát – mondta Harry.

Azt hitte, erre a nő már nem tud mit mondani, mert néhány pillanatot döbbenetesen hallgatott. A nő bort ivott, Harry kényelmesen befejezte eszpresszókávéját. Bárcsak tovább lehetne húzni valahogy. Két korty, és már vége.

Maura azt mondta, a villák messziről nagyon szépek, de ha az embernek nincs elég pénze, hogy modernizálja és rendbe tegye őket, télen huzatosak és nyirkosak.

Harry közölte, hogy az övében központi fűtés van. Bútorozottan bérlő, és most szakácsnőt meg cselédet keres.

Erre a nő már valóban nem tudott mit mondani.

Harry azt már nem mondta el, hogy a Hotel Liguriában lakik, és még nem költözött be a villába. Két hete már. Csak följár, kóborol a szobákban, a parkban, nézi a kilátást. Egy ilyen villába kell egy kényelmes szék, egy jó ágy, százwattos égők a lámpákba. És valaki, aki kiismeri magát a konyhában.

– Ma reggel láttam magát a siklón Montallegróból jövet – szólalt meg Harry.

– A funivián – mondta Maura.

– Funivián. Amikor nincs kedvem vezetni, a funivián fölmegek Montallegróba, és onnan lesétálok a hegyen a villámba. Maurizio De Monti közelében van.

Ma reggel azért ment föl, hogy ellenőrizze, nem ázott-e be az előző napi nagy esőben.

– Én kocsival vagyok – mondta Maura. – Jobban szeretek autóval jönni Genovából, mint vonattal.

– Láttam, hogy dohányzik a funivián. – Harry a siklónál akart maradni.

A nő most is cigarettázott, a bor mellett. Úgy tűnt, mindig

cigarettazik, gyors lökésekkel fújja ki a füstöt, mintha hamar végeznie kéne vele. – Igen? – kérdezte.

– Volt egy tábla a funivián, azt hiszem, az állt rajta, hogy tilos a dohányzás.

– Nem láttam.

– Egy férfi hadonászott a levegőben, és hangosan mondott valamit, azt hiszem azt, hogy itt tilos a dohányzás. Nagyon ideges volt. Aztán maga is mondott valamit neki.

– Ja, annak? – kérdezte Maura. – Közöltem veled, hogy törődjön a saját dolgával. Ide figyeljen, a nyáron Barcelonában voltam az olimpián. Mondok valamit, ha nem tudná, Barcelonában mindenki dohányzik.

– Én tavaly szoktam le.

A nő beszívta a füstöt és Harryre fújta. – Szóval látott a funivián. Évek óta járok ide, előbb a férjemmel, amíg élt, azóta egyedül, és még soha nem mentem föl Santuario di Montallegróba. Csak ma. – Elnyomta a cigarettát és hátradólt szörmekabátjára.

– A montallegrói Szent Szűz szentély – mondta Harry. Kicsit tűnődött. – Amikor először visszajöttem ide, úgy gondoltam, Sant’Ambrogioiban szeretnék élni. Tudja, merre van?

– Persze. Nem messze innét.

– Ott élt Ezra Pound, a költő.

– Igen, hallottam róla – bólintott Maura.

– A háború idején, 1944-ben a németek költöztették föl oda. A Via Marsalán lakott, a tizenkettőben. Egy emléktábla is van az épületnek ezen az oldalán. Ott, a zenekioszk mellett – mutatta Harry. – Ott lakott a feleségével.

– Igen?

– A németek itt akarták feltartóztatni a Rómából a part mentén

nyomuló amerikai csapatokat, és felköltöztették Ezrát meg a feleségét Ezra szeretőjével, Olga Rudge-zsal együtt Sant'Ambrogio-ba.

– Komoly?

– A nőnek volt ott egy háza. Mármint Olgának.

– A felesége és a szeretője egy fedél alatt?

Harry pedig csak bólogatott, hogy igen, így történt.

– Lehetetlen – vélte Maura.

– Gondolom, nem lehetett könnyű.

– A feleség a szeretőt ölte meg, a férjét vagy mindkettőt? – kérdezte Maura.

– Kijöttek valahogy.

– Nem hiszem.

A Sant Ambrogio-i házon is van egy emléktábla, hogy ott lakott Ezra Pound. Tavaly, amikor házat keresem magamnak, éppen renoválták... Esett aznap, amikor megnéztem.

– Ott akart lakni, abban a házban?

– Gondoltam, talán sikerül. Hatvanhétben láttam először azt a házat, de akkor még nem akartam megvenni. Ezra Pound ismét ott élt, és őt mentem meglátogatni.

– Ennyire rajong érte?

Jó kérdés volt. – A háborúban találkoztam vele, amikor először jártam erre. 1945-ben volt, hol itt voltam, hol Pisában, és akkor találkoztunk.

– Ezra Pound – mondta Maura. – Ismerős a név, de azt hiszem, egyetlen versét sem olvastam.

– Amikor találkoztam vele, egy ketrecben tartották. Gorillaketrecnek hívták. Kollaboránsként tartóztatták le, háborús

rádióbeszédet mondott a római rádióban.

– Igen? És mit tettek vele?

– Hazavitték... Hosszú történet. De találkoztam vele. Beszéltem is vele. És hatvanhétben meglátogattam. Aztán, amikor tavaly megnéztem a házat az esőben... augusztus volt és csaknem végig esett, amíg itt voltam. Másnap fölmentem Montallegróra, és eldöntöttem, hogy inkább ott keresek házat.

Harry elhallgatott. A nő várta a folytatást, de Harry nem tudta eldönteni, mit mondjon, mennyit akar elmondani.

– És megvette azt a villát?

– Kibéreltem két évre.

– Inkább ott él, ahol a Szűz Mária megjelent egy ember előtt négyszáz évvel ezelőtt, mint ott, ahol ez a költő lakott a feleségével és a szeretőjével, és valahogy megúsza élve. Megértem.

Harry már látta, hogy hagyja elmenni a nőt, nem pazarol rá több energiát. Túl nagy neki. Joyce is van olyan magas, mint Maura, de karcsú, a combjai sem ilyen retteneteseek. De azért megkérdezte a nőt, nem akarja-e megnézni a villát, maga sem tudta, miért. Maura néhány pillanatig mintha fontolóra vette volna az ajánlatot, aztán megrázta a fejét. – Ma nem. – Harry pedig abbahagyta az erőlködést, hogy beszélgessenek, és nem sokra rá a genovai nő fogta a szőrmekabátját és távozott.

Harry még egy kicsit elmélkedett rajta. Kellemetlen nő, gondolta. A férjének, az iparifilm-bizniszben viszonya lehetett valami csinos, sötét hajú színésznővel, aki elektromos bizgentyűket mutatott be a filmen, Maura pedig rájött. Rajtakapta őket a sötét vágószobában, és ha ez nem volt elég ahhoz, hogy a férfi szívrohamot kapjon, Maura megölte.

Talán valóban megtette.

Ez a nő belekötött mindenbe, amit csak mondott neki. Harry már

örült, hogy nem akarta megnézni a villát, nem nagy kedve volt fölmenni, a nővel együtt utazni a funivián. Aztán muszáj volna megkérdezni tőle, nem vacsoráznak-e együtt, és lejönni vele.

TÍZ

Mihelyt visszaért a Hotel Liguriába, felhívta Joyce-t, és miközben a csöngetést hallgatta, látta maga előtt az asszony késő reggeli napfényben fürdő nappaliját.

Rögtön közölte Joyce-szal: – Nem akarok túl sokat mondani a telefonba.

– De jól vagy?

– Igen. Ide figyelj, emlékszel, amikor elmondtam neked azt a történetet, amit még soha senkinek nem meséltem el?

– Ott vagy?

– Igen, de ki nem mondd. Ráérsz?

– Hogy ráérek? Most?

– Úgy értem, van munkád?

– A hó végén csinálok egy német katalógust, itt az öbölben. Az egész világ a South Beachen akar fotózni.

– Nincs kedved inkább egy kis utazáshoz? Joyce kicsit hallgatott.
– Fura a hangod.

– Nem akarok túl sokat mondani, mit lehet tudni? Csak annyit mondok, hogy itt állok, kinézek az ablakon... és azt hiszem, tetszene neked a látvány.

Joyce ismét hallgatott, csend lett.

– Nem tudom, tehetem-e – mondta végül. – Meg kell éljek valamiből.

– Ne aggódj emiatt, csak gyere. Nem kell sok ruhát hoznod, de a kabátot ne felejtسد. Hidegebb van, mint Floridában.

– És hogy jutok oda?

– Emiatt se aggódj. Majd kitalálok valamit.

– Azt hiszem, figyelnek – mondta Joyce. Ez alkalommal Harry hallgatott el.

A Hotel Liguria a hegyoldalban volt, a Santa Margheritába és Portofinóba vezető tengerparti út fölött, elég magasan ahhoz, hogy Harry végignézhessen szinte egész Rapallón: a meredek, zöld hegyoldalban álló évszázados szürke és homokszínű házakon, a tengerpart pálmáin. Ódivatú pihenőhely, de inkább viktoriánus már, mint középkorias város. Harry próbált berendezkedni itt, és közben nem is gondolt rá, mit hagy maga mögött.

– Úgy érted a rendőrség? – kérdezte Joyce-t.

Aztán hallotta az asszony válaszát. – Remélem. – Joyce folytatta. – Látogatóim voltak. A barátaid, és valaki, aki nem az. Úgy vettem észre, mindenki azt hiszi, hogy tudom, hol vagy.

Harry megválogatta a szavait. – Tommy keresett meg? Tudod, kire gondolok?

– Megpróbálta, de Raylan elzavarta. De azt hiszem, nem Raylan figyeltet. Kedves pasi.

– Nem akartalak belekeverni – mondta Harry. – Maga is hallotta, hogy bénán hangzik. – Ne haragudj. Megértem, ha nem akarsz jönni.

– De akarok – mondta Joyce. Őszintének hangzott.

– Nem gondolod, hogy jobb lenne várnunk egy kicsit? – kérdezte Harry.

– Most mit akarsz, menjek vagy ne?

Harry élvezte a hangját, ezt az ismerős hangot, még most is, amikor vágott egy kicsit, de kezdte úgy érezni, túl hosszan beszélnek. – Ideges vagy?

– Egy kicsit.

– Hiányzol – mondta Harry. – Semmit nem szeretnék annyira,

mint hogy ide gyere. Majd kitalálok valamit, aztán hívlak. Elhallgatott néhány pillanatra. – És Joyce. Tudod, melyik aftershave-et szeretem?

– Aha?

– Hozzál néhány üveggel. Oké?

– Megváltozott a hangod – mondta az asszony ismét.

– Tudom – felelte Harry.

Harry az ablaknál állt, nézte a remek kilátását Rapallóra, az öböl innenső oldalán, a jachtkikötőt, Kolumbusz Kristóf szobrát, és alig várta, hogy megmutathassa Joyce-nak a villát. Biztos volt benne, hogy egy jó távcsővel látná innét. Holnap vasárnap, de hétfőn vesz egy messzelátót. Este lesétált a kedvenc halvendéglőjébe, de lehet, hogy nem megy sehová, a hotel éttermében vacsorázik, a steril, fehér csempén álló cserepes növények között. A szállodai prospektusok szerint az angolok szeretik Liguriát. Valamikor biztos szerették. A hotel több mint száz évvel ezelőtt épült, és az első világháború után népszerű volt az angol turisták között. A vendéglő a városban, vagy a hotel étterme... Harry utált egyedül enni. Az a nő délután egyik cigarettát a másik után szívta, és olyan élvezettel tüdőzte le, hogy Harry is megkívánta. Már csaknem elvett egy Salemet az asztalon levő dobozból. Azt mondta Joyce-nak, semmire nem vágyik annyira, mint hogy idejöjjön, és akkor így is érezte. De most leginkább egy italra vágyott, egy Scotchra jégkockákkal. Pont a megfelelő napszak hozzá, és elég távol van hazulról, hogy megengedhesse magának. Nem fenyegeti a veszély, hogy túl sokat iszik, beszélgetni kezd, történeteket mesél, túlzásba viszi – ahogyan már nemegyszer bajba került a múltban –; nincs itt senki, akivel beszélgethetne anélkül, hogy minden egyes viccet meg kéne magyaráznia.

Látta magát, ahogy este végigsétál a tengerparti promenádon, a lungomarén, ahol Ezra Pound is sétált több mint egy fél évszázada, aztán később is, néhány évvel a halála előtt, amikor Harry a saját

szemével látta sétálni hatvanhétben. Ott volt, nem lehetett senkivel összetéveszteni, sétabotjával, széles karimájú fekete kalapjával – és nincs még egy ilyen kalap –, hegyes inggallérja a fekete kabáton kívülre hajtva. Harry látta maga előtt, ahogy Ezra Pound megtér a sétáról, aztán iszik valamit a szeretőjével a Gran Cafféban. Harry Olga Rudge-ot is látta hatvanhétben. Ősz volt már a haja, de még mindig bombázó. Bár a legtöbben valószínűleg jobb nőnek mondanák a feleséget, Dorothyt. Lehet, de az egyik fényképén gacsos lábúnak tűnt, és Harry szerint az ilyenek merevek és semmi humorérzékük. Meg volt győződve róla, hogy Olga sokkal szórakoztatóbb lehetett. Különben miért ment volna bele ebbe a helyzetbe?

Soha nem gondolt Joyce-ra úgy, mint a szeretőjére, de most, mialatt próbálta kiötleni, hogyan hozza ide, anélkül hogy követhetnék, tetszett neki a gondolat.

Felhívhatja az utazási irodát, hogy terheljék Joyce jegyét az ő számlájára. Ez látszott a legkivitelezhetőbbnek. Már csak a részleteket kell kidolgozni...

Voltak itt mindenféle észak-afrikaiak, voltak Tuniszból, Bengáziból, meg Algériából, ki tudja, honnan még. Angolul „wannabuy”-nak hívják őket, magyarul talán így, „vegyenegyed”, olaszul, ki tudja. Olcsó órákat és bizsut árultak a tengerparton meg a sétányon, pokrócokra terítették az árut és halkán odaszóltak az arra járóknak valami olyasmit, hogy „vegyenegyed”, és reménykedtek, hogy a sétálók észreveszik őket.

Harry kinézett az öbölre, a tizenhatodik századbéli kastély mellett dübörgő motorcsónakokra. A kastély a tengerből emelkedett ki, és beton rámpa kötötte össze a szárazfölddel, akár valami behajtó, és jóval kisebb volt, mint amilyennek Harry azelőtt a kastélyokat képzelte. Vasárnap délután föl öt volt. Kihalt volt az öböl, csak néhány öreg boccázott. Harry levette blézerét és a vállára vetette.

Meg volt győződve, hogy bárki olasznak nézné. Újabban amúgy is az járt az eszében, hogy megtanulja a nyelvet.

Úgy háromméternyire tőle az egyik észak-afrikai leterítette gyékénymatracát és nekilátott esernyőket kipakolni. Sötét színű, összehajtható ernyőket. A pofa is fekete volt. Kivette az ernyőket egy nejlonszatyorból, Harry felé pillantott, megállt, és Harry úgy érezte, fölbecsülik. A pofa valami mediterrán szélhámosságot akar előadni neki. Karcsú férfi volt, pólóinge lazán lógott a testén, bajuszos, alsó ajka alatt valami szakállcsökevény. Gyűrűk, arany fülbevaló, szandál. Szimpatikus pofa, már mosolyog is. Angolul szólalt meg.*

– Gondolom, nem akar esernyőt venni? Eltökélte, hogy nem lesz szüksége rá.

Mindezt brit gyarmati, karibi akcentussal.

– Mit higgyek, hová valósi? A Bahamákra, Jamaicára vagy Tunéziába? – kérdezte Harry.

– Rajtakapott, mi? – mondta a pofa. Immár rendes, amerikai angolsággal, az akcentusnak nyoma sem maradt. – Az olaszokkal elmegy, azok nem szúrják ki. Tudja, a nüanszok. De tudhattam volna, hogy magával lebukok.

– De akkor sincs szükségem esernyőre – közölte Harry. Különben is, egy ilyen nap miért venne bárki is ernyőt?

– Attól, ahogyan az eget nézem. Látja? – Az ég felé emelte tekintetét, Harry pedig figyelte. – Mintha lenne valami a génjeimben, valami született ösztön, amivel meg tudom jósolni, mikor fog esni.

– Mert azt hiszik, hogy észak-afrikai, a Szaharából jött, és mindent tud az esőről.

– Nem rakják így össze. Lehet, hogy süt a nap, nem számít. Beleszagolok a levegőbe, így ni, a szagon érzem, hogy eső lesz. Azt is, hogy magának nem fogok eladni ernyőt. Azt is megmondom előre,

mikor nem érdemes valakit megpróbálni bepalizni.

– Nem hitte, hogy olasz vagyok? – kérdezte Harry.

– Ááá. Hiába hordja így a kabátját, mint Fellini. Valahonnan a keleti partról jött. New York?

– Miami. Majdnem egész életemet a Beachen töltöttem.

– Lehetne olasz attól, ahogy öltözik, de nem idevalósi. Igen, mondjuk milánóinak eladhatja magát. De hogy igazán olaszra vegye a formát, hegyes vállú öltöny kellene, vékony, bőrtalpú, hegyes orrú cipővel, haver. Szabadságon van itt?

– Van egy házam itt – felelte Harry, aztán egyszer csak kibukott belőle. – Egy villa. Azon gondolkodom, hogy itt telepszem le.

– Rapallóban, ember? Ebben a porfészekben? Bujkál valaki elől?

– Úgy nézek én ki?

– Mindenféle emberrel találkozom itt, akik bujkálnak valami elől. Csak ezért kérdezem. Semmi közöm hozzá, érti ugye? Csak annyi, hogy az ember elgondolkodik, miért költözik egy ilyen pofa, mint maga ide, ahol nemigen vannak idegenek. Ez minden.

– Maga is itt él, nem? – mondta Harry. – Vagy egyenesen Afrikából jött az ernyőivel?

– A Texas-állambeli Houstonból jöttem. És nem tegnap volt, haver. Letöltöttem az időm Vietnamban, aztán amikor hazamentem, nem tetszett, amit otthon találtam: senkit nem érdekelt más, csak az olajbiznisz. Idejöttem a Földközi-tengerhez, jártam Marokkóban, a görög szigeteken, Egyiptomban. Egy ideig iszlám testvériségben éltem, és Dzsabal Radwának neveztem magam egy szaud arabiai hegy után. Aztán tudja, hol kötöttem ki végül? A francia idegenlégióban. Nem tréfálok, elmentem Marseille-be, és beléptem Robert Gee néven. Nem hiszi, mi?

– Miért ne? – vont vállat Harry.

– Egy volt légiós hatott rám – magyarázta Robert Gee. Szaigonban talákoztam vele. Francia volt, és az ötvenes években ott maradt – érti, hogy gondolom – ; elvett egy ottani nőt, és igazi bennszülött lett belőle. Egyre azt mondogatta, hogy ezt kéne tennem neked is. Maradni, találni egy csinos nőt, ahogy ő tette... De valahogy nem volt kedvem ázsiaivá válni. Érti, mire gondolok? Így aztán inkább ide jöttem, aztán beléptem a francia idegenlégióba. Teli volt olyan szarházi zsoldos fazonokkal, akik mindenféle háborúban harcoltak Afrikában pénzért, meg hogy ölhessék a feketéket. Én meg egy seregben ezekkel a rasszistákkal, együtt aludtunk, együtt meneteltünk.

– És ha én is arra hajlok, annyi baj legyen- mondta Harry.

– Tőlem. De nem hiszem, hogy nagyon hajlana akár erre, akár másfele. És szerintem szarik rá, mit gondolok.

Harry hagyta, hadd higgyen, amit csak akar. – Mennyi időt nyomott le? – kérdezte.

– Az egész öt évet. Tizedes lettem, és megkaptam a ejtőernyős jelvényt. Korzikán szolgáltam egy ideig, ahol a kiképzést kaptuk, aztán Dzsibutiban az Ádeni-öbölben, Kelet-Afrikában. Aztán amikor leszereltem, Kuvaitban találtam magam, még a Sivatagi Vihar előtt, és egy sejk testőre meg sofőrje voltam. Néhány európai fővárosban nem is merte másra bízni a limóját. Aztán hamar elegendő lett a sejkből és a dolgaiból. Dzsabal Radwából másodszor is Robert Gee lettem.

– Nekem is van néhány nevem – mondta Harry.

Ez mosolyt varázsolt Robert Gee arcára. – Rögtön sejtettem – mondta. – Volt valami bulija és rajtakapták, mi?

– Visszavonultam – magyarázta Harry.

– Hát, én is, félig – bólintott Robert Gee. – Néha ernyőket árulok, vagy megszerzek bármit, amit akar, vagy amit csak a képzelete

megenged. Akar amerikai cigarettát, Scotch whiskyt? Pisztolyt, vadászpuskát? Célba lőni, vagy amire csak akarja? Elég jó hasist tudok szerezni. Szívhatja, miközben nézi az amerikai szarokat a tévében. Kokainért menjen máshová.

– Milyen pisztolyt? – kérdezte Harry. Robert Gee arcán ismét megjelent a mosoly.

– Berettát. Olaszországban vagyunk, vagy nem?

– Fel lehet magát fogadni?

– Mire?

– Csak úgy. Hátha történik valami.

– Ez testőrködésnek hangzik.

– El kéne menni Milánóba, a repülőtérre egy hölgy elé. Idehozni.

– Erre képes vagyok. És mennyit fizetne a szolgálataimért?

– Tegye már el azokat az ernyőket – javasolta Harry. – Menjünk át a Vesuvióba vagy a Gran Cafféba, és beszéljük meg a dolgot. – Kicsit eltűnődött. – Főzni nem tud véletlenül?

TIZENEGY

Jimmy Cap éppen vacsorázott, valami fejestől, farkastól megfőzött halat, és egy tányér linguinit, a szósz rákmártásnak tűnt, és a nyelvével nagyban körözött a szájában, valami nem odavalót keresett, amikor a Senki Nicky Teslával együtt bejött az ebédlőbe. Beterelte a punkot, leültette az asztalhoz, szembe Jimmy Cappel, és megállt mögötte. Jimmy kihúzott egy szálkát a szájából, a Senki pedig tenyere alsó részével Nicky tarkójára csapott.

– Mondd csak el.

Jimmy Cap nyelve újra körbetapogatózott. – Rohadék, csupa száлка.

A Senki ismét nyakon vágta Nickyt. – Azt mondtam, mondd el! – Nicky behúzta a fejét, a Senki pedig folytatta. – Harry Arno barátnőjét figyelte. Ma délután ötkor pedig, rajta, mondd csak el!

Nicky áthajolt az asztalon, elhúzódott a Senkitől. – Nem kell engem izélgetni – mondta Jimmy Capnek szinte önbizalommal.

– Na, ki vele, mit kell elmondanod? – felelte Jimmy Cap.

– Szólj már neki, hogy vegye le rólam a rohadék kezét.

– Intézzétek el egymás között – mondta Jimmy Cap. – Szóval, mit kell elmondanod?

– Követtem azt a nőt a lakásától egy utazási irodába a Lincoln Roadra.

– Milyen kocsival volt? – szólalt meg mögötte a Senki.

– Harry Arno Cadillacjével. Kijött az utazási irodából, beszállt a kocsiba, és a Julia Little-n meg az Egytizenkettesen kiment a repülőtérre, és leparkolt a hosszú időtartamú parkolóban. Végig a nyomában voltam. Kiszálltam a kocsimból, megkérdeztem, segíthetek-e a bőröndjeivel. Egy nagy és két kis bőröndje volt.

– Az igazi macsó férfi – szopogatta Jimmy Cap a linguinit. – Meglát egy tyúkot, azonnal rá kell hajtania.

– Ugyan már, ez öreg.

A Senki megint fejbe csapta tenyere alsó részével. – Mondd el, mi történt.

Nicky behúzta a nyakát, aztán lassan kihúzta magát, a linguinit szopogató Jimmy Capre meredt. Jimmy ügyet sem vetett rá.

– Meséld csak el, mit beszélgettetek – nógatta a Senki.

– Beszédbe elegyedtem vele, elmeséltem, hogy várok valakit. Anyámat várom a reptéren. Arra gondoltam, így nem fog gyanút, eszébe sem jut, hogy ki akarok szedni belőle valamit.

– Meg sem kérdezte tőle, hová utazik – mondta a Senki.

– Nem volt szükség rá. Bementünk a terminálba, egyenesen a British Airways pultjához. Na és hová a francba mennek? Londonba, Angliába. Megkérdeztem a nőt ott a pultnál, hogy tán Angliába megy? Erre aszonta, aha, igen, oda. Mi a francokat akarsz még?

Jimmy Cap felpillantott a Senkire. Láthatóan ugyanerre gondolt ő is.

– A Londonban leszálló utasok jó fele tovább megy valahová. Ott csak átszállnak. És fogalmunk sincs, hová ment az a nő, mert ez a stronzo nem kérdezte meg.

– Kérdezd meg az utazási irodában – vont vállat Jimmy Cap.

– Igen, ezt kell tegyem.

– Akkor mi a gond?

– Az, hogy várnom kell holnapig, amikor kinyitnak. Egy egész napot elvesztek.

– Nem lehetsz biztos benne, hogy Harryhez megy.

– Harry kocsiával volt – magyarázta a Senki. – Lefogadom, valakiről kiderül, hogy haver, és holnap érte megy. – A Senki a szék

mögül lenézett Nickyre. – Az a nő Harryvel találkozik, én pedig egy egész napot elvesztek emiatt a stronzo miatt. Nicky behúzta a fejét és várt?, hogy nyakon vágják.

November huszonhatodikán, csütörtökön, Raylan Givens Buck Torres-szel kávézott a kubainál, a Miami Beach-i rendőrkapitányságtól nem messze. Raylan kért egy adag babos rizst is, nem volt ideje ebédelni. Megkérdezte Torrest, bevonják-e az Interpolt, kérik-e Harry kiadatását. Torres azt felelte, megtehetnék, ha Harry valaki derék állampolgárt lőtt volna le, és nem valami priuszos csirkefogót, akiről köztudott, hogy Jimmy Capnek dolgozott. Azt is elmondta, Harry kedvéért megpróbálja megkeresni a lefűrészelt csövű vadászpuskát. A múlt héten találtak egyet egy kábszeres razzianál, és most ellenőrzik, lehet, hogy ez az a fegyver.

– Csak azért kérdezem a kiadatást, mert holnap indulok magyarázta Raylan. – Elutazok, megkeresem Harryt.

Torresszen nem látszott meglepetés. – Csak úgy magában? kérdezte.

Raylan pedig bólintott. – Senki nem törődik vele, mi? Szerintem már a Jimmy Cap nyomozást is ejtették.

– Abban biztos lehet. De hogy képzeli? Olaszország elég nagy.

– Tudom. Megnéztem a térképet.

Raylan csak ennyit mondott Olaszországról. Arról egy szót sem, hol lehet Harry, úgysem kérhetik a kiadatást.

– Kétszer lógott meg előlem – mondta, de nem látszott rajta, hogy bánaná a dolog. – Mondhatni, tartozom magamnak annyival, hogy megkeressem. – Villájával piszkálgatta a fekete babot. Már nem is volt éhes.

– Kár, hogy nem tegnap indult – mondta Torres. – Emlékszik, mit mondtam, hogyan utazott Harry? Innen Heathrow-ba, és onnan Milánóba? És hogy az utazási irodából kaptam az információt.

– Persze hogy emlékszem.

– Ma reggel, rögtön nyitás után beállított az irodába egy pofa és azt mondta: – Tudni akarom, hová utazott Joyce Patton Londonból.

– Nem mesélt egy szót sem, miért akarja tudni. Csak az ügynök szemébe nézett, és az már mondta is.

– Tommy Bucks, a Senki – bólintott Raylan. – Az ügynök érezhette, hogy komoly a dolog.

– Érezte, hogy nem akarja, hogy baja essen – mondta Torres.

– Mutattunk neki néhány fényképet, és rögtön kiválasztotta. Jól gondolta, Tommy Bucks volt. Utánanéztünk, és kiderült, hogy ő is odamegy. Ma este indul, hét tizenötök, ugyanazzal a járattal, amivel Harry, aztán Joyce is. A Senki meg egy Nicky Testa nevű pofa.

– Nem csípi nyakon őket?

– Mivel vádoljam? Csak megkérdezte az ügynököt az utazási irodában, hová utazott Joyce Patton.

– Semmi megfélemlítés?

Torres a fejét rázta. – Azonkívül, hogy úgy néz ki, ahogyan kinéz, semmi. Egy szóval sem fenyegette. Ismeri, nem?

– Egyszer már összefutottunk – mondta Raylan. – Már elindultam volna, de csak most engedélyezték a szabadságot. Csak holnap mehetek, és mire odaérek... Mi van akkor, ha a Senki felhívta valamelyik barátját, hogy Milánóban várják Joyce-t. Raylan az órájára pillantott. – Ami azt illeti, nagyjából most szállhat le. Követik, kifigyelik, hová megy. És holnap érkezik a Senki. – Raylan elhallgatott egy pillanatra. – Nem hiszem, hogy Harry egyenesen odaviszi, ahol lakik, ennél több esze van. Ismét gondolkodott néhány percet. – Előbb kell elkapnom, mint hogy a Senki megtalálja.

– Van valami elképzelése, hogy hol lehet, ha nem is mondja – állította Torres.

Raylan nem cáfolta, nem ismerte be. Ideges volt, bosszantotta, hogy nem indulhat már ma. Ugyanazon a gépen utazna, mint a Senki. Figyelhetné. Leszámítva, hogy a Senki meg az a másik pofa az első osztályon utazik, ő pedig hátul a fapadoson.

Ezen a csütörtökön Joyce a milánói repülőtéren taxiba ült, és a Fatebenefratellire, a Hotel Cavourba vitette magát. Már várták, a recepciós szívélyes volt, beszélt angolul – ja, és egy üzenete is van –, mondta, és egy lepecsételt borítékot nyújtott át Joyce rögtön kinyitotta. A levél kézírással íródott a hotel levélpapírján.

Harry küldött. Én vagyok az az afro külsejű, antilop zakós alak, aki magával szemben ül az előcsarnokban. Erre nézhet, ha akar, de ne jöjjön ide.

Joyce arra nézett. Az antilop zakós fekete pofa, ahogy írta, a recepciós pulttal szemben ült az előcsarnokban. Visszanézett az asszonyra, fölemelte kezét és az állán levő pamacsot kezdte babrálni. Joyce tovább olvasta a levelet.

Menjen fel a szobájába, én úgy fél órán belül megkeresem, ha nem látok barátságtalan figurákat. Robertnek hívnak.

Mire Joyce ismét odapillantott, Robert már egy újságot olvasott. Az asszony fölment a szobájába.

A szoba kicsi volt, de oké, elég olcsó és modern. Odakinn pedig egy nagyváros hangjai, s a kilátás a túloldali épületre. Joyce azon tűnődött, csomagoljon-e ki, hogy Harry itt van-e Milánóban, csakugyan ő küldte-e Robertet, a fekete pofát, és hogy be lehet-e dugni a fürdőszobában az elektromos hajtekerőjét.

Aztán telefonált Robert, és ugyanazokat kérdezte, mint bárki, ha az ember megérkezik valahová, hogy milyen volt az út, nem fáradt-e, és nem akar-e pihenni. Újra hívhatja később.

– Először ellenőrzi, nem követtek-e, aztán megkérdezi, nem akarok-e pihenni – mondta Joyce. – Mit számít a körülmények

között, akarok-e pihenni.

– Ahogy óhajtja. Ha nem akar pihenni, remek, de akkor sem megyünk sehová holnapig. Két pofa bejött maga után, és még mindig itt lógnak, de mást nem tudok róluk.

– Még itt van a hotelban?

– Már máshol vagyok. Megmondom, mit teszünk. Úgy egy óra múlva menjen át az utca túloldalán, kicsit lejjebb levő trattoriába, ott találkozunk. Egészen hátra üljön, látni fogom, ha követik.

– Honnan tudhatja bárki is, hogy itt vagyok?

– Majd megbeszéljük, oké?

– Csak mondja meg, hol van Harry – mondta Joyce.

– Mindent megbeszélünk. Egy óra múlva.

November huszonhetedike volt, péntek. Leszálláshoz készülődtek, és Nicky alig hitt a szemének. Tommy, a Senki az útitáskájával kiment a mosdóba, és tiszta, fehér ingben, másik nyakkendővel jött vissza. A stewardesszel kivetette a szekrényből a zakóját, és a lány felsegítette rá. Volt még egy-két ilyen dolog, amit elmesél majd Glóriának, meg néhány srácnak, ha hazaért. Tommy szinte meg sem szólalt egész úton, csak ha akart tőle valamit. Aztán, ahogy keresztülmentek a vámon, egy táskát sem kellett kinyitniuk, utána meg kimentek a terminálba, Tommy meg kinyújtotta a kezét, de a könyökét beszorítva, értitek a figurát? Az a két olasz meg odamegy hozzá, mindkettő megöleli, arcon csókolja két oldalról, Tommy kiöltözve, a két pofa meg mintha a szaros ruháiban aludt volna, mindkettő elég dagi, olcsó öltönyben, nyakkendő nélkül. Nicky arra gondolt, elmeséli majd, hogy megállás nélkül dumáltak olaszul, Tommy pedig szart rá, hogy fordítson neki. Aztán meg elvitték őket egy milánói hotelba, a Plazába, a Piazza Diazon, ahol még többen várták, ölelték meg és csókolták két oldalról arcon Tommyt. Meg hogy egy pofa le akarta fényképezni Tommyt, de – a dagik kiverték a

gépet a kezéből, és kidobták a hotelból, két zsaru az utcáról meg csak nézte az egészet. Zsaruk fehér övvel és pisztolytáskával.

Meg hogy fölmentek Tommy lakosztályába, piásüvegeket, jégkockákat vettek elő, és buliztak. Ő csak ácsorgóit, unatkozott, és mindenki csak olaszul beszélt körben, míg aztán elege nem lett az egészből, azt mondta, szarok rátok, és átment a saját szobájába. Megállt az ablaknál, és nézte a park mellett a narancsszínű villamosokat. De lehet, hogy buszok voltak.

Aztán elmeséli, hogy Tommy áthívta. Akkor már egyedül volt, üres üvegek és teli hamutartók között, és ízélni kezdte, amiért szó nélkül elment, és így megsértette a barátait.

Ez nem lehet komoly, gondolta Nicky. Ugyan már, egy rohadt szót nem szólnak hozzá azóta, hogy leszállt a gépről, és még ő sértette meg őket? Az egész nem más, mint Tommy szokásos szarozása a régi szép időkről, másról sem tud beszélni, csak a tiszteletről. Nicky Atlantic Cityben nőtt föl, Észak-Georgiában, ugyanabban az utcában lakott, mint Nicodemo Scarfo, és Nicky rengeteget látta az embereit. Ugyanabban a klubban gyúrtak, ahol ő is, ahol az első kapcsolatait szerezte. Persze, tisztelték a srácok Scarfót, de nem csináltak ilyen rohadt nagy ügyet belőle, hogy olaszok. Nem úgy, mint Tommy. Dolgoznak egypáran Jimmynek, akik nem jöttek ki Tommy val, és nem bánnák, ha valaki elintézné már. A pofa mintha valami más rohadék bolygón élne.

– Elmondanád végre, mi a helyzet? – kérdezte Nicky.

Tommy kinyitotta a sportszatyrot, amit az egyik olasz hagyott ott, és kivett két kilenc milliméteres Berettát, néhány doboz töltényt és az asztalra tette őket.

– Harry barátnője tegnap érkezett, és egy éjszakát maradt a Hotel Cavourban. Egy színes pofával vacsorázott együtt, egy amerikaival. Nyilván Harry küldte elé. A pofa mindenféle trükkel próbálkozott, hogy lássa, figyelik-e a nőt. Kiküldte a hotelból sétálni, ő meg leste,

ki követi, meg ilyenek. Aztán a hátsó bejáratnál állt meg, ott mentek be. Szürke Lanciával jár, a barátom megtudta, hogy Harry Arno nevén van. Tavaly vette, és milánói rendszám táblája van. Egy másik barátom, Benno ma délelőtt követte őket egy kisvárosba, Genovától délre a tengerparton. Rapallónak hívják. Benno felhívta az itteni barátomat, és azt üzeni, hogy a színes pofa egy hotelban hagyta a nőt, és elment. Azóta senki nem kereste. Benno figyeli a hotelt, és holnap vár minket Rapallóban. A hölgy az Astoriában lakik. Ha ott kell töltsünk néhány napot, szereznék nekünk egy lakást, az nem olyan feltűnő. Kocsival ledöngetünk a sztrádán, megtaláljuk Harryt, és elintézed. Rád bízunk. Mit szólsz hozzá?

- Azt hittem, magadnak akarod. Te vagy úgy rágerjedve.
- Neked adom, Macsó, legalább megtudom, mit érsz.
- Azt hiszed, nem vagyok képes rá?
- Majd kiderül.

Mintha csak azt mondta volna, hogy szerinte Nicky nem meri. Legalábbis így hangzott, és Nicky pipa volt. Kezdte tervezgetni, hogyan tudná úgy elintézni Harryt, hogy utána Tommyt kapja el. Beledurrant, megkérdezi, mit szól hozzá, aztán beledurrant még egyszer. Ha ezt megcsinálja, végleg befutott. Szinte látta maga előtt, hogy vigyorog majd Jimmy Cap. Hé, Joe Macsó! Jimmy feláll, megöleli és arcon csókolja.

Raylan Givens november huszonnyolcadikán, szombaton kiszállt a taxiból a milánói főpályaudvar előtt, és azt hitte, a sofőr rossz helyre vitte. Az épület inkább emlékeztette múzeumra, mint vasútállomásra, csupa márvány és szobor, mindenféle kis boltok. Raylan még életében nem látott ekkora pályaudvart. Az út túloldalán pedig volt egy Wendy's.

Raylan itt, a pályaudvaron látott először carabinieriit, karddal az oldalán, fényes, fekete csizmában, világoskék nadrágban, melynek oldalán vörös csík fut végig. Nem zsarunak néztek ki, pedig ha

katonásan is, de azok. Raylan odament hozzájuk, elővette az igazolványát a csillaggal, és megmutatta nekik. Mindkettő magasabb volt nála. Nézték, de nem látszott, hogy felfognák, pláne méltányolnák, hogy ő is bűnüldöző, akárcsak ők. Vagy még inkább.

– A marshal Szolgálat – magyarázta Raylan. – Helyettes marshal vagyok. Olyasmi, amik régen voltak a vadnyugaton. A serif csak a városra vigyázott, a marshal az egész vidékre.

Mindkét carabinieri bólintott, de láthatóan nem tett rájuk mély benyomást a serifcsillag. Igaz, azokkal a kardokkal, csizmákkal miért is tett volna.

– Srácok, használjátok időnként a kardotokat? – kérdezte Raylan.
– Nem hinném, hogy túl sok olyan bűnözővel futhattok össze, aki ellen karddal kell harcolni, he.

Hát ennyit a jópofaságról. Láthatóan sejtelmük sem volt, miről beszél. Raylan megérintette Stetsonja karimáját, majd átment az úton a Wendy's-be, és vett néhány burgert az útra.

A vonaton három pofával utazott egy fülkében. Sportról vitatkoztak, valószínűleg fociról, izgatottan hadonásztak hozzá. Egyikük fellapozta az újság sportrovatát, és időnként felolvasott belőle valamit, talán ezzel érvelhetett. Raylan már kezdte azt hinni, összeverekszenek. Ha igen, ki kell maradnia belőle, ha kell, kimegy a fülkéből is. Nem keveredhet semmibe. A bőröndje aljába dugva átcsempészte a Smith & Wesson Combat Mag pisztolyt, amellyel a legpontosabban lőtt, és a tömpe orrú Smith .357-est is, amit időnként a jobb csizmaszárába dugott. A Berettát az irodában hagyta.

Nézte a vidéket, de semmi nem nőtt az évnél ebben a szakában. A föld színe kicsit Georgiára emlékeztette, még ha nem is volt olyan vörös. Több kukoricaföld volt, mint várta, torzsák sora. Poros olivafák, a földön körötte hálóval. A vonat alagutakon haladt át, és amikor kibukkant, újabb, fákkal borított hegyek következtek, Raylan

ciprusokat, nyárfákat, tölgyeket és különféle pálmákat látott. Aztán meglátta az első vízvezetékét, a magasból ereszkedett alá, véget ért a síneknél és a sztrádánál, aztán újra kezdődött. Jó kétezer évvel ezelőtt épülhetett. Raylan olvasta, hogy Olaszországban jó kétezer éve vannak olajfák, és a hegyekben vannak olyan falvak, amelyek nem sokat változtak a középkor óta. Érdekes, szép ország volt, az ember láthatta a történelmet, a régit és az újat együtt, a kardos zsarukat, meg másokat a repülőtéren géppisztolyokkal.

Ebédidőben megálltak Genovában, és amíg álltak, Raylan megette a két hamburgert. Rapallo a következő megálló. Ha a vonat ismét megindul, nem tart soká, hogy odaérjenek. Odakünn már sötét volt, Raylan már nem sokat látott, de az útikönyvben volt egy kép Rapallóról, datolyapálmák látszottak a tengerparton, kávéházi teraszok. Harmincezer lakosú népszerű nyári és téli üdülőhely. Raylan a Hotel Liguriát választotta – a vidék után kapta a nevét, ahol Rapallo elterült –, és nem is volt drága. Raylan Milánóból telefonált és foglalt helyet. Az utolsó pillanatban, de semmi gond. De akkor sem szívesen érkezett ilyen későn. Ő az utolsó. Joyce már tegnap itt volt, a Senki valamikor reggel érkezhett. Még egy fél óra, és mindenki Rapallóban lesz, gondolta Raylan.

TIZENKETTŐ

Vasárnap Raylan már látta, hogy Rapallo rendez város, vásárlóutcákkal és lakónegyedekkel a turistáknak szóló képeslaphomlokzat mögött. A hotelban vett rapallói útikalauz pálmafákat mutatott, és a Via Veneto virágos kertjeit, virágzó coleusokat és fiatal, cserepes pálmákat, Raylan nem tudta eldönteni, datolya vagy más. De voltak városi buszok is, forgalom, és a fényesen kivilágított nagy, rózsaszín vasútállomás, ahová előző este megérkezett.

Raylan elsétált a jachtkikötő – az útikönyv Turista hajóállomásnak nevezte –, majd Kolumbusz Kristóf szobra mellett, aztán az öböltől a Piazza Cavour felé kanyarodott. Úgy becsülte, nagyjából a belváros közepén lehet, mert ott van a főtemplom. (Raylan meg volt győződve, hogy legfeljebb Nashville-ben lehet annyi templom, mint az olasz városokban.) Aztán ismét a tengerparton kötött ki, a képeslapöböl déli csücskében, ahol már ritkább a tömeg és kevesebb a kávézó, és ahol „elegáns fürdőhelyek sorakoznak”, legalábbis az útikönyv szerint. Valószínűleg elkerülte őket. A könyv azt is írta, hogy „az óvárosban élvezettel vehet részt a kis kézműves műhelyek mindennapos életében”. Valahogy ezeket is elkerülte, de lehet, hogy csak zárva voltak vasárnap.

Mára megnőtt az önbizalma, mert amikor biztos, ami biztos, megkérdezte a szállodájában, nem lakik-e itt Harry Arno, a portás azt felelte, nem, Mr. Arno pénteken kijelentkezett. Raylan annyira megdöbben, hogy rá is kérdezett. – Komolyan beszél? – A portás csodálkozva meredt rá. Raylan megtudta, hogy Harry két hétig lakott a Liguriában, egészen tegnapelőttig. A portás nem tudta, hová költözött, Mr. Arno nem említett semmi olyasmit, hogy elutazik. Raylan kezdte sorra hívni a hotelokat. Joyce Patton bejelentkezett az Astoriába, de Harry Arno nem. A központos azt hitte, beszélni akar

az asszonnyal, és kapcsolta a szobáját. Raylan hallotta Joyce halk, bizonytalan hangját, aztán letette a kagylót. Azon tűnődött, nem kéne-e újra felhívnia és figyelmeztetni a Senkire. Biztos, hogy mostanra ő is megérkezett. De Raylan hiába hívta újra a szállodákat, sehol nem lakott Tbmásino Bitonti, sem Nicky Testa. Ilyen helyzettel emlékei szerint nem foglalkoztak a glyncói kiképző központban.

Óvatosan bebarangolta a várost. Remélte, összefut Harryvel, amint épp The New York Timest vásárol, vagy reggelizik valahol. De nem volt szerencséje, így aztán végigsétált a Via Venetón, a város képeslap részén, ahol mindenki felvonul, vagy kabátban a reggeli kávéját fogyasztja valamelyik teraszon. Hűvös volt, csak helyenként süttött a nap, senki nem fürdött, s alig néhányan lézengtek az öbölben.

Egy kerthez ért, vörös salvia ágyas, két fekete ágyúcsó mellett, néhány kerti pad. A tábla szerint ez volt az Ezra Pound kert, és Raylan önbizalma tovább erősödött. Tudta, hogy Harry járt már itt, akkor Atlantában mesélt Ezra Poundról, a történet vele volt kerek. Raylan meg volt győződve, hogy Harry részben miatta jött ide. Azután, hogy akkor találkozott Harryvel, kivette Ezra Pound egyik verseskötetét a könyvtárból és megpróbálta elolvasni. Tényleg próbálta, de egyszerűen fogalma nem volt, mit akar a költő mondani. Mai napig kíváncsi volt, Harry megértette-e ezeket a caniókat.

Aztán egy másik emléktáblába botlott, ez az Allé Rustico bejárata fölött volt, az átjárónál, amely az épületbe vezetett.

ITT ÉLT EZRA POUND AMERIKAI KÖLTŐ

állt rajta angolul és olaszul, a dátum is, hogy 1924-1945-ig, és alatta valami, ami talán valamelyik verséből lehetett. Valami olyasmi, hogy „bevallani a rosszat, nem elveszítve a jót”, és még

valami, aminek még ennyi értelme sem volt. A fene tudja, talán bennem van a hiba, gondolta Raylan.

Úgy érezte, túlságosan szem előtt van, köijnyű kiszúrni. És ha Harry észreveszi, eltűnik. Ebbe» jó. De ha oda akar menni, ahol emberek vannak, benézni a népszerű kávéházakba, meg kell kockáztatnia. Benézett a Vesuvitiba, aztán mellette, a Gran Caffé Rapallóba is. A képeslapépületek árnyékot vetettek, és már bánta, hogy nem vette föl az esőkabátját, a világosbarna kabátot. Nedves szél fújt a tenger felől, és Raylan megállt, fejét lehajtva szemébe húzta Stetson kalapját. Csak amikor újra felnézett, pillantotta meg Joyce Pattont az egyik asztalnál, több sorral odébb, a vászontető alatt. Árnyék esett rá, de Raylan biztos volt, hogy ő az. A kocsikat figyelte, aztán felé fordította a fejét, és Raylanre nézett. Múltak a pillanatok, és Joyce csak nézte, mintha a férfi pillantása a székéhez szögezte volna.

Vasárnap reggel Robert Gee közölte Harryvel, hogy ha itt akar élni, a világ tetején, az étel mellett még szüksége lesz egy telefonra is. – Ha senki nem tudja, hol vagyok, nem is hívnak vitatkozott Harry. – És ha én akarok beszélni valakivel, a városból is hívhatom.

– Csak éppen azzal a fáradtsággal, ahogy most lemegy telefonálni, akár oda is mehetne a hotelba és találkozhatna vele. Hagyott egy kis időt Harrynek, hogy megrághassa. – Vagy ha biztos benne, hogy ezt akarja, ha vállalja a kockázatot, felhozom ide a barátnőjét.

Harry villájának könyvtárszobájában voltak. Háromfalnyi olasz könyv között, a negyedik falon az üveges erkélyajtó vezetett a kertbe, sövények és dekoratív agyagedények, néhány fiatal narancsfa, aztán csak a kék ég látszik a betonkerítés mögött. Harry esőkabátban járkált fel-alá.

– Azt mondta, senki nem követte.

– Azt mondtam, nem vettem észre, hogy bárki is követett volna. De Milánótól egészen idáig voltak mögöttünk kocsik. A legkönnyebb

azt mondani persze, erre való egy sztráda, mindenki megy valahová, nem követ senki.

Harry kezét esőkabátja zsebébe dugva a nyitott erkélyajtóhoz lépett. Robert Gee figyelte.

– Szerezhettek egy mobiltelefont. Itt maradhat, és azt hív fel rajta, akit csak akar. Addig is, vegyem föl Joyce-t vagy ne?

Harry kinézett a kertjére, a fehér felhőkkel borított égboltra. Harry tudta, hogy az időjárás befolyásolja a hangulatát, de nem akarta engedni.

– Joyce délben a Caffé Rapallo teraszán ül, háromkor az Ezra Pound kertben, ötkor a Vesuvióban. Ahogy megbeszéltük. – Robert Gee az órájára pillantott. – Lassan dél lesz. Ha azt akarja, hogy érte menjek, néhány percen belül el kell döntenie.

– Negyvenhét évem volt rá, hogy eldöntsem, itt akarok-e élni. És most mégsem vagyok biztos benne – mondta Harry.

– Erre még visszatérünk – felelte Robert Gee. – Vagy éppen itt van a kutya elásva? Anélkül, hogy kipróbálta volna, azt mondja, nem olyan, mint amilyennek várta. – Robert Gee fölnézett a plafon felé. – Én nem látom azokat a beázásokat, amiket mondott. – A foltok alapján lehetett néhány beázás száz, kétszáz, háromszáz évvel ezelőtt, de most száraz. Az ilyesmi a villával jár, ember. Ehhez az élethez megfelelő lelki világ kell. Egy villa olyan fazonnak való, aki beleássa magát az építészetbe, történelembe, művészetekbe, meg minden ilyen lószarba. Érti, mire gondolok?

A teraszajtó felé pillantott, de Harry már nem volt ott, kiment a kertbe. Robert Gee utánament a betonkerítésig, ahonnan Harry élvezhette a kilátást, Rapallót a tengerparton, úgy negyed óra út innét a funivián, s közben a zöldellő vidék, köztük itt-ott egy-egy barnás folt, villa vagy tanya, s a hegyoldalban két lyuk, akár egy ágyú csöve, a sztráda alagútja.

– Elképzelttem magam, ahogy itt ülök esténként, nézem a naplementét, a tengerbe sikló vörös ragyogást – szólalt meg Harry.

– Ez Ezrától van?

– Ezra nem írt ilyesmiket. – Harry megfordult, arccal a villája felé. – Maga szerint milyen színű?

– A háza? – Robert Gee megfordult. – Olyan erősmustár színű, vörös cseréppel. Ha nem tetszik, befestetheti. De az ablak körül a követ hagyja meg fehérnek, az menő.

– Tavaly béreltem ki, és már itt voltam két hete, amikor múlt vasárnap megpróbált eladni nekem egy esernyőt.

– Azt hiszem, már akkor mondtam, hogy nem fog házat venni itt.

– Két hétig laktam a hotelban, és ez a ház közben itt állt üresen. És tudja, miért? Végig úgy éreztem, mintha egyesben volnék, és nem tudnék följebb váltani.

– Mert senkivel nem tudott rendesen beszélgetni. A maga stílusában. Úgy, ahogyan szeret – vélte Robert Gee.

– Részben ezért – bólintott Harry. – Nekem okénak tűnt.

– Igen, lehet, leszólított, beszélgettünk, de most... egyszerűen nem tudom megszokni ezt a helyet.

– Még csak két napja van itt.

– Hideg, nyirkos...

– Hát, ma tényleg hűvös egy kicsit. Be kell kapcsolni a fűtést, vagy tüzet rakni a nappaliban. Ember, abban a kandallóban táncolni lehet.

– Másként is hideg – mondta Harry. – Az a sok régi bútor. Kéne egy ágy, egy kényelmes szék. Lámpák. Állandóan félhomály van.

– Kidekoráltatja olyanra, amilyenre csak akarja. De a konyhának semmi baja, szép nagy, és a kamra teli van. A mélyhűtőt is megpakoltam. – Robert Gee habozott egy kicsit. – Szóval, ha úgy

gondolja, hogy ízlik a főztöm, legalább ezzel nincsen gond. Várta, hogy Harry mondjon valamit, megdicsérje a pasta carbonarát, amit csinált neki, teli sonkával és tejszínes krémmel. Harry első étkezése a villában.

– Elfelejtettem mondani. – Harry megérintette a mellkasát. – Gyomorsérvem van. Ha fűszereset eszem, ég a gyomrom és nyom a szívem. Különben a pasta jó volt.

Robert Gee Harry t nézte, aki újra a kilátás felé fordult. Joyce jól főz?

– Ehető, semmi különös.

– Gondoltam, ezért akarta így idehozatni.

Harry Rapallót nézte, az öblöt, a fölfelé meredő templomtornyokat, a hajókkal teli turistakikötőt. – Bárcsak tudnám, hogy követték-e – mondta. – Lehet, de ki tudja? A Senkinek biztos vannak barátai Olaszországban, akik segítenek neki. Lehet, hogy ő nincs itt, de megtudhatta, hogy Joyce elutazott, és felhívhatta valamelyik barátját, hogy kövesse Joyce-t a repülőtérre. Csak tudnám, hogy figyelik-e. Hogy itt van a Senki vagy nincs... Az a helyzet, hogy negyvenhét éve tervezgettem, hogy idejövök, álmodoztam róla, dolgoztam érte, és most, tessék, ez van. Két perc alatt kell eldöntennem valamit. Érti, hogy gondolom? – pillantott Robert Gee-re.

– Úgy gondolja, hogy bárcsak soha ne történne semmi maga körül, amíg el nem dönti, tetszik-e a dolog, vagy sem – mondta Robert Gee.

Harry rámeredt.

– Aha, valami ilyesmi – bólintott végül.

– Ugye tudja, mit akarok kérdezni? – mondta Raylan Joyce Pattonnek. Raylan már az asszony mellett ült a Gran Caffé Rapallo teraszán, a vászonernyő alatt, útikönyvét az asztalra tette. Joyce

gyapjú tengerészkabátot viselt, és bézs színű pamutkesztyűs kézzel fogta a kávéscsészét.

– Még mindig nem tudom, hol van – felelte. – Még abban sem vagyok biztos, hogy itt valahol.

– De üzenetet vár tőle.

Joyce azt mondta, még ebben sem biztos, „és megkérdezte Raylant, miből gondolta, hogy pont Rapallóba jöjjön. És amikor a férfi azt felelte, hogy – talán nem fogja elhinni, de Harry egyszer elmondott egy történetet... – Joyce félbeszakította. Amit még nem mondott el senkinek. Elhiszem.

Raylan kávéét rendelt, aztán összedörzsölte a kezét. Azt mondta, hűvösebbnek tűnik az idő ötvennyolc Fahrenheitnél. Meg hogy erre Celsius-fokot használnak. Nem nehéz átszámítani Fahrenheitre, mindössze egy egész nyolc tizeddel kell beszorozni a Celsius-fokot, és az eredményhez hozzáadni harminckettőt. – Ezért jött ide? Az időjárásról akar beszélgetni? – kérdezte Joyce.

Raylan kinyitotta útikönyvét és felolvasta a nőnek azt a részt, amelyben az állt, hogy: Rapallo az év minden időszakában remek helyszínt és különféle növényeket biztosít a szabadidős tevékenységhez, és megkérdezte Joyce-t, szerinte mit jelentsen ez. Az asszony vállat vont tengerészkabátjában. Raylan megmutatta az új hangversenyterem képét és a képaláírást, mely szerint háromszáznegyven férőhelyes.

Az asszony nem mosolyodott el, és Raylan becsukta a könyvet. Az asztalra tette, Joyce retikülje mellé. – Beszélnem kell Harryvel – mondta. – Az ő érdekében is el kell kapnom és hazavinnem.

– Nem fog menni – vont vállat Joyce. – Nem akar börtönbe kerülni.

– Még mindig jobb, mintha lelőnék.

– Ilyen fontos magának a munkája? Képes volna lelőni? –

kérdezte Joyce.

– Nem szívesen mondom, de jobb, ha tudja – kezdte Raylan, és elmesélte, hogy Tommy Bucks, a Senki egy másik pofával együtt Milánóba repült, ugyanazon az útvonalon, mint Joyce.

Joyce hallgatott, összehúzta magát a kabátban. Pillantása végigsiklott az utcán, aztán ismét Raylanre nézve megkérdezte, biztos-e abban, hogy itt vannak.

Raylan az asszonyt nézte. – Gyanítom, hogy igen. Bárcsak tudná, hol van Harry.

Joyce nem felelt, ismét az utcát nézte. Sötétkék Mercedes szedán tartotta föl a forgalmat, mögötte dudák harsogtak. Raylan is arra fordult. – El sem tudom dönteni, mitől van nagyobb zaj, az állandó dudálástól, vagy azoktól a kis robogóktól, amikkel összevissza száguldoznak. Van hangjuk.

Tizenkét év körüli kisfiú lépett elő az utcát a tengerparttól a túloldalon elválasztó pálmafák és bokrok közül. Nézték, ahogy a gyerek lekuporodik a Mercedes mögé és annak szélárnyékában, meggyújt egy gyufát. Nézték, ahogy hozzáérinti valamihez, a kocs csomagtartójára hajítja, s már rohan is, mögötte tűzijáték robban a kocsin, mint kis kaliberű pisztolyropogás, legalábbis Raylan füle számára.

– olvastam a könyvben, hogy errefelé szeretik a tűzijátékot. Szabályos pirotechnikai vetélkedők folynak a különböző környékek klubjai között, melyikük tudja szebben megvilágítani a ví/partot. Hallott már ilyent?

Joyce nem felelt. Raylan ismét hátrafordult a válla fölött a Mercedes felé. A hátsó ajtó kinyílt, és bőrdzsekis fiatal pofa szállt ki. A Mercedes még mindig nem mozdult, mögötte a dudák eszelősen harsogtak már. A pofa elindult az utcán keresztül a kávéház felé.

– Azt hittem, a srácot akarja elkapni. Maga nem? – mondta

Raylan.

Nagydarab, fehér, rövid ujjú inget viselő pofa szállt ki a Mercedes vezetőüléséről. Elindult hátrafelé, és a dudálás lassan elhalt.

A fiatal pofa már itt volt, ezen a járdán. Feléjük nézett Raylan látta, hogy a vállán majd szétfeszül a bőrdzseki. Rövid dzseki volt, nyakig felhúzva a cipzár. Most már egyértelmű volt, hogy hozzájuk jön, az ő asztalukhoz, szemét nem vette le Joyce-ról, a keze üres volt, nagy, lapát kezek^Odaért melléjük, és ujjá az asztal széléhez ért, Raylan mellett, egészen közel hozzá.

– Óhajt valamit? – kérdezte Raylan.

A pofa még csak felé sem nézett. – Egy barátja beszélni szeretne magával. Ott van a Mercedesben – mondta.

– Ó? – Joyce az utca felé pillantott. – Hogy hívják a barátomat?

– Azt akarja, hogy menjen oda a kocsihoz.

– Előbb mondja meg, ki az – erősködött Joyce.

– Majd megtudja. – A fiatal pofa intett. – Gyerünk, jöjjön már!

– Előbb tudni szeretné, ki az a barát. Nehéz megérteni? – szólalt meg Raylan.

A fiatal pofa most, első ízben pillantott Raylan felé. – Magához nem szóltam.

– A hölgy akkor is tudni óhajtja, ki az.

– Maradjon ki ebből – vetette oda a fiatal pofa Raylannek, aztán ismét Joyce-hoz fordult. – Akarja, hogy fölkapjam és vigyem?

Joyce az úttest felé pillantott. Aztán hirtelen felállt. – Várjon – kiáltott föl Raylan, és kinyújtotta a kezét, hogy megállítsa. De Joyce elment mellette, el a fiatal pofa mellett, és Raylan megfordult, utána nézett. – Joyce – mondta. Szürke kocsi állt a járda mellett, az utca innenső oldalán, eltakarva a Mercedest. Raylan megint Joyce után kiáltott, és fel akart állni, de a fiatal pofa visszalökte a székbe, és egy

kézzel az asztalhoz szorította. Raylan nem mozdult, csak a jobb keze. Azzal lenyúlt az asztal alá, egészen a csizmájához, megérintette az odadugott Smith .357-es markolatát. De még várt, Joyce-ra figyelt. Az asszonynak meg kellett kerülnie a szürke autót, hogy a Mercedeshez mehessen. De nem így történt. A szürke kocsiját ajtaja kipattant, Joyce gyorsan beszállt, és az ajtó még be sem csukódott, már indultak is.

Kellett néhány másodperc, mire a megdöbben Raylan folytatta a mozdulatot, kivette a .357-est a csizmaszárból. A fiatal pofa elengedte, és szó nélkül ott akarta hagyni, de Raylan az ágyékába bökte a tömzsi fegyvercsövet. A pofa felhorkant.

– Most én jövök – mondta Raylan, és leültette a pofát.

A Via Venetót ismét dudaszó töltötte be. A Mercedes életre kelt, próbált megfordulni a keskeny utcában, hátrátolatott a parkba, bokrok és virágágyások közé, hogy onnan száguldjon a szürke kocsi után, de most már folyamatos volt a forgalom a kávéház felőli oldalon. A Mercedes egy ideig dudált, aztán feladta. Az ajtó kinyílt.

A Senki szállt ki belőle és indult a kávéház felé, a sötét öltönyös, napszemüveges Senki. Fura volt nézni, Raylan némi megkönnyebbülést érzett, szinte örült, hogy látja, vagy inkább annak, hogy valóban látja, nem csak tudja, hogy itt van valahol. A Senki farkasszemet nézett vele, aztán odaért az asztalhoz, és kezét a szék támlájára téve megállt. Raylanre ügyet sem vetett.

– Mi van veled?

A fiatal izomember csodálkozva bámult rá. – Tessék?

– Mit üldögélsz itt?

– Megkértem rá – szólalt meg Raylan. – Közel ült az asztalhoz, nem látszott a keze.

A Senki ugyanolyan érdektelenül nézett rá, mint az előbb, aztán ismét a fiatal pofához fordult.

– Láttad, hogy elment, miért nem mentél utána?

– Válaszolhatok hosszan és röviden is – felelte a fiatal pofa. – A rövid változat az, hogy a pofánál pisztoly van, és rám fogta. Most pedig valószínűleg rád. Úgyhogy mondd csak nyugodtan, mit akarsz. Én azt sem tudom, ki ez a tag.

A Senki egy szót sem szólt, kihúzott egy széket, és leült. Most már ügyet sem vetett a fiatal pofára, Raylanhez fordult. Oké, mi dolga van Harryvel? Kérték a kiadatását, és maga viszi haza?

– Szabadságon vagyok – felelte Raylan. – És maga? Járt már itt?

A Senki nem vette le a szemét Raylanról, de nem válaszolt. Fáradtnak látszott, ki tudja, talán az időeltolódás miatt. Kiöltözött, de nem valami boldog.

– Csak az idejét vesztegeti – mondta neki Raylan. – Csak bajba keverheti magát. – A fiatal pofára pillantott. – Maga meg nyilván Nicky Testa, becenevén Joe Macsó. Inkább a Nickynél maradok. Olvastam az anyagát. – Raylan vállat vont. – Olvastam rosszabbat is. Csak annyit tanácsolhatok, jobban teszi, ha semmibe nem keveredik itt, mert kardokkal mennek magára. Komolyan mondom. Menjen el a carabinieri főhadiszállásra, azt hiszem a Via Salvo D'Acquiston van, és láthatja, mire gondolok.

Nicky a Senkihez fordult. – Ki a fene ez a pofa?

– Kíváncsi? – kérdezte Raylan. – Nos, én vagyok a törvény, ez a fene vagyok, U.S. marshal. Ha látni akarja a serifjelvényemet, megmutathatom. De ő már ismer, a maga főnöke. Csak azt tanácsolhatom mindkettejüknek, menjenek haza és felejtsék el, hogy bajuk van Harry Arnóval, mert csak hiszik. Nem igaz. Az egész sztorit, hogy átveri magukat és lefölozi a pénzt, csak kreálták, hogy valami baromságot csináljanak és elkapjuk magukat. Igazat mondok. Semmi okuk, hogy folytassák, mert Harry soha semmit nem tett maguk ellen. – Raylan elhallgatott egy pillanatra. – Leszámítva, hogy lelőtte azt a balfácánt, akit azért küldtek, hogy

elintézze. De ezért nem hibáztathatják. Harrynek ezért a bíróság előtt kell felelnie, és itt jövök én a képbe. Más szavakkal, nyugodtan hajtsák a fejüket a párnára, és felejtsék el, hogy elkapják Harryt. Nos, hogy hangzik a dolog?

A Senki csak ült, és mintha egy örökkévalóságig meredt volna rá. Végül csak eldönthette, hogy mit gondol az egészből, mert megszólalt. – Úgy viselkedik, mintha Harry haverja volna, de közben maga is keresi. Ezt akarta a tudtomra adni, nem, maga meg Harry egy oldalon állnak. Csak éppen maga sem tudja, hol van. Látom magán. – A Senki bólintott. – Mit gondol, ki találja meg előbb?

Felállt, Nickyre pillantott, majd sarkon fordult és kiment az utcára.

Nicky viszont nem kapkodta el, hideg pillantással meredt Raylanre, mintha csak azt mondta volna, na várj csak! – Ha igazán fenyegetőnek akar látszani, szorítsa még jobban össze a szemét, csak résnyire nyissa. – Raylan rávigyorgott. – Menj csak, kölyök, nem bántalak. Ha nem kényszerítesz rá.

Utánanézett, s csak miután Nicky elment, vette észre Joyce retiküljét az asztalon rapallói útikalauza mellett.

Autóztak körben a városban, hátha megtalálják a szürke Lanciát. Bennónak a Mercedes volánjánál szinte be nem állt a szája, a mellette ülő Tommynak magyarázott. Nicky szerint azt próbálta kidumálni, miért nem ismerte meg azt a kocsit, amit Milánótól idáig követett, az ég szerelmére. A másik igazi olasz, Fabrizio Nicky mellett ült a hátsó ülésen, előrehajolva hallgatta a társalgást, és időről időre közbekotyogta a maga okosságát. Ezek hárman percenként egymérföldes sebességgel beszéltek olaszul. Benno Nápolyból jött, Fabrizio milánói volt. Nicky reggel megkérdezte tőle, mit jelent a stronzo, és megtudta, hogy nem erőset. Hallgatta őket, a kocsit egyik utcából a másikba vánszorgott, aztán hirtelen eleget

ebből az olasz hablatyból, hogy fogalma sincs, miről beszélnek, és kitört. – A rohadt életbe, beszéljete már angolul.

Ez megtette a magáét. A Senki és Benno összenéztek. – Azt akarjátok, hogy kiszálljak? – mondta Nicky. – Haza is mehetek. Csak egy szavatokba kerül, és már itt sem vagyok. De mondok valamit. Mielőtt elmegyek, még elintézem azt a pofát. A marshalt. Megtudom, hol lakik, és elintézem. – Egyenesen a Senki profiljára nézett. – Csak azért mondom, hogy tudjátok.

A Senki mondott valamit Bennónak olaszul, Benno pedig a járda mellé kormányozta a Mercedest. A Senki megfordult az első ülésen, Nickyre nézett, Benno és Fabrizio pedig figyelték, mit mond.

– Azt mondod, ki akarod nyírni a pofát – mondta a Senki. Hát mondok én neked valamit, Joe Macsó. Ha a pofa rám húzott volna fegyvert, vagy Bennóra, vagy Fabrizióra, nem szövegelnék itt a kocsiban, hogy elintézzük. És tudod, miért? Mert már halott lenne. Egyikünk sem hagyta volna ott a kávéházban élve. Lelőttük volna, aztán még egy golyó ide – a Senki megérintett egy pontot a homlokán –, amikor már a földön fekszik, hogy biztosak legyünk a dolgunkban. Oké, végeztünk, kár többet beszélni róla.

Nicky látta, hogy Benno bólogat.

– Azt hiszem, nem értesz valamit – mondta most a Senki. Azt, hogy miért hívatnak minket a bossok. Benno és Fabrizio is jártak már az Államokban. Én ott is maradtam. Azért hívatnak minket, mert otthon nincs igazi emberük. Csak punkok, akik gyávák a munkához. Félnék használni a fegyvert, betojnak. Ülnek a klubban, jár a szájuk, mi mindent tesznek majd, de nem csinálják. Tudod, mit csinálsz, Macsó? Megsértesz minket. Itt vagyunk Olaszországban, az én hazámban, és azt mondod, beszéljünk angolul. Aztán végig kell hallgassuk, hogy el akarod intézni a pofát, akit hagytál, hogy fegyvert fogjon rád, és még higgyük is el. Igazam van? – Bennóra, majd Fabrizióra pillantott.

Mindketten bólintottak.

– Pedig megcsinálom – mondta Nicky óvatosan. Igyekezett, hogy nyugodt maradjon a hangja. – Szavamat adom.

Benno mondott valamit olaszul, Fabrizio fölnevetett, a Senki elmosolyodott. – Benno azt kérdezi, nézhetjük-e – mondta Nickynek. – Hátha tanulunk valamit.

TIZENHÁROM

Harry megváltozott. Mintha összement volna, de lehet, hogy csak a magas plafon tette.

Joyce képtelen volt elérni, hogy nyugton maradjon.

Harry körbevezette a villában. Villogott vele. A sárga társalgóval, amely tele volt különböző korszakokból való székekkel, a dolgozószobával, a bekeretezett képekkel a falon – Joyce szerint a harmincas, negyvenes évekből származhattak –, mellettük fekete-fehér és szépia fotók, főleg kis bajuszos férfiakról, és a könyvtárral, amely teli volt bőrkötéses könyvekkel, és újabb arcképekkel, férfiak a kilencszázas évek elejéről.

És minden szoba legalább öt méter magas.

Harry pedig megállás nélkül beszélt, elmondta, hogy a ház kopott, lerobbant, teli kétszáz éves foltokkal, egyáltalán nem kényelmes, de villában nem a kényelem miatt lakik az ember. Harry, amint lazára veszi a figurát, mutatva, milyen nyugodt és magabiztos. Lámpákra van leginkább szükség. Fényre. És új fűtésre. Harry sportzakójához gyapjúsálat viselt, Harry, a vidéki dzsentrivé váló bukméker. Éppen arról beszél, hogy huszonöt hektár földje van, elég lenne egy kilencllyukas golfpályára is, csak éppen végig lejt a terep.

– Harry – szólt rá Joyce.

– Fél tizenegykor bekapcsoljuk a tévét és megnézzük a Colpo Grossót – mondta Harry. Az egy nudi vetélkedő, egy cicis Szerencsekerék. Mindenféle meztelenség van itt, a tévében, a hirdetésekben, a magazinok címlapjain. Úgy értem, a komoly magazinokén is, mint a Panorama, Espresso. Fénykorodban egy vagyont kereshetnél volna itt – mondta még.

– Fénykoromban – ismételte Joyce.

– Tudod, hogy értem. Amikor még nem bántad, ha le kell venni a ruhád.

Már a díszkertben voltak. Ugyanolyan kopott volt, mint a ház, a jótét lelket várta, aki gyomlálna és gereblyézne. Legalább lesz mivel elfoglalnia magát, ha itt ragadnak. Végigment a zúzottkő ösvényen a kert végében levő betonkerítésig. Lenézett az öbölre, Rapallóra, a teraszos termőföldekre, a hegyoldalon levő lyukakból kibukó sztrádára, a Rapallóból fölfelé kanyargó útra, amelyen az előbb jött. Három kilométer légvonalban, mondta Robert Gee útközben, de csaknem húsz a korlát nélküli hajtúkanyarokkal teli hegyi szerpentin. Robert szinte mindvégig a visszapillantót figyelte. Áthaladtak egy falun, Roberttől tudta, hogy San Maurizio di Montin, és fentről közeledtek Harry háza felé, lenézve a vörös cseréptetőkre. A villa és néhány közeli tanya. – Végre itthon – mondta Robert Gee, Joyce pedig elismerően füttyentett. Még úszómedence is van, bár nem volt benne víz. Robert azt mondta, ereszt, meg kéne csináltatni. Beállt a kocsival a házhoz legközelebbi épületbe. Hosszú pajta volt, vastag faajtókkal, a föld színű vakolat mállott, kilátszottak alóla a téglák. Harry kiségette a kocsiból, de örülök, hogy látlak, te lány, átölelte, azt mondta, most már minden rendben lesz. Neki pedig azt kellett mondania: – Harry, itt vannak – és ennyiben is maradtak, egész addig, meddig is? Míg Harry nem lesz hajlandó meghallgatni és elfogadni a tényeket. Joyce nem tudta eldönteni, mi járhat a fejében, a férfi nem hagyott időt gondolkodni. – Itt vagy, csak ez számít – mondta. Joyce pedig azt, hogy nincsenek itt a ruhái, a bőröndje a hotelban maradt, és a kávéházban hagyta a retiküljét a pénzével és az útlevelel. Harry megnyugtatta, hogy emiatt kár aggódnia. – Hogyan jutok haza útlevelel nélkül? – kérdezte Joyce, és Harry azt felelte rá, hogy itt maradhat vele. Harry megváltozott, próbált úgy viselkedni, mint akit az egész nem érdekel, vagy csak azt hitte, ha nem gondol ezekre a pofákra, nem is beszél róluk, hazautaznak.

A kertben voltak, nem valamelyik magas szobában, és még mindig kisebbnek látszott.

Joyce figyelte.

Harry tekintete elhagyta Rapallót. – Sant’Ambrogio arra van, rögtön a város mögött. Emlékszel, meséltem róla. Tudod, ahol Ezra Pound élt egy ideig?

A távolba meredt, és Joyce nézte az arcát.

– Harry, itt vannak, akik meg akarnak ölni.

Harry nem felelt rögtön, és Joyce tudta, hogy most megfogta, nem tud a kilátásba menekülni. Harry hosszan hallgatott, megfordult, a villáját nézte egy ideig, aztán végül Joyce-ra nézett, és az asszony látta a szemét.

– Ki van itt?

– Egy fiatal pofa, széles vállú, erős, bodybuilder külsejű.

– Nicky Testa lehet, Jimmy Cap testőre. A Senkit nem láttad?

Joyce a fejét rázta.

– Gondolom, Nickyt küldte, majd az itteni srácok segítenek. – Harry elgondolkodott, aztán a fejét csóválta. – Nem, Nicky túl buta hozzá. Nem tudna szót érteni az emberekkel. A Senkinek azt mondták, ő intézze el, tehát vagy itt van már, vagy ő is jön.

– Még hárman voltak a kocsiban, ebben biztos vagyok – közölte Joyce. – És itt van Raylan.

– Egész körmenetet hoztál magaddal – mondta Harry.

Ez már inkább a régi Harryre emlékeztetett, akinek sikerült még olyankor is lecikizni az embert, amikor nem igyekezett. Raylan azért van itt, mert egyszer elmondta neki valamit, amit még soha nem meséltél el egy léleknek sem, egész életedben.

– Én?

– Atlantában, a repülőtéren.

– Hát, lehet, hogy elmondtam.

Nem nagyon akaródzott neki bevallani, és Joyce ráhagyta. És mi van Jimmy Cappel? – kérdezte. – Elmondtad neki is?

– Biztos, hogy nem – rázta a fejét Harry. – És a Senkinek sem. Soha nem ültem le ezekkel a pofákkal úgy beszélgetni, hogy bármit is meséltem volna nekik. Tudod, nem jártunk össze. Raylan..., nem is tudom. Talán elmondtam neki.

– Odajött hozzám – mondta Joyce. – Látta azokat a pofákat, azok is őt.

Harry várt. A szeme sem rebbent.

– Beszélni akar veled.

– Naná. Van nála bírósági végzés?

– A maga szakállára jött.

Harry a fejét csóválta. – Fura egy alak.

– Azt akarja, hogy menj vissza vele.

– Remélem, helyre titted.

– Mondtam, hogy nem mész, de azóta megváltozott a helyzet. Nem úgy értem, hogy menj vissza, hanem úgy, hogy beszélj vele. Még szükséged lehet rá.

Harry habozott, majd elvigyorodott. – Most is abban a cowboykalapban volt? De nincs szükségem rá. Elképzelni nem tudom, hogy találnának meg. – Pillantása elsiklott Joyce mellett.

Joyce megfordult és arra nézett. Robert Gee közeledett feléjük a kertben. Joyce megvárta, hogy melléjük érjen. – Harry nem hiszi, hogy megtalálnák – mondta. – Ahogy egy baráttal beszél az ember, akit megismert az úton Milánóból jövet, valakivel, akiben megbízik.

– Épp akartam említeni, azt hiszem, jobb lenne bemenniük a házba – felelte Robert Gee. – Fentről, az út egyik szakaszáról pont ide látni, ahol most állunk.

– Előbb a városban keresnek, csak később jönnek föl ezen az úton – felelte Harry. – Különben ismerem azt a helyet. Látszik a kert, de ennyi az egész – Harry pattintott ujjával –, egy villanás. Az embernek tudnia kell, kit keressen, és még úgy is szüksége van egy távcsőre, hogy bárkit is felismerhessen.

– Érdekli a véleményem? – kérdezte Robert Gee.

– Oké, mi az?

– Menjenek be a házba, és ki se jöjjenek, csak sötétedés után.

– A testőröm – mondta Harry Joyce-nak. – ^És a szakácsom. Az egyik fele életben tart, a másik megpróbál megölni a pasta carbonarájával.

Joyce Robertet figyelte. Egyikük sem mosolyodott el. – Nem viccelek – mondta Robert Harrynek. – Lehet, hogy úgy gondolja, elég öreg már, és szarik mindenre. De lehet, hogy tévedek, nem tudom, mi jár az eszében, nem is akarok találgatni. De én is itt vagyok. Ugye megérti? Itt vagyok, és itt van Joyce is. Láttuk azokat az alakokat, akik Joyce szerint meg akarják ölni. Tudom, hogy komolyan gondolják. Érti? Nekünk is komolyan kell vennünk. Ha egyszer idejönnek, lelőnek mindenkit, akit csak találnak. Ismeri őket. Igazam van, vagy nem? Milyenek ezek az emberek?

Joyce Harryt figyelte. Harry a homlokát ráncolta, mintha a naptól hunyorogna. De túljátszotta.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte.

Mintha csak nem értette volna. Megjátssza magát.

Robert meglepettnek látszott. – Azt, amit mondtam. Nem voltam elég világos? Azt akarom megértetni magával, hogy vegye komolyan a dolgot, jöjjön be a házba, és tegye azt, amit mondok. Veszem észre, nem törődik senkivel, sem Joyce-szal, sem velem, nem érdekli, mi lesz, ha ezek az alakok megtudják, hol vagyunk, és idejönnek, mint mondtam, fegyverrel.

Harry továbbra is a homlokát ráncolta.

– Tudja, ez a munka, amit elvállalt, némi kockázattal is jár mondta. – Ezért is hord fegyvert. Vagy tévednék, ha így gondolom?

– Tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy ha fizetségért kés alá teszem a nyakam, az mindig kockázattal jár. Csak nem akarom tovább a kés alatt tartani, mint amiért megfizetnek.

Harry elvigyorodott.

– Na végre kibújt a szög a zsákból. Azt akarja mondani, hogy úgy gondolja, a heti ötszáz, amiben megegyeztünk, mégsem elég. Tárgyaljuk újra, mert úgy néz ki, hogy esetleg valóban meg is kell dolgozni a pénzért. És ha nem kapja meg, amit akar, itthagya. Erről van szó? Csak azért kérdezem, mert azt hiszem, még sem ismerem annyira, mint gondoltam – mondta Harry. – Másmilyennek hittem, olyannak, mint azok, akiket egész életemben ismertem. Azoknak az ember fizet valamiért, megcsinálják. Állják a szavukat.

Robert a fejét csóválta, Joyce úgy látta, belefáradt. – Nem érti a lényegét, Harry – mondta, és az asszony biztos volt benne, hogy Robertnek igaza van. – Lehet, hogy szándékosan, mert vitatkozni akar. Meg akarja mutatni, hogy nem fél, ezért beszél ilyen nagy hangon, mint akit az egész nem érdekel. Ezt megértem, Harry, felfogom, miért csinálja. De ha nem hagyja abba, nem maradok itt, mert ha nem óvatos, több esélyük van azoknak a pofáknak. Érti már, mit akarok mondani?

– Tökéletesen értem, mit akar mondani – felelte Harry. Olyan ez, mint amikor esőben fölmegegy az esernyő ára, nem? És ha nem adom meg, amit kér, már itt sincs, szabad ember.

Joyce legszívesebben megütötte volna. Robert megint a fejét csóválta. – A pénznek semmi köze hozzá, Harry – mondta. – Arról van szó, ahogyan viselkedik.

– Körülnézhet. – Harry mintha meg sem hallotta volna, amit

Robert mondott. – Beszéljen azokkal a pofákkal, akik engem keresnek... lehet, hogy ők megfizetik, amit kér.

– Ember, maga rosszabb, mint gondoltam. – Robert megfordult, hogy elmenjen.

Joyce pedig megállította. – Várjon – szólt utána. – Harry, te már megint iszol, ugye? – Nézte, ahogy a férfi felé fordul, húzza az időt, amíg ki nem találja, mit válaszoljon. Harry félrebiccentette a fejét.

– Miért mondd ezt?

Az a komoly, érdeklődő pillantás. Robert Gee is kíváncsian várt.

– Mert tudom – felelte Joyce.

– Na várjunk csak – mondta Harry. – Akár iszom, akár nem, tudni szeretném, miért mondtad ezt.

– Harry, az ég szerelmére, mert komoly vagy, próbálsz logikusnak hangzani, úgy teszel, mintha olyan nagyon okos volnál, és ez nem te vagy. Ismerlek annyira, hogy megmondjam, mikor játszod meg magad.

– Csak nem azt akarod mondani ezzel, hogy részeg vagyok?

– Nem. Csak annyit ihattál, amit te karbantartásnak nevezel. Kell egy kis ital, hogy elvedd a dolgok élet, hogy a központi idegrendszered kézben tudd tartani. Emlékszel, hányszor mondtad ezt? – Joyce csaknem elmosolyodott. – Egy szóval sem mondtam, hogy ne igyál. Csak azt, hogy iszol.

– Felhajtottam néhány pohárral vasárnap – vallotta be Harry. – Bajban voltam, tudod, nem tudtam beszélni senkivel... Nem volt martinim, csak Scotch vízzel. Itt amúgy sem tudnak martinit keverni. Ez volt vasárnap. Azóta, a múlt héten legfeljebb két pohárral ittam naponta, és néhány pohár bort ebédhez. Kérdezd meg Robertet. Ismét a régi önmagam lettem, egy – hogy is mondjam – beilleszkedési időszak után.

– Na és, amikor a régi lettél, a régi éned, nem mondtad el

véletlenül senkinek, hol laksz? – kérdezte Joyce.

TIZENNÉGY

Vasárnap este Raylan lement a hotel bárjába, hogy igyon valamit, de maga sem tudta, mi legyen az. Azt már tudta, hogy nem tartanak Diet Rite-ot vagy Dr. Peppert, nem is hallottak róluk. A Mountain Dewről sem. Volt Coke, Pepsi-Cola, és 7 Up. Raylan leült az öreg, sötét fa bárpult mellé, szemben a tükörrel, és kért egy Pepsit jég nélkül, öntött magának, felhajtotta a fele pohárral. Égett a szeme a fáradtságtól.

Harry rendőrségi képének a szemből készült felét megmutatta az összes Via Venetó-i kávéházban, és néhány pincér bólintott is, igen, az amerikai. A hotel igazgató-helyettese pedig azt mondta.– Igen, az amerikai, akit ugyanúgy hívnak, mint a toszkán folyót, csak másként írja az útlelevelében.

De senki nem emlékezett rá, hogy Harry bármi különöset is mesélt volna, és ez meglepte Raylant, aki nem ilyennek ismerte meg Harryt. A bárban nem kérdezősködött, mert tudta, hogy Harry leszokott az italról. Aztán arra gondolt, a fenébe is, te sem iszol, mégis itt vagy. Így aztán megmutatta a fényképet a pult mögött álló kis pofának, és az rögtön bólintott is.

– Szóval ismeri?

– Igen, persze. Signore Arnaud.

– Ugyanúgy hívják, mint azt a folyót – mondta Raylan.

– Igen, ő is itt lakott, három hétig, azt hiszem. Minden délután lejött egy teára. Ez volt az első két héten. A harmadikon átváltott whiskyre. – Az emberke elmosolyodott. – Rögtön barátságosabb lett.

– Harry rövidet ivott?

– Signor Arnaud? Igen, Scotch whiskyt. Nem jól hangzott.

– Nem tudja, mi történt vele? Hová ment?

– Gondolom, a villájában lakik. – Az emberke megfordult és az ablak felé mutatott a szoba túloldalán. – Fönn a hegyekben, Montallegrónál – intett. – Fölmehet autóval, vagy a funiviával is. Ismeri a Santuariót, tudja, merre van?

Raylan nem tudta, de eltökélte, hogy megtalálja. Reggel első dolga volt, hogy béreljen egy kocsit. A mixer nem tudta, hogy Harry megvette-e a villát. Ha igen, nyilván nyoma van az üzletnek a földhivatalban. Vagy nem? A mixer azt mondta, a villa Montallegro és Maurizio di Monti között van, nagy ház, alulról is látszik, és felülről is, ha az ember közvetlen fölötte van. A mixer azt mondta, azért emlékszik ilyen jól rá, mert Signor Arnaud térképet is rajzolt egy szalvétára, hogy megmutassa, merre van a villa, és honnan látszanak a kert narancsfái fentről, ha az ember lassan hajt végig az úton. Ja, és egy datolyaszilva fa is. Maurizio di Monti után a második vagy harmadik kanyarnál kell lenézni. A mixer azt is mondta, hogy Signor Arnaud nagyon büszke volt erre a villára. Raylan megkérdezte, hogy akkor miért nem lakott rögtön ott, és a mixer azt felelte, hogy fogalma sincs.

Aztán Raylannek eszébe jutott még valami. – Mindenféle narancsfákat látok erre. A hotel előtt is van néhány.

– Igen? – bólintott a mixer.

– Reggel mégis dobozos narancslét kaptam.

Fölment a szobájába és megpróbálta felhívni Buck Torrest. Teljesen elfeledkezett róla, hogy Miami Beachben vasárnap délután van. Torres megadta az otthoni számát is, és ezzel is próbálkozott, végül hagyott egy üzenetet a rögzítőn, szokás szerint zavarban volt, hogyan lehet valakivel beszélni, aki nincs is ott. Mire Torres hazaért és visszahívta, megvacsorázott és fölment a szobájába. Torres először is azt akarta tudni, hol van.

– Tisztában vagyok vele, hogy nem nehéz megtudnia a számból –

mondta Raylan, és elmesélte, hogy Rapallóban van, akárcsak a Senki, meg a pofa, aki vele van, és úgy tűnik, még néhány barátjuk, de Harrynek nyoma sincs.

– Miből gondolja, hogy ott van valahol? – kérdezte Torres.

– Szavamat adom rá – felelte Raylan. – Arra gondoltam, hogy felhívhatná a helyi zsarukat. A rendőrségre gondolok, nem a carabinieriokra, elmondhatná, mi a helyzet, és hogy ha nem tesznek valamit a Senkivel és az embereivel, megölhetnek valakit. Nézze, ha én beszélek velük, lehet, hogy mire végeznek a kihallgatással, Harry már halott. A másik, hogy ha már úgyis beszél a zsarukkal, megkérhetné őket, nézzenek utána, hogy vett-e itt Harry ingatlant. Oké? És mihelyt lehet, mondja meg nekem is. Beszéltem a Senkivel, megmondtam neki, hogy Harryt csak belekeverték, világ életében tisztességesen számolt el. De a Senkit nem érdekli, el akarja kapni. Nem tudja, mi lehet az oka?

– Ki ismeri ki magát ezeken az alakokon? – felelte Torres. Ide figyeljen, emlékszik, hogy említettem, találtunk egy lefűrészelt vadászpuskát? Egy krimóban volt. Elkaptuk a pofát, aki bevitte és eladta húszdollárnyi piáért, két üvegért. A pofa azt mondta, egy parkolóban találta South Beachen, a Delia Robbia mögött. Azt is mondta, hogy egy pofa feküdt mellette, azt gondolta, alszik.

– Nem lehetett az áldozat fegyvere? Hogy is hívják? Earl Crowe?

– Majdnem biztos, hogy az övé. Rajta van az ujjlenyomata. Azt hiszem, ennyi elég lesz, hogy az államügyész szabadon engedje Harryt. Tudom, hogy ezt akarja.

– Alig várom, hogy elmondjam neki. Ha megtalálom – mondta Raylan.

A társalgás kezdett kimerülni.

– A mentők száma errefelé száztizenhárom, és nem kilentizenegy – szólalt meg Raylan. – Ha érdekelné.

– Mit keres Rapallóban? – kérdezte Torres. – Miért pont oda ment?

– Egyik barátja itt élt időnként – felelte Raylan. – Olvasott már Ezra Poundot?

– Hogy kit? – kérdezte Torres.

Nicky kapott egy piros Fiatot, és mellé adták Fabriziót sofőrnek. A pofa hasa alig fért el a kormánynál, de különben oké volt. És csendes, ahhoz képest, hogy olasz, gondolta Nicky. Fabrizio elmesélte, hogy New Yorkban élt néhány évig, pontosabban Brooklynban, de nem érezte jól magát, és hazament Milánóba. Most, hogy így beszélgettek, Nicky megkérdezte, különböző szavak mit jelentenek, és megtudta, hogy a Senki anyuci fiacskájának, melegnek, seggfejnek, köcsögnek nevezte. Nyilván azt is hitte, hogy vicces. – Na és mit tudsz csinálni? Felejtsd el – tanácsolta Fabrizio.

Megtudták, hogy Raylan Givens a Liguriában lakik, és hétfő reggel nyolckor a hotelban volt. Nicky bement, remélte, hogy az ebédlőben, reggelizés közben elkaphatja. Odamegy hozzá, és azt mondja. – Most én jövök – úgy, ahogy a pofa mondta neki, amikor az ágyékába bökte a pisztolyt. Megvárja, míg Raylan felnéz, beleereszt három kilencest, egyet a fejébe, és kisétál. Csak épp a marshal nem volt sem a szobájában, sem az ebédlőben. A francba. A portás azt mondta, megkérdezte, merre van az Avis autókölcsönző irodája, és nemrég távozott.

Fabrizio tudta, merre van az Avis, a della Libertán, nem messze innét. Semmi gond, ha nem tudta elintézni a pofát evés közben az asztalnál, elkapja az utcán, miközben elmennek mellette. ‘Csak arra vigyáz, hogy a pofa lássa, ki tette.

– Csináltál már ilyent? – kérdezte Fabrizio.

– Csak ne aggódj – felelte Nicky.

Fabrizio meg azt mondta, hogy ő megcsinálja, ha Nicky nem

biztos benne. Elmondta, hogy öt embert ölt meg, amíg New Yorkban élt, hármát egy csőbombával. Nem nehéz csinálni, ha Nicky bombát akar használni. Bedobják a pofa kocsijába. De Nicky azt mondta, hogy ő akarja csinálni, egyedül. Nicky Fabrizióra pillantott. Hogy valaki ennyire ne adjon magára, öreg! Harmadik napja ugyanabban a randa, arany sportingben! Nickyn fekete bőrdzseki volt, testére tapadó fehér póló, vasalt farmer, és szinte el sem hitte, hogy egyeseket ennyire nem érdekel, hogy néznek ki.

Fabrizio megpillantotta Raylant. – Ott van. Látod? A kalapban. Igazi cowboy.

Előttük ment az utca bal oldalán. Ma sötét öltöny volt rajta, és hozzá a kalap, mindig az a kalap. – Ő az – mondta Nicky izgatottan. – Kerüld meg a háztömböt, hogy a másik irányból jöjjünk.

Fabrizio nem értette. – Kerüljem meg a tömböt?

– Hogy a kocsik másik oldalán legyen. Nem akarok melletted ellőni.

– Ül a hátsó ülésre.

– Akkor is az utca túloldalán van. Közelről akarom. – Nicky alaposan szemügyre vette a marshalt, amikor elhajtottak mellette. Uramisten, ez a kalap, és hozzá még a cowboy-csizma is. Egy kereszteződéshez értek.

– A Via della Liberia – mondta Fabrizio. – Ebben az utcában van az Avis. Balra.

– Menj el mellette, fordulj meg, és menjünk visszafelé, így elkaphatom, mielőtt a sarokhoz érne.

Előrehajolt, mindkét kezével hátranyúlt, és kivette a nadrágjába dugott, a gerincének nyomódó Berettát. Fabrizio kilőtt a Fiattal, átment a kereszteződésen, majd a következő sarkon fékezett. Kocsik jöttek, és várnia kellett, hogy megforduljon. Nicky kibiztosította a Berettát. Részéről készen állt. De amikor ismét a kereszteződéshez

érték, Fabrizio megszólalt. – Hová lett a cowboy?

És Nicky megpillantotta. – Ott megy.

Már a della Libérián járt. Csak egy másodpercig látták. Fabrizio jobbra fordult a következő sarkon, és az azután következőn is, és egy utcával odébb, a della Libérián kötöttek ki.

Raylant sehol nem látták.

– Hol van az Avis? – kérdezte Nicky. – Biztos bement az irodába.

– Följebb van az utcában, mögöttünk. – Fabrizio lépésben haladt a járda mellett, pillantása az egyik oldalról a másikra söpört. Aztán megállította a kocsit. – Szállj ki és keresd meg. Én teszek egy kört, és visszajövök érted.

– El akarom kapni – mondta Nicky.

Fabrizio bólintott. Kezdett türelmetlen lenni. – Igen, mondtad már. Na kiszállsz, vagy nem?

Nicky már a járdán volt, és a Fiat elindult, mielőtt végiggondolhatta volna, most hogy is van ez, és mit csináljon, ha megpillantja Raylant. A Beretta még mindig a kezében volt, gyorsan a nadrágjába dugta, és összehúzta fölötte a dzseki cipzárját, aztán elindult. Kirakatok, éttermek, egy fagyfaltozó mellett haladt el, aztán egy Via Boccoleri nevű utcához ért. Inkább síkátornak tűnt, keskeny és sötét volt, kétoldalt úgy tűnt, boltocskák. Nicky lehúzta a cipzárt, mielőtt belépett volna. Nem messze onnét keresztutca volt, egy másik síkátor. Nicky félig megfordult. Egy robogó jött mögötte, és zúgott el mellette azzal a rémes fülsértő vonyítással. Tegnap, amikor a Mercedesszel cirkáltak, Benno beállt a robogósok mögé, és leszorította őket az útról, parkoló kocsikba, árkokba, a járdára. Nem minden robogóst, csak akik bosszantották. A nagyokos robogós srácokat, akik túl közel jöttek a kocsikhoz, vagy az ujjukat mutogatták, előzés közben, amikor ők cammogtak. Akkor, amikor a szürke Lanciát keresték. Újabb embereket hoztak Milánóból, volt

emberük már a repülőtéren, a vasútállomáson és a sztrádához vezető utakon; lefizették a benzinkutasokat, hogy hívjanak föl egy számot, ha látják a Lanciát. Benno azt mondta, előbb-utóbb megtalálják. Az a barom Benno unta az autókázást, és egy kicsit szórakozott a robogósokkal. Nicky elvigyorodott az emléktől, Benno nekikocant a robogóknak, meglökte őket, és a srácok elvesztették az uralmat a gépek fölött. Nicky újra megfordult félig, megint egy robogó a della Libérián. Várt, de ez elvinnyogott a sikátor mellett. Nicky megfordult, hogy továbbinduljon, de abban a pillanatban meg is torpant, csaknem ugrott egyet.

A marshal úgy háromméternyire állt tőle sötét öltönyében, Nicky már látta, hogy mellényt is visel, hüvelykujjait övébe akasztva, kalapját egyik szemébe húzva nézi őt.

– Engem keres, Nicky? – szólalt meg.

Raylan látta, hogy Nicky megérinti a dzsekit a dereka táján, habozik, aztán a fiú időben észbekapott. Fölemelte a másik kezét is, és a hüvelykujja körmét kezdte babrálni. Olyan volt, mintha mindig is ott tartotta volna a kezét.

– Nos? – kérdezte Raylan.

Nicky még mindig nem válaszolt, de összehúzta a szemét. Talán úgy dönt, keménykedik, gondolta Raylan, de nem volt biztos benne. A szemet összehúzni még nem kell nagy bátorság. – Tegnap sem akart beszélni velem – szólalt meg. – Csak annyit mondott, hogy maradjak ki a dologból. Úgyhogy igazán érdekel, miért keres. Láttam, hogy elmentek mellettem és visszafordultak. Láttam, hogy pisztollyal a kézben szállt ki a kocsiból... Gondolom, az jár a fejében, elő tudja-e venni, hamarább, mint én az enyém. Igazam van? – Nem olyan kérdés volt, amire választ vár az ember, és Raylan folytatta. – Tudja, ahogyan a westernekben volt. Ki tud gyorsabban pisztolyt rántani. – Raylan a fejét csóválta. – Ha valami személyes okból le akarna lőni, Nicky, hogyan csinálná? Odajönne és elmondaná? Vagy

várna, hogy akkor kapjon el, amikor nem figyelek oda? – Raylan néhány pillanatig hallgatott. – Egy szót sem szól? Nem mondja el, mi a véleménye erről az egésze? Valami baj van?

– Csak próbálok rájönni, mi a francról beszél – felelte Nicky.

– Nagyon jól tudja, csak nem akarja beismerni. – Raylan látta, hogy Nicky keze még mindig a derekánál van, a fiú nem adta föl a játékot. – Vár, hátha lesz egy esélye. Hát mondok én magának valamit. Valakit lelőni nem-ugyanolyan, mint a löteremben célba löni. Még ha halálosan pontosan lő is, az nem jelenti azt, hogy képes a szemébe nézni valakinek, és meghúzni a ravaszt. Én láttam már ilyent, haver, mert én tartottam a lökiképzést az akadémián.

Nicky úgy meredt rá, hogy Raylan igencsak szeretne volna tudni, mi jár a fiú fejében. Valószínűleg nagy a zavar, a srácnak fogalma sincs, mit tegyen. Megvakarja az állat, zsebre vágja a kezét, az automata kékes acél markolata kilátszik a nadrágja alól. Úgy tűnik, ez alkalommal ott is marad. Raylan fölemelte fejét, és az utca felé biccentett.

– A kocsija megérkezett. – Megvárta, míg Nicky megfordul és elindul. – Részemről a szerencse – köszönt utána.

A Fiat a della Libérián parkolt, az Avis autókölcsönzővel szemben az utca túloldalán.

– Még mindig nem tudom felfogni az egészet – mondta Fabrizio.
– Egy szót se szóltál?

– Mit mondtam volna?

– Tudod, hogy fegyver volt nála?

– Persze hogy volt.

– Láttad?

– Tegnap láttam.

– De nem tudhatod, hogy ma is nála volt-e.

– Nála volt, mert U.S. marshal, és azok fegyverrel járnak. A szarházi, tudja, hogy meg fogom ölni az első alkalommal.

– És ez mi volt az előbb?

– Mi volt mi?

– Amikor beszéltél velem. Nem alkalom volt?

– Arra várt, hogy megpróbáljam.

– Gondolod?

– Tudta, hogy pisztoly van nálam. Láta, és meg is mondta. Ebből tudhattam, hogy nála is. Nem állított volna meg, ha nem így van. Csak várt, remélte, hogy a fegyverhez nyúlok.

– Igen? – mondta Fabrizio. Meg akarta kérdezni, miért nem nyúlt a fegyveréhez, de látta, hogy Nicky arckifejezése megváltozik, és már késő volt.

– Ott van – mondta Nicky, és hátradőlt. Már nem volt olyan ideges, mint az előbb.

Fabrizio átnézett a della Liberia túloldalára. A cowboy az Avisos pasival beszélgetett, átvette tőle a kulcsokat és egy irattartót, aztán beszállt egy, a járda mellett parkoló kék Fiat Sedanba. Fabrizio várt. Majd Nicky szólt, hogy kövessék a marshalt.

– Oké, kövessük.

Fabrizio megfordult, és a kék Fiat nyomában végighajtott majdnem a tengerpartig, a della Libertától a Via Gramsciig, ahol a kocsi jobbra fordult, majd ismét jobbra, az Astoria Hotel udvarára, és megállt a bejárat előtt. Raylan kiszállt és bement. Fabrizio megint várta, hogy Nicky mondja ki.

– Ez nem az ő szállodája.

– Nem, a nőé.

– Mit keres ez itt?

– Nem tudom – felelte Fabrizio. – De talán nem is baj, hogy nem

lőtted le.

Raylannek volt kulcsa Joyce szobájához, a retikülben találta, amit az asszony a kávéházi asztalon hagyott.

Már amikor bedugta a kulcsot a zárba és belépett, tudta, hogy a szobát valószínűleg felforgatták már, és így is volt, a ruhák szanaszét dobálva, a táskák az ágyon üresen. Valami olyasmit kereshettek, amin rapallói cím vagy telefonszám van, talán egy szállodanevet, senki nem hitte, hogy Joyce nem tudja, merre van Harry.

Raylan feltételezte, hogy semmi használhatót nem találtak, különben az izomagyú srác nem várná odakinn. Kinyitotta a redőnyt és kinézett az első emeletről az utcára, a magnóliafa mögött parkoló vörös Fiatra. A magnólia meglepte. A vörös kocsi mögött datolyapálmák voltak és az öbölbe vezető sétány. Szébb a kilátás, mint az ő szobájából, a Liguriában. Magánál tartja Joyce holmiját, amíg le nem rendezi az ügyet. Vagyis össze kell csomagolnia.

Fura egy érzés volt megérinteni az asszony ruháit, a pici alsóneműket, a melltartókat, és amilyen rendesen csak tudja, összehajtogatni és bepakolni őket a nejlontáskákba. Egész mások voltak, mint Winona ruhái, kisebbek is. Raylan rájött, lehetetlen úgy turkálni egy nő ruhái között, még a szoknyák, pulóverek, farmerok között is, hogy ne érezze magát a nőt is, ne rajta járjon az esze. Voltak floridai képekkel díszített pólók is. Akárhol van is Joyce, Raylan biztos volt benne, hogy hiányoznak neki a ruhái. Emlékezett rá, milyen kicsire húzta össze magát Joyce abban a tengerészkabátban a kávéház teraszán. Nem akármilyen hajlandó volt idejönni, egy pofához, aki óvadékon van és meglógott. Raylan kíváncsi volt, vajon szereti-e Harryt, vagy csak megszokta. A fürdőszobában hajcsavarokat talált, meg mindénféle szépítkező szereket. Mindent egy kisebb műanyag zacskóba rakott, aztán az egyik oldaltáskába. Ha találkoznak – persze előbb meg kell találnia Harryt –, majd azt mondja Joycenak: – Ja, elhoztam a holmijait. –

Joyce pedig tudni fogja, hogy közben rá gondolt, ő pedig látja, mit szól hozzá.

Raylan elfordította a kulcsot az íróasztalban. Egyáltalán nem bánta, hogy ő fizeti ki Joyce számláját. Az asszony úgyis ragaszkodik majd, hogy kifizesse, ő pedig azt mondja majd, hogy ne is törődjön vele. Vagy valami hasonlót. Ez is olyan jelenet volt, amelyet szívesen elképzelt, és alig várta, hogy megtörténjen.

Nézték, ahogy kijön az Astoriából. Mindkét kezében bőrönd, a vállán egy oldaltáska. – Ez most elég jó alkalom, nem? – szólalt meg Fabrizio.

Brooklynban, Bay Ridge-en a Ladykillerként emlékeztek Fabrizióra. Az öt emberből, akit kinyírt az Egyesült Államokban, négy nő volt. Egyikük a kocsiban ült a férjével, aki a célpont volt, három pedig a mosodában halt meg a csőbombától, amit Fabrizio az ablakon dobott be.

Nicky megfogta a kilincset.

Raylan időközben lerakta a bőröndöket a járdára, kinyitotta a Fiat csomagtartóját, és kezdett bepakolni.

– Még mindig elég jó alkalom – vélte Fabrizio.

Nicky kinyitotta a piros Fiat ajtaját és kirakta a lábát, Raylan pedig lecsukta a kék Fiat csomagtartóját, és az utca felé fordult. Nicky habozott, és Fabrizio kilökte.

– De ha a cowboy tudja, hol vannak... különben miért pakolta volna össze a nő holmiját? Inkább várjunk, még ne öljük meg.

Fabriziót szórakoztatta ez a stronzo az Államokból. Várt. Nicky pedig azt mondta. – Inkább kövessük.

TIZENÖT

Raylan úgy látta, a Senki a Vesuviót választotta törzshelyéül, oda ült be tegnap is, és ma megint. Az emberei ettek, de a Senki előtt csak egy eszpresszókávé volt. Jóval kevesebben voltak, mint vasárnap, és könnyű volt szemmel tartani. Ezt csinálta a Senki is, ült az asztalánál és erre fordult.

December elseje volt, kedd, szezonvég. A Via Venetón a turistahelyek némelyike, mint a fagyaltszalon is, bezárt. De errefelé szeretik a fagyaltot, így más helyek meg nyitva tartottak. Ez olyasmi, amit megemlíthet.

Meg is tette. Egy kávéval és egy hússzósos pastával ült a Gran Caffé teraszán, és képeslapokat írt. A két fiúnak, Rickynek és Randynek, haza, Brunswickba.

Dél-Georgiának azon a részén nagyjából olyan az időjárás, mint itt. Ezt már említette. Azt is megírta, hogy a spagetti itt egyáltalán nem olyan, mint amilyent az anyu csinál odahaza, telenyomják paradicsom sziruppal, és mindenfélét tesznek rá. Például polipot, de tényleg. Azt is elmesélte, hogy itt szeretnek a teraszon enni, még olyankor is, amikor már hűvös van.

Mi van még?

Elmesélheti, hogy tegnap kibérelt egy kocsit, egy kék Fiatot, azzal jár. Hogy holnap talán fölautózik a hegyekbe, amiket otthon Észak-Tennessee-ben inkább domboknak mondanának, fönn a Smokiesban, csak erre másfajta fák vannak, nem olyan fenyeses a táj, mint otthon.

A Senki felállt az asztaltól.

Mesélhet nekik az olajfákról a hegyoldalban, amik alatt háló van. Így nem kell vagy egy mérföldet menni a földre folyt olaj után.

Úgy néz ki, a Senki idejön. Egyedül.

Mesélhet a Doris Day filmről, amit a tévében látott tegnap este. Doris repülőgépet vezetett, mert a pilóta szívrohamot kapott, és a toronyból irányították, mit csináljon. Olaszul, Doris is olaszul válaszolt.

A Senki már az asztalnál állt. – Tudom, hogy nem találta meg – mondta. – Hiába jött egész ideig.

– Maga is, nem? – mondta Raylan. – Letört egy kenyérdarabot, és kitörölte vele a tányérját.

A Senki nézte és nyelt egyet. Aztán egy bankóköteget vett elő a belső zsebéből, széthajtotta és kisimította a bankjegyeket, majd az asztalra dobta. Szép kis halom pénz volt.

Raylan vetett rá egy pillantást, majd belekortyolt a kávéba.

– Mennyi?

– Harmincmillió líra. Fogja, a magáé.

– Úgy értem, mennyi dollárban?

– Huszonötezer.

– Úgy gondolja, ennyiért lehet megvenni?

– Az egész kettőnk között marad, senkire nem tartozik mondta a Senki. – Vegye csak el. Utazzon el Rómába, igyon, csajozzon, érezze jól magát, költse el az egészséget és utazzon haza. Jól hangzik?

– Vagy pedig? – kérdezte Raylan.

– Semmi vagy pedig. Fogja és költse el.

– Csak valahol máshol, ugye? – mondta Raylan. – Értem, mit akar mondani, de nem megyek sehová. Vagyis, mi marad? így értettem, amikor azt kérdeztem, hogy vagy pedig?

– Hát éppen el is tűnhet – felelte a Senki. – Nem fél Nickytől, mi? Oké, valaki más is csinálhatja.

– Az illetővel beszélek?

– Igen, azt hiszem maga miatt ismét beszálnék a szakmába – mondta, mint aki fontolgatja a dolgot.

– Nehéz magát olyan Big Ben overállban elképzelni, mint amit az a balfácán viselt, akit Harry után küldött. Úgy tudom, megtalálták a vadászpuskát. Valaki megtalálta a földön és elvitte. Mihelyt bebizonyítják, hogy a fazoné volt”Harry nyugodtan hazamehet. Egyáltalán nem zavarja a dolog, hogy Harry önvédelemből lőtte le a pofát?

– Először is, nem az én emberem volt – közölte a Senki. – Még ha az is lett volna, ez az egész csak Harryre és rám tartozik. Ahogy a pénz csak rám meg magára. Na, mi a véleménye? Nem csinálhat mindent egymaga. Fogja, érezze jól magát.

Raylan várt egy kicsit. – Mondja, miért akarja ennyire elkapni Harryt? – kérdezte.

– Nem tartozik magára.

– Nem verte át.

– Honnan tudja?

– Példát akar statuálni vele – mondta Raylan. A Senki vállat vont.

– Csak éppen nem szolgált rá semmivel.

– Beszélni akarok vele – közölte a Senki. – Hátha hazajön velem. Csak azt csinálom, amit maga. Azt mondta, a maga szakállára jött, nem? Nincs bírósági végzés, nem kérhet rendőrségi segítséget. Oké, de az utamban van. Nem kérem ingyen, hogy félreálljon. Nos, mit szól hozzá.

– Már felhívtam magára a rendőrség figyelmét – felelte Raylan. – Nemsokára kíváncsiskodni fognak, miben mesterkedik. Lefogadhatja, hogy szemmel tartják.

– Gondolja? – A Senki halványan Raylanre mosolygott, mintha

csak azt akarná tudtára adni, hogy sejtelve sincs, mit beszél. – De csak annyit mondott, hogy – Oké, ha így akarja azzal sarkon fordult és kifelé indult az asztalok között.

Raylan fogta a képeslapot és megnézte: a viharvert vár látképe a tengerparton. Megfordította a lapot és írni kezdett.

Sziasztok, srácok. Emlékeztek arra a várra, amit a Disneylandben láttunk? Így néz ki egy valódi. Laktak is benne, amíg meg nem unták, hogy átázzanak minden alkalommal, amikor csak kilépnek az ajtón, és inkább béreltek egy lakást a városban.

Mit írhatna még?

Megkérdezhetné a fiúktól, hiszik-e, hogy Olaszországban nem kapni Dr. Peppert.

De lehet, hogy ezt már említette.

Elmondhatná, hogy errefelé nincsenek fregolik. Az emberek zsinórokat feszítenek ki az utca fölé, még három, négy emelet magasan is, azokra akasztják a ruhákat száradni.

Fölemelte tekintetét annyira, hogy lássa a Senkit. Az már a Vesuvio előtt járt. Intett, és Raylan megpillantotta a piros Fiatot a járda mellett. A bőrdzsekis fiatal pofa, Nicky Testa szállt ki belőle, és egy másik is, a dagi, a sofőr. A dagadt odament ahhoz az asztalhoz, ahol a Senki két embere evett, Nicky pedig a Senki asztalához, úgy száz lábnyira onnan, ahonnan Raylan figyelte őket. Látta, hogy a Senki mond valamit Nickynek, az pedig megfordul és felé pillant.

Ide küldi, gondolta Raylan. – De vajon miért?

- Szóval két alkalmad is volt, hogy végezz vele – mondta a Senki.
- Fabriziótól tudom. Egyszer az utcán, egyszer pedig a hotel előtt.
- Micsoda? – Nicky a homlokát ráncolta, rátett egy lapáttal, hogy

zavarban van. – Ő mondta, hogy ne csináljam, Fabrizio. A pofa kocsit bérel, aztán magához veszi a tyúk bőröndjeit. Mit mutat ez? Hogy tudja, hol vannak, és odaviszi a nő holmiját. Nem?

– Nem tud az semmit – felelte a Senki. – Soha nem is tudott.

– Akkor mit csinál a nő bőröndjeivel? Nyilván felhívták.

– Mondom neked, hogy nem tud az semmit. Nem hiszed? Nicky legszívesebben átment volna a másik asztalhoz, még akkor is, ha a srácok olaszul beszélnek, rendelt volna egy pastát sörrel.

– Nem hiszel nekem? – kérdezte a Senki.

– De, persze.

– Nem tud az semmit.

– Rendben. – Uramisten, ez azt akarja, hogy mondjam utána. – Nem tud semmit.

– Na, el akarod intézni vagy nem? – kérdezte a Senki. Nicky legszívesebben azt felelte volna, hogy ne üsse bele a rohadt nagy orrát.

– Akarod? – Aha.

– Nem gondoltad meg magad?

A rohadt életbe, tudta, mire megy ki a dolog. – Előbb meg kell szerveznem – mondta.

A Senki a szomszédos kávéházban levő cowboykalap felé intett. Félhomály volt, de a kalap jól látszott.

– Meg van szervezve. Ott ül, csak téged vár. – A Senki mondott valamit olaszul Bennónak, Fabriziónak, meg a másik pofának a szomszéd asztalnál, mire azok elhallgattak, és mindhárman Nicky felé fordultak. – Na, megcsinárod vagy nem? – kérdezte a Senki.

Raylari nézte, ahogy közeledik; öregem, micsoda karok és vállak, majd szétfeszül rajta a bőrdzseki. Az ember nem kezdene vele, legföljebb bunkósbottal lehetne agyoncsapni. Raylan lesöpörte a

morzsát a zöld asztalterítőről, mindkét kezét ölébe ejtve, hátradőlve várta Mr. Testál.

– Mr. Senki küldte át, ugye? – szólalt meg. – Gondolom, nem azért, hogy mondjon valamit. Azt hiszem, már mindent elmondtunk egymásnak, amit csak lehet. Pénzt ajánlott – említette magának? – harmincmillió lírát, ha elmegyek és nem zavarom magukat. Jóval többnek hangzik, mint amennyi valójában. Számomra sértés ez az ajánlat. Ne értse félre, nem az összeg, hanem maga az, hogy egyáltalán megfordult a fejében, hogy elfogadom. Az ilyen ember azt hiszi, mindenki megvehető. Oké, volt egy idő, amikor napi tizenöt dollárért megkapott volna – a fenébe, még kevesebbet is –, amikor srác koromban a szénbányában dolgoztam. Bárki megkérdezte volna tőlem, mi az áram, hát ez volt, napi tizenöt dollár. Dolgoztam mélyen a föld alatt, dolgoztam vadmacska bányákban, dolgoztam kőfejtésen, láttam, amikor a vállalat keményfiúi felgyújtották azoknak a bányászoknak a házát, akiknek járt a szájuk. Megölték egy nagybátyám, aki velünk élt, anyám testvérét, és megölték egy barátom is, akivel együtt futballoztunk a középiskolában. Egy Everts nevű bányavároskában volt mindez Harlan megyében, Kentuckyban, majd húsz évvel ezelőtt. Érti, mit akarok mondani? Azt, hogy mielőtt beléptem volna a marshal Szolgálatba, és kiképeztek mesterlövésznek, láttam embert ölni, és megtanultam, hogy készen álljak, ha úgy látom, bajba kerülhetek.

Raylan előrehajolt egy pillanatra, kihúzta jobb kezét csizmájából, és az asztalra fektette a tömpe orrú .357-est. Láta, hogy Nicky tekintete a pisztolyra szegeződik, és úgy mered rá, mintha soha nem is akarna elfordulni.

– Más szavakkal – folytatta Raylan –, ha úgy ítélem, azért jött ide, hogy ártsen nekem, keresztülövöm a szívét, mielőtt egyáltalán elővehetne a pisztolyát. Értjük egymást?

TIZENHAT

Fabrizio nézte, hogy Nicky otthagyja a cowboyt, kijön a járdára. Most már feléjük tart, át az úttesten.” Látta, hogy a szomszéd asztalnál Tommy is Nickyt figyeli, Benno is őt nézi, mindenki Nickyt bámulja, és azon tűnődik magában, mit mond majd Nicky Tommynak. A srác feléjük sem nézett, kifejezéstelen maradt az arca. Tommyé is. Öröm, harag, megvetés, Tommy area mindig egyforma marad.

Nicky – hé, ez meg mi? – elmegy mellettük, el a kávéház mellett.

Tommy felé fordult. – Hát ez meg hová megy?

Így aztán Fabrizio utána szólt. – Hé, Nicky, hová mész, öreg?

– Kapd el – mondta Tommy.

Fabrizio látta, hogy Tommy hátranéz a cowboy felé, aki azóta felállt, és elindult a Gran Cafféból. – Kapd el – mondta Tommy újra, immár hangosabban, de még mindig Nickyre értette.

Így aztán Fabrizio felállt és utána indult, mert a cowboy az ő és Nicky felelőssége. Csak éppen kezdte már fárasztani a dolog. Ha Nicky nem intézi el a cowboyt, neki kell megtennie, gondolta Fabrizio. Csak essünk már túl rajta.

Raylan úgy tervezte, akkor lép, amikor szem előtt vannak, de nem figyelnek oda. Pénzt hagyott az asztalon, fogta a revolverét és a képeslapokat, és kiment a Via Venetóra, a sarokra, és onnan oda, ahol a kocsija parkolt a Piazza Cavouron. Enyhe forgalomban hajtott végig a belvároson, buszokat kerülgetett, remélte, hogy így el tud távolodni tőlük. Biztos volt benne, hogy csak percek kérdése és a nyomában lesznek. Megtalálta a város körül vezető utat, és a Maurizio di Monti-i és montallegrói leágazást. Napszemüveges pofa dőlt karját mellén keresztbe fonva a kocsijának az út szélén. Raylan a visszapillantóban figyelte, várta, hogy a pofa beugrik a kocsijába és

utána jön, de kisvártatva eltűnt szem elől, és az út üres maradt. Raylan mindössze némi megkönnyebbülést érzett.

Itt már véget ért a síkság, a hegy meredekebb lett, a kanyarok hosszabbak, az egyenesek hét-nyolcszáz méter hosszan nyúlhattak el a kanyarok között. Más volt mint Kelet-Kentuckyban, de azért hegyi vezetés, amiben Raylannek éppen elég része volt, hogy soha ne felejtse el. Mások voltak a fák is, mint odahaza, nem látott ciprusféléket, mint Kelet-Kentuckyban, sem olajfákat. Valahogy öregebbnek látszott a táj itt, ősidóktól valónak. Raylan még soha nem nézte ilyen szemmel a vidéket.

Egyik irányban sem volt forgalom, nyugodtan nézelődhetett az egyenesekben. A házak némelyike szinte az útra épült, mások alacsony kőkerítések mögött emelkedtek. Majd a kanyar után a következő egyenesben Raylan lenézett ugyanezekre a házakra, s látta az udvarokat, a melléképületeket. Áthaladt Maurizio di Montin, az út mellé épült házak sora mellett. A kereszteződésben egy autó parkolt, emellett is egy pofa állt, bámészkodott, de ez cigarettázott is. Raylan elhaladt mellette. Aztán a visszapillantóban látta, hogy a pofa eldobja a cigarettát, és az ablakon keresztül benyúl a kocsiba. És látta a rádiót a pofa kezében, hogy beszél bele, elmondja valakinek, hogy látta a kék Fiatot, most ment el mellette, a pofa egyre kisebb és kisebb lett a tükörben. Raylant egy régi Waylon Jennings számra emlékeztette, az, Amikor látod, hogy összemegyek”-re. Az egyik kedvence volt még odahaza, Kentuckyban. Ugyanazon a lemezen volt, mint a „You Picked a Fine Time to Leave me, Lucille”, a Pont most kellett elhagynod, Lucille. Ez jutott eszébe, amikor Winona közölte vele, hogy el akar válni, és egyedül volt, a családja nélkül Miami Beachben. Pontosabban a fiai nélkül, Winona legyen csak az ingatlanügynöké. Waylonre gondolt, aztán az jutott eszébe, létezik-e olasz countryzene. Valahol olvasta, hogy Clint Black félig olasz az anyja révén.

Újra meg újra a tükörbe nézett, de senki nem jött mögötte. Pedig

fog, nem is sokára. De most arra kell figyelnie, hogy megtalálja Harry villáját. A mixer szerint valahol Maurizio di Monti – amit most hagyott el – és az út végén álló templom, a montallegrói Szent Szűz-kápolna között van. Észak felé tartva, a hosszabb egyenesekben fölfelé figyelt, míg a kanyarba érve délnek nézve próbált lenézni a lejtőkön, a pont alatta levő vidékre, persze anélkül, hogy lehajtana az útról. Nemigen volt korlát, ami megvédte volna. A lejtőbe vájt zöldségekertes teraszok az otthonára emlékeztették, az emberek igyekeztek megtermelni annyit, amennyit megesznek. Kíváncsi lett volna, volte itt jegyrendszer.

Aztán eltűnt a gondolat az agyából. A fékre lépett, és a Fiat csúszkálva megállt az útpadka mellett. Raylan hátrament, és végül egyenesen a villára látott. Egyszerű, szögletes építmény volt, amolyan piszkossárga színű, a kavicsos felhajtóra ráfért volna már a gereblyezés. Raylan még hátrébb gurult, és már látta a kertet a villa mögött, a sövényeket, a betontartókban levő virágokat, a narancsfákat, négyet is, és egy datolyaszilvafát. Raylan előremenetbe kapcsol, lassan elgurult a ház mellett. Mögötte és mellette fakapus épületet látott, nyilván a garázs. A villán túl tanyák vörös cseréptetői látszottak. Raylan a tükörbe pillantott, és rögtön a gázra lépett. Vörös kocsit villant mögötte, tempósan húzott ki a hajtókanyarból.

– Megelőzőm, és te közben lelövöd – mondta Fabrizio. Na, mit szólsz hozzá? Kidugod a pisztolyodat az ablakon, és lepuffantod. Hová bújhatna előle? A kezében van.

Valóban a kezében volt már a Beretta, már ki is biztosította. Csak az volt hátra, hogy kidugja a pisztolyt az ablakon, és meghúzza a ravaszt. Tetszett neki, amit Fabrizio mondott, hogy Raylannek nincs hová bújni. Tetszett neki, hogy előre láthatja, mi fog történni. Hová mehetne a cowboy? Látja a rászégeződő pisztolycsövet és megpróbálhat lebukni. Próbálja kitalálni, mikor lősz és pont előtte lebukni, nehogy lelőjenek, és közben még arra is vigyázni, hogy a

kocsi az úton maradjon. Szóval a pofa lebukik majd, oké, meg kell várni, hogy kidugja a fejét, és bumm.

– Siess, ha azt akarod, hogy utolérjük – mondta Fabriziónak. – Nyomd tökig.

– Majd a kanyar után padlóig nyomom. Ráállok, nem lesz félméternyire tőled. Gondolod, hogy eltalálok?

Rohadék Fabrizioo szórakozik vele. Ezek a született olaszok mind azt hiszik, hogy olyan rohadt mulatságosak, amikor mindenfélét mondanak róla. Megkérdezik, nézhetik-e, hátha tanulnak valamit. Nicky kifeszítette magát a hajtűkanyarban, mégis oda-vissza dülöngélt. Aztán kiértek az egyenesbe, és... a francba, hová lett?

– Hol van?

Fabrizio nem felelt, csak körülnézett, aztán a visszapillantóba.

– Gondolod, hogy mögénk került?

Fabrizio most sem felelt, ami azt jelentette, hogy sejtelve sincs. Mindketten csöndben nézelődtek. A kék Fiat sehol. Mentek tovább. Még két kanyar, aztán egy hosszú egyenes, mindössze néhány kisebb ívvel, aztán a montallegrói szentélyhez érnek. Elég nagy templom.

– Tudod, miért építették? – kérdezte Fabrizioo. – Négyszáz évvel ezelőtt a Szűz Mária megjelent itt egy szegény ember előtt. Azt mondta, teljesíti a kívánságát annak, aki idejön, és itt imádkozik hozzá. Tudod, mindenfélét kérnek tőle, pénzt, férjet... biztos mise van, azért az a sok kocsi. Akarsz bemenni?

– Naná, gyertyát gyújtani – felelte Nicky.

– Nem, komolyan gondolom – mondta Fabrizioo. – Kérheted a Szűz Máriát, hogy segítsen megtalálni a cowboyt. És ha igen, tegyen csodát, hogy lelődd, és ne találj ki valami kifogást, miért nem lehet.

– Rohadt vicces vagy – mondta Nicky.

Fabrizio elhajtott a parkoló mellett, hogy végignézhessenek a

kocsikon, aztán megállt, és levette a rádiót a műszerfalról. Mondott valamit olaszul, és egy másik olasz hang válaszolt.

– A Maurizio di Monti-i emberünk volt – mondta Fabrizio, miután végzett. A cowboy nem ment vissza, vagyis még itt fenn kell lennie valahol. Lehet, hogy lefordult valamelyik sehová nem vezető zsákutcába. Lehet, hogy minket vár. Visszamegyünk és szaglászunk. Hátha kiszagoljuk valahol.

Alig haladtak fél mérföldet, amikor Nicky megszólalt. – Ott van. – Izgalomba jött. A kék Fiat nem messze tőlük egy mellékúton állt, háttal nekik. Odaértek, és ráfordultak az útra, a Fiat pedig elindult, eltűnt a szemük előtt az emelkedőn.

– Mi a fenét csinál? – Fabrizio zavartnak látszott. – Várt minket.

– Csapdába csaltuk, most pedig ő eszelt ki valamit és csal csapdába minket – mondta Nicky.

– Hogy csinálná? – Fabrizio a kormánykerékre hajolt. Ketten vagyunk, ő meg csak egyedül.

– Nem tudom, de hidd el, hogy ezt csinálja, csapdába csal minket – felelte Nicky.

– Jobb lesz, ha én csinálom – szólt rá Fabrizio. – Azt hiszem, kezdesz megint szétesni.

Raylan egy magaslatra vezette őket, gyomos fűvel borított mezőre, amolyan sertéshát oromra, amelyből körben bozótos völgyek ereszkedtek.

Raylan megfordította a kocsit, hogy szembenézzen velük, amikor felérnek az emelkedőre, kivette a revolverét és ellenőrizte, meg van-e töltve. Megpörgette a hengert, hogy hallja, és újra kezdte érezni a fegyvert. Nicky ezt még nem látta, a Smith & Wesson .357-es Combat Magét. Rozsdamentes acél, haunches cső. Készen állt, minden pillanatban várta, hogy felbukkanjon a vörös Fiat, átröppenjen az orom peremén, aztán nagyot fékezzen és csúszkálva

megálljon, amikor megpillantják, így is történt. A kocsi úgy harmincöt méternyire tőle állt meg, tán annyi sem volt.

Most döntik el, hogyan csinálják, gondolta Raylan. Te onnan méész, én pedig erről. Miért nem hajtott közelebb?

Mert villogni akar, gondolta Raylan. Az olasz bandita meg akarja mutatni a fiúnak, hogy is kell ezt csinálni. Lefogadom, hogy így van.

– Odamegyünk hozzá – mondta Fabrizio. – Kiszálsz a kocsiból és elindulsz felé, de oldalra húzódva. Érted? Én ugyanezt csinálom a másik oldalon. Közelítesz felé, de oldalról, hogy feléd kelljen fordulnia. Megértetted? A pisztoly a kezünkben, semmi western marhaság. Oké? De ne mondj semmit.

– Te sem mondasz semmit?

– Dehogynem, amíg felé megyünk, lekötöm a figyelmét.

– Mit akarsz mondani?

– Csak ne aggódj. Nem érdekes, mit mondok. De te maradj csendben, és ne lőj, amíg én nem lövök, amikor már úgy látom, hogy elég közel vagyunk. Megértetted? Akkor aztán annyiszor lőhetsz, ahányszor csak akarsz.

– Ért a fegyverhez – mondta Nicky. – Mesterlövész. Fabrizio kiszállt a kocsiból. – Ki mondta? Ó?

Raylan nézte, ahogy kiszállnak a piros kocsiból, pisztollyal a kézben, nem is próbálják titkolni, mi a szándékuk. Remek. Ha nem kapják el itt, hamar megpróbálnák valahol máshol, a dagi már eldöntötte, hogy végére jár az ügynek. Raylan biztos volt benne.

Látod? Látszik azon, ahogy mozog. Teli vaji önbizalommal, most már ő a parancsnok, Nicky csak segít neki. Az ő dolga lesz, hogy eltüntesse a holttestet, elássa a lejtőn. Raylan feltette magának a kérdést, valóban biztos-e abban, hogy a dagadt kezében az irányítás, és meg is válaszolta. Igen, biztos. Kiszállt a Fiatból, egy lépést oldalt lépett, de nyitva hagyta az ajtót. A dagadt, az igazi olasz szinte

pontosan szemben volt vele, de kicsit jobbra húzódott, míg Nicky balra. Ez a tervük, széthúzódnak, úgy közelítik meg. Mi más tehetnének azonkívül, hogy nem szállnak ki a kocsiból, és megpróbálják elütni?

Amikor már legfeljebb harminc méternyire lehettek, Raylan megszólalt: – Itt jó lesz.

Látta, hogy Nicky a dagadra pillant, aki meg sem torpant, így aztán Nicky is tovább jött, míg Raylan föl nem emelte a bal kezét és rá nem mutatott. – Magát szedem le elsőnek – mondta, és Nicky megállt. A dagadt odanézett és megállt ő is.

– Rám hallgatsz vagy órá? – mordult Nickyre.

Nehéz kérdés lehetett. Raylan látta a fiún, hogy fogalma sincs, mit tegyen, hiába olyan erős a karja, széles a válla és van pisztoly a kezében.

A dagadt pisztollyal a kezében intett. – Gyerünk – mondta, és továbbindult Raylan felé. Egészen őszinte arcot vágott. – Csak beszélni akarunk magával, ember. Közelebb jövünk, hogy ne kelljen kiabálnom, ennyi az egész.

– Jól hallom – közölte Raylan.

– Oké, megértem – mondta a dagi. – Nem akarok igazán közel menni, csak egy kicsit közelebb. Rendben?

A lőtávolságán belülre, gondolta Raylan. Már, ha egyáltalán tudja, mi az. A pofa magabiztos, meg kell adni. Raylan felemelte bal kezét, ez alkalommal a dagadt felé.

Aztán leeresztette. – A maga helyében nem jönnék közelebb – mondta. – Ha valamit mondani akar, rajta, mondja.

De a dagadt csak jött. – Oké, oké – mondta. – Ne aggódjon.

– Még egy lépés, és lelövöm – közölte Raylan. – Nem mondom még egyszer.

A dagadt ez alkalommal megállt, elvigyorodott, a fejét csóválta. Úgy húsz-huszonkét méterre lehetett. – Ide figyeljen, el kell mondjak valamit, oké? Tudnia kell. – Tett egy lépést előre, aztán még egyet.

Raylan pedig lelőtte. Célba vette a .357-es Maggel, egyszer tüzelt, és a gyomrán találta. Nicky felé pillantott, aki tőle balra állt. Úgy derékmagasságban tarthatta a pisztolyt. Raylan ismét célba vette a dagadtat, a pofa most már a gyomrára szorította a kezét, úgy nézett ki, el sem akarja hinni, hogy egy lyuk van benne. Raylanre pillantott, mondott valamit olaszul, és ez is meglepettnek hangzott. Aztán, amikor a pofa fölemelte a pisztolyt, Raylan még egyszer belélőtt, ez alkalommal magasabban, a mellén találta el, és ez már leterítette.

A lövés visszhangzóit, majd elült a zaj.

Raylan oldalt fordult.

Nicky vele szemben állt, két kézre fogva a pisztolyt, abban a nyújtottkezes pózban, amit Raylan is tanított – hát úgy nagyjából, mert a lába nem jól állt –, és amit a filmekben is látni. Mereven állt, olyan volt, mint egy műanyag játékfigura, egy G.I. Joe. Odahaza, Brunswickban teli volt a ház G.I. Joe-kkal.

– Vagy lő, vagy eldobja – mondta Raylan. Aztán rájött, hogy a fiú nem akar választani, neki az kell, hogy megmondják, mit tegyen, így hát rászólt, hogy dobja el a fegyvert, rajta, most rögtön. Aztán menjen oda a dagihoz, és rúgja odébb az övét. Most pedig emelje föl... gondolom elbírja. Súlyozik, nem? Gondolja azt, hogy a barátja egy nagy súly, nem is volt más. Nem hallgatott a jó szóra. Oké, most tegye a kocsijukba. Vigye oda, ahol megszálltak, és kérdezze meg Mr. Senkit, mit akar, mi legyen vele? Meg tudja jegyezni?

Raylan a hotelban vacsorázott, utána fölment a szobájába és felhívta Buck Torrest. Torres azt mondta, beszélt egy zsarú haverjával Rómában, megígérte, hogy utána néz a dolgoknak.

– Mondta, hogy sürgős?

- Hívjon föl holnap – felelte Torres.
- Tíz percen belül kijelentkezek – mondta Raylan. – Ha minden rendben megy, legközelebb Harry villájából hívom.

TIZENHÉT

Benno meg a többiek, akik épp a lakásban lógtak, lejöttek a kocsihoz megnézni Fabriziót. Fabrizio az első ülésen ült, fejfel az ablaknak dőlve. Lehajoltak, a szemébe bámultak, és megkérdezték Nickytől, miért nem fogta le a szemét. – Ha akarjátok, csak tessék – mondta Nicky, de egyikük sem akarta. Zsebre dugott kézzel bámészkodtak. Lement a nap és ismét hűvös volt. Benno megkérdezte, mi történt, Nicky pedig elmesélte azt a változatot, amit útközben kidolgozott, Benno pedig azt tanácsolta, ne zavarják most Tommyt, a szobájában van egy nővel, lazít egy kicsit.

Nicky a kocsi mellett állt és várt, nem tudta, mi mást tehetne.

A huszonegyedik születésnapján két évre ítélték a La Tunai javítóban Texasban, kábítószerrel kapcsolatos engedély nélküli fegyvertartás miatt. Ekkoriban próbált meg bejutni az Atlantic City-i fiúk közé, együtt lógott velük a klubban, és mindig hajlandó volt egy-két szívességre, ha valaki bajban volt. La Tunában találkozott egy sráccal, aki Jimmy Capnek dolgozott Miami Beachben, és amikor letöltötte az idejét, megkereste, így ismerte meg Jimmy Capet, és kezdett neki dolgozni: elhozta neki a kínai vacsorát, meggyújtotta a cigarettáját, fiatal lányokat hozott, meg úgy általában kiszolgálta és nyalta a seggét. Egész addig, míg egy alkalommal Jimmy Cap a Cadillac hátsó ülésén ült, Nicky pedig elöl a sofőr mellett, és éppen tankoltak, persze ingyen, és Jimmy megszólalt. – A pofa, akié ez a kút, két hét késésben van a fizetéssel. Hogy sűrgetnéd meg? – kérdezte Nickytől. Nicky pedig azt mondta: – Arra a pofára gondolsz, ott a kútnál? Egy kubai. – Nem – felelte Jimmy –, a kubai csak itt dolgozik, nem az övé a kút. Nicky pedig kiszállt, kivette a kubai kezéből a csövet, aztán lelocsolta a pofát ólommentessel. Jimmynek tetszett a dolog, felragyogott a szeme, amikor Nicky elővette Bic gyújtóját, amivel Jimmy szivarjait is meg

szokta gyújtani, és készen tartotta, hogy fellobbantsa a kubait. – Megtennéd? kérdezte Jimmy, Nicky pedig azt felélte. – Akarod? Azzal a pofával, akié a kút, nem tehetem meg, mert ha meghal, ki fog fizetni? De ha felgyújtom ezt a pofát, a másik, aki tartozik, látni fogja, mi történhet vele is. – Aztán azt mondta. – Na, gyújtsam föl a pofát, vagy ne? – Jimmy habozott, aztán a fejét rázta. – Most ne – mondta, a füstüveg ablak fölemelkedett, a műsor véget ért. Később Nicky feltette magának a kérdést, hogy tényleg felgyújtotta volna a pasit, ha Jimmy azt mondja, és úgy döntött, igen, egy pillanatnyi habozás nélkül. Ha az ember lát egy esélyt, hogy följebb lépjen a létrán, ragadja meg.

Így történt, hogy Jimmy Cap testőre lett a kemény srác Atlantic Cityből anélkül, hogy valaha is meg kellett volna vernie, fel kellett volna gyújtania vagy lelőnie bárkit is. Nem kellett mást tennie, csak egy bizonyos pillantással nézni és ing nélkül mászkálni.

És bevált mindenkinél, csak a Senkinél nem.

A Senki azt kérdezte tőle akkor, a benzinkúteset után. – Képes lettél volna meggyújtani a pofát? Ott, a kútoszlop és a kocsi között, alig egyméteres helyen, a benzingőzös levegőben képes lettél volna meggyújtani az öngyújtódat? – Nicky egy szót sem szólt. – Nagy tűzcsóva lett volna mindenkiből, belőled, a kocsiból és akik benne ülnek. – Jimmynek tetszett az ötlet- védekezett Nicky, a Senki pedig azt mondta. – Akkor meg kellett volna tenned.

Nicky mindig is szeretett volna lelőni valakit, kíváncsi volt, milyen lehet. Még mindig szeretett volna lelőni valakit, főleg azt a rohadék cowboyt. Csak hiba volt beszélni róla, hogy a Senki meg azok a született olaszok izélgethessék. A Senki most is rá fog mászni a hülye kérdéseivel. Mit csinált, miközben Fabriziót lelőtték, meg ilyenek.

Nicky azt találta ki, hogy a cowboy meglepte őket, azt mondta, beszélni akar Fabrizióval, és amikor Fabrizio ki akart szállni a kocsiból, lelőtte. Neki pedig ide kellett hoznia Fabrizio holttestét,

hogy mindenki lássa a két lyukkal. Figyelmeztetésül, hogy mi történhet azzal, aki a cowboy után megy. Nicky elmondta Bennónak, aztán a Senkinek is, ott a járdán, miután a Senki lejött a szajhával a lépcsőn, a nő sárga szőrmekabátban és fehér cipőben, egy mosónő, legalábbis Nicky szerint. A Senki utasította a többieket, hogy szabaduljanak meg Fabriziótól, aztán beült Nickyvel a sarki trattoriába.

– Szarok rá, hogy mit gondolsz – mondta Nicky. – Úgy történt, ahogy elmondtam. Már várt minket, aztán odajött a kocsához.

– Fenn a hegyekben. – Aha.

– És Fabrizio hagyta, hogy odajöjjön a kocsához?

Nicky habozott. – Nem jött igazán közel. Csak kiabált, hogy beszélni akar velünk.

– Fabrizio kiszállt a kocsiból...

– Aha, és felé indult.

– És te is felé indultál?

Nicky a só- és borsszórót babrálta. – Fabrizio ott volt, én meg itt – mutatta. – Fabrizio azt mondta, ne lőjek, amíg ő nem lő. Lőhettem volna, de azt mondta, ne lőjek, én meg nem lőttem. Úgy nézett ki, csak beszélni fogunk. A cowboy azt mondta Fabriziónak. – Még egy lépés, és lelövöm.

– Igen?

– Fabrizio lépett egyet, ő meg lelőtte.

– Hányszor?

Nicky habozott. – Azt hiszem, kétszer.

– Milyen messze volt?

Nicky ismét várt egy kicsit a válasszal. – Nem is tudom... úgy húszméternyire.

– Mi volt nála? Milyen pisztoly?

- Revolver, rozsdamentes csóvel.
- Cowboykalap és hatlövetű – bólított a Senki. – Miért nem lőttél?

Nicky nem mondta, hogy lőtt, azt sem, hogy nem. Meglepte, hogy a Senki ilyen nyugodt. Csak ők ketten voltak az étteremben, a pincérek körben az asztalokat terítették, tányérokkal és evőeszközökkel zörögtek.

- Mondtam már. Fabrizio azt mondta, ne lőjek.
- Úgy értem, akkor, amikor a cowboy lelőtte Fabriziót. Akkor már oké lett volna, nem?
- Mi lett volna oké?
- Ha lősz.
- Nem volt rá időm. Akartam, de már célba is vett. Mit csináltam volna?
- De nem lőtt. Nicky a fejét rázta.
- Miért nem?
- Azt mondta, dobjam el a pisztolyt.
- Tehát a kezében volt. Ő is látta. Akkor miért nem lőtt?
- Azt akarta, tegyem Fabriziót a kocsiba, és hozzam ide, mutassam meg neked. Ezt mondta.
- És te mit mondtál?
- Semmit.
- Úgy értem, amikor rád szegezte a pisztolyát.
- Nem szóltam egy szót sem.
- Nem mondtad, hogy ne lőjön? – Nem.
- Nem könyörögtél az életedért?
- Mondom neked, hogy egy büdös szót sem szóltam. Ha látok, csak egy kis esélyt is, hogy lelőjem, megteszem, a rohadt életbe.

Oké?

A Senki nem hagyta annyiban.

Azt mondta. – Ott állatok, mindketten pisztollyal a kézben, és néztétek egymást. – Még mindig halkán beszélt, lassan, talán próbálta elképzelni a helyzetet.

Nicky a fejét rázta. – Nem úgy volt, ahogy képzeled, hogy bármelyikünk lőhetett volna, aztán majd meglátjuk, mi történik. Nem így volt.

– Nem? Hát hogy volt?

– A kezében voltam. Ha megmozdulok, végem van.

A Senki bólogatni kezdett, talán elképzelte a jelenetet. Nickynek elege volt az egészből, bárcsak túl lennének már rajta. A Senki még egyszer sem viselkedett így, sem itt, sem otthon. Talán jót tett neki, hogy dugott egyet, lehet, hogy tényleg ellazította, gondolta Nicky. A Senki vagy egy percig hallgatott, aztán ismét kérdezett.

– A kezében volt a pisztoly? Uramisten, már megint kezdi.

– Már elmagyaráztam, nem? Nem magyaráztam el?

A Senki a fejét csóválta, és közben Nicky képe előtt rázta a kezét. – Azt akarom kérdezni, hol van most a pisztolyod?

– Mégis, mit gondolsz, hol van? – Nicky legszívesebben kinyúlt volna, hogy megragadja a Senki haját, és beleverje a fejét az asztalba, összetörje azt a rohadt nagy orrát. – Fenn van azon a rohadék hegyen – mondta. – A cowboy azt mondta, dobjam el, és én eldobtam. Miért, te mit csináltál volna?

– Úgy érted, hogy a pofánál van a pisztolyod? – mondta a Senki. – Mintha csak elvette volna tőled. – Bólintott néhányszor, mielőtt folytatta volna. – Mit gondolsz, testa di cazzo, ha szerzek neked egy másik pisztolyt, képes leszel megtartani, nem adod tovább?

Lehet, hogy mosolygott? Ez mulatságosnak hiszi magát? Nicky

nem volt biztos benne. Tommy megváltozott, amióta azzal a szajhával volt.

Aztán újra meglepte Nickyt. – Hát, együnk valamit – mondta.

Megmondta Bennónak, hogy be sem teszi a lábát a szobába, ahol a lányok ülnek, és várják, hogy valaki kiválassza őket. Benno megbeszélte a főnöknővel, hogy öten fölveszik a kabátjukat, és egyenként elsétálnak a Vesuvio előtt. Tizenkétezer lírát adott érte. A Senki azt a lányt választotta, aki a leginkább emlékeztetett parasztlányra, bár valószínűleg mind az öt az volt valamikor, akiről úgy gondolta, hogy a legkevésbé profi közülük és nem játssza meg magát, és elintézte, hogy fölvigye a lakosztályba. A lányt Rossanának hívták. Huszonegy éves volt, egy szót sem beszélt angolul, s enyhén fokhagymaszagú volt a lehelete. A Senki nem bánta. Keményen meglovagolta, hogy beleizzadt, és kész is volt egy percen belül. Oké, nem kell elkápráztatnia a lányt, és hamarosan amúgy is meglovagolja megint. Elmesélte, hogy Palermóból való, és most Miami Beachen él. Megkérdezte Rossanát, hallott-e már Miami Beachről, tudja-e, hol van. A lány pedig bólintott. Karját oldalához szorítva feküdt az ágyban, várta, hogy folytassák. A Senki följebb húzódott, és a fejtámlának támaszkodott.

– Látod azt az öltönyt? – kérdezte olaszul. A szék hátán lógott a hálószobában. A lány fölemelte a fejét és odanézett, majd bólintott. Igen, látja. – Húsz ilyen öltönyöm van, és mindegyik legalább... várj csak... egymillió kétszázezer lírába került. Tüdőd, miért jöttem Rapallóba? – Várta, hogy a lány mondja, hogy nem. – Azért, hogy megöljek valakit. Egy férfit, aki szintén Miami Beachen lakik. – Láta a szemét, látta, hogy fél, mozdulni sem mer. – Amikor Amerikába mentem, adtak egy vadászpuskát és ötezer dollárt... olyan hatmillió líra körül, hogy öljek meg valakit. – A szemét nézte megint, és közben arról mesélt ennek a lánynak, akit nem is ismert, hogy embereket ölt, és látta rajta a félelmet. – Nem bántalak mondta. – Ilyen lány volt a feleségem is, vidéki lány. Talán még

mindig a feleségem, nem is tudom. – Aztán tovább mesélt. – Rájöttem, hogy ötezer dollár nem pénz azért, hogy megöljek egy embert, és az első után többet kértem. Egyszer harmincmillió lírát kaptam. Aztán, fura dolog, ugyanennyi pénzt ajánlottam valakinek, hogy ne kelljen megölnöm, és nem fogadta el. Te érted ezt? – Várt, de látta, hogy a lány nem érti, miről van szó. – Annyi pénzem van, amennyit csak akarok, de egy hülye a főnököm. Eljön az idő, hogy én fizetek valakinek, hogy ölje meg. Lehet, hogy hozatok valakit innen, és adok neki ötezer dollárt. Mindig találni valakit, aki megteszi. Te tudtad? – A lány barna szeme rémulten meredt rá. Még csak nem is pislogott. De most igen. Nehéz találni valakit, akivel elbeszélgethet az ember, valakit, akinek nincs köze az életéhez. Majdnem mindig egy nőt. Most egy kurva, de akkor is olyan, akinek nincs köze az életéhez. – Ne félj – mondta ismét. – Nem vagyok óriült. Még csak arra sem kérlek, hogy valami olyasmit tegyél, amit nem szeretsz. Csak annyit, hogy hallgass meg. Rendben? Kérsz egy kis bort? – A lány a fejét rázta, nem kért. Alig mozdította a fejét. – Elhiszed, hogy vannak emberek, akik azért akarnak megölni, mert embereket ölök? – folytatta a Senki. A lány nem bólintott, nem rázta a fejét. – Mindig akad valaki, aki meg akarjon ölni. Mindig jön egy újabb. A hülye, akinek dolgozom, nem bánna, ha megölnének, és a punk, aki velem dolgozik, szívesen megtenné, de hiányzik a bátorsága. Tudod, kit hívunk mi punknak? Olyan fiatal srácot, aki játssza a keményfiút, de nincs meg a tapasztalata. Kigúnyoltam a többiek előtt, azok pedig rászálltak, érted? De már látom, hogy csak az időt vesztegettük vele. Semmi közöm hozzá, mit izgatom magam. Egyetértesz? – A lány úgy tűnt, bólint. A Senki pedig lenézett a sápadt, kényelmes testre, párnára, amelyre a fejét hajthatja, a hasán vörös nyomokat hagyott a szoros gumi. Melle lelapulva, löttyedten lógott le a másik oldalon. A Senki lehajtotta a fejét, fölé hajolt, míg két barna bimbó rá nem meredt. A nő nem mozdult, lelógó mellével várta, hogy az egész véget érjen. Csak később kel majd életre, amikor a többi lánynak

mesél a férfiről, aki embereket öl, szemét forgatva panaszkodik, mennyire félt, talán el is túlozza a dolgot, úgy állítja be, mintha ő gonosz lenne, az a fajta, aki azt élvez, ha halálra rémítheti a kurvákat. Amikor a Senki már ismét rajta volt, mozgott, és mozgott már a lány is, a Senki azt mondta. Csak vicceltem. Nem ölök embereket. Komolyan – mondta. Csak vicceltem. – És látta, hogy a lány megpróbál mosolyogni.

Evés közben Nicky arra gondolt, megkérdezi a Senkit, milyen volt a kurva – de tényleg, jó volt? –, aztán úgy döntött, inkább csöndben marad. Egyikük sem igen beszélt. Amikor végeztek, és a Senki megivott egy eszpresszókávét, bejött Benno, és néhány percig olaszul beszélgettek. Nicky látta, hogy a Senki ránéz, aztán mond valamit olaszul Bennónak. Rögtön utána Benno távozott.

– Tíz éve nem beszéltem ennyit a nyelvet – mondta a Senki. – Többnyire olaszul gondolkodom, de nincs módom használni is. Megmondtam Bennónak, hogy szerezzen neked egy másik pisztolyt.

Nicky bólintott, s közben az járt a fejében, miben mesterkedhet a Senki. Biztos valami játszmat játszik vele, csapdába csalja. Különben miért viselkedne így?

Például most azt mondja: – Lehet, hogy lesz még egy lehetőséged elintézni a cowboyt.

Hülyét csinál belőle.

– Kijelentkezett a hotelből – mondja. – Megtudtuk, hogy fönn van a hegyekben, valahol Montallegro környékén, vagy legalábbis fönn volt. Eltűnt. Lehet, hogy visszajött, a sötétben leosont a városba, de nem hiszem. Várunk holnapig, aztán fölme gyünk és körülnézünk. Egy dologban biztos vagyok, ha megtaláljuk a cowboyt, megtaláltuk Harryt is. És vele a többieket, a színes pofát és a nőt is, Harry barátnőjét. Mind egy helyen lehetnek, bujkálnak. Két irányból indulunk, és házról házra me gyünk. Hová bújhatnának? Megmondtam Benno srácainak, hatszázezer lírát kap, aki megtalálja

a házat.

Ül, kavargatja a kávéját, és meséli ezt a szarságot, mintha régi cimborák volnának.

Nicky meg csak annyit mond:

– Mikor hozza a pisztolyom?

TIZENNYOLC

Szerda reggel hat óra előtt néhány perccel Harry végigvonult az emeleti folyosón a hálósobájából Joyce szobájához. Bőr papucsának sarka csattogott, a padlódeszkák nyikorogtak, Harry pedig elhúzta a takarót, bebújt az ágyba Joyce mellé, és várt, hogy az asszony kinyissa a szemét. Vagy egy percig várt, aztán nem bírta tovább és megszólalt. – Ébren vagy?

Most már egymás szemébe néztek a párna két széléről. Tessék? – kérdezte az asszony. Aztán némi rémülettel a hangjában. – Mi történt?

– Semmi.

Joyce néhány másodpercre lehunyta a szemét, aztán ismét egymást nézték.

– Minden rendben van?

– Remekül.

– Jól vagy?

– Nyúlj le és győződj meg róla.

Harry megérezte Joyce kezét a pizsamanadrágján.

– Ó, szóval ajándékot hoztál.

– Megvan még?

– Többé-kevésbé. A férfi várt.

– Visszajön – szólalt meg Joyce.

– A varázslatos érintésed.

– Három napja vagyok itt, és most először közeledsz hozzám – mondta az asszony.

– Nagyon sok minden járt az agyunkban.

– És már nem?

– Most más a helyzet – felelte Harry. Reggel merevedéssel ébredt, nem úgy, mint tegnap vagy tegnapelőtt. Ez volt a különbség.

– Mert Raylan itt van? – kérdezte Joyce.

A szobájában, a folyosó másik oldalán, vagy lenn, a földszinten. Ő meg Robert Gee gondoskodnak a biztonságukról, felváltva őrködnek, megtiltották, hogy ők kimenjenek vagy lámpát gyújtsanak bizonyos szobákban. Harrynek be kellett vallania, az is a különbség, hogy Raylan itt van.

– Nem arról van szó, hogy megkedveltem, nem hiszem, hogy valaha is haverok lennénk. De hogy is mondjam, a jó fiúk közé tartozik.

– A rossz fiúk pedig még a nyomokban vannak. Vagyis olyan nagyon nem változott meg a helyzet – mondta Joyce.

– Nem, de úgy érzem, sokkal több a lehetőségem. Ha akarok, visszamehetek. Hacsak át nem vert a palánkon. Ha volna telefonom, most felhívhatnám Torrest és leellenőrizném. – Harry néhány pillanatig hallgatott, érezte Joyce varázslatos érintését. – Mit gondolsz? – kérdezte végül. Vagyis, hogy az asszony szerint tette kész-e.

– Azt hiszem, Raylan igazat mond – felelte Joyce. – Nem zsaruként van itt a kiadatásod miatt. Semmit nem nyerhet, ha hazudik.

– Legfeljebb némi önbecsülést. Elmondhatná, hogy visszavitt. Tudod, kétszer is elég hülyén nézett ki miattam.

– Örült, hogy látott – mondta Joyce. – Hidd el nekem.

– Naná, hogy örült.

– Tudod, hogy értem. Nem kárörvendezett. Egyszerűen kedvel téged, és örült, hogy előbb ért ide, mint azok az alakok.

Raylan a frászt hozta rájuk tegnap éjjel, és csaknem ki is lyuggatták, amikor bemászott a kerítésen, és a kertben lopakodott a ház felé. Robert Gee egy vadászpuskával célba vette a könyvtár erkélyablakából, és egy narancsfa majd összes levelét lelőtte. Már épp újra lőni akart, de Raylan kiabálni kezdett, hogy kicsoda, és Joyce megismerte a hangját. Valaki, akit Harry ismer, a U.S. marshal, akit Joe Homárvendéglőjében látott utoljára, amikor történetekkel traktálta, és most megérkezik, mint a Mikulás Joyce retiküljével, az útlevelével, a ruháival, és csupa jó hírrel. Felmentik, ejtik a gyilkossági vádat, meg ilyenek. Igaz, azt is mondta, hogy azért meg kell jelennie a bíróság előtt.

– A pofa elhozta a holmid, ezért kedveled annyira – mondta Harry.

– Maga az ötlet, Harry. Érted, hogy gondolom? Az, hogy egyáltalán az eszébe jutott. És közben azok az alakok figyelték. Soha senki nem volt még ilyen figyelmes velem.

– Ó? Csakugyan?

– Nem kéne túlzásba vinnie.

– Megszokta, hogy csomagol, viszi a bőröndöket – mondta Harry.
– Az övé az ilyen szolgálat. Őrködnek, vigyáznak emberekre, egyik helyről a másikra kísérik őket. Atlantában az én bőröndömet is vitte. Lefogadom, rá tudnám beszélni, hogy dolgozzon nekem. A kertben kezdhetne, megtisztíthatná. De először ki kéne csempésznie téged és felrakni az első gépre.

– Nem megy, Harry. Láttak.

– Kell, hogy legyen valami megoldás.

– Emlékszel Cyd Charisse-ra? – kérdezte Joyce.

– A moziban? Aha, a táncosnő. De nem emlékszem, hogy néz ki.

– Mert minden alkalommal másként néz ki – magyarázta Joyce. – Volt róla egy cikk a People-ben, útközben elolvastam. Négy kép volt

róla, és mind a négyen más embernek látszott.

– Tony Martin felesége volt.

– Még most is az. Arra akarok kilyukadni, hogy ha én volnék Cyd Charisse, fényes nappal elsétálhatnék mellettük, nem vennék észre. Egyszerűen másként néznék ki, mint azelőtt. De mivel nem vagyok Cyd Charisse, Harry, azt hiszem együtt fogunk visszamenni. Tudod, hogy előbb vagy utóbb, de meg kell tenned.

– Igen, ezt mondja Raylan is, de nem hiszem, hogy a zsaruk vagy az államügyész egy fikarcnyit is törődnének vele. Már rég abbahagyták a nyomozást Jimmy Cap után, nemsokára a kutya sem fog emlékezni, hogyan kezdődött ez az egész. Jövőre majd meglátogat a Miami Herald riportere, meginterjúvol. „Mi történt Harryvel?” Várd csak ki a végét, majd meglátod. Addig is, mi újság odalenn?

– Azt hiszem, reménytelen.

– Biztos vagy benne? Várta a választ.

– Nem fog menni, Harry. A férfi elfintorodott.

– A fenébe!

– Ez a kalap maga – mondta Robert Gee Raylannek, úgy értette, Raylan tudja, hogyan kell hordani, egy picit egyik szemére húzva. Raylan meg elmesélte Robert Gee-nek, hogy tegnap éjjel majdnem ellőtte a fejét. – Éreztem a szelét – mondta.

Reggel fél hétkor a konyhában voltak, és a fegyvereket tisztították. A két pisztolyt, amit Raylan vett el az olasztól meg Nickytől, a saját revolvereiket, Robert Gee Browning automatáját, a Remingtont és a Berettát, amit Harrynek szerzett, és Harry mindenütt elhagyta. Leül valahová, ottfelejt, mondta Robert Gee. Beszélgettek a katonaságról, szokták egymást. Raylan megtudta, hogy az ember fölvelt néven is jelentkezhetsz a Francia Idegenlégióba, de megküldik az ujjlenyomatát az Interpolnak, és ha az embert körözik, kivágják a

seregből. Ez még Aubagne-ban van, Marseille mellett, utána küldik Korzikára tizenhat hét alapkiképzésre. – Kiköpöd a tüdőd, annyit futtatnak fel-alá. – Raylan megkérdezte, van-e olyan kemény, mint a tengerészgyalogos kiképzés, amilyennek a film mutatta, a Full Metal Jacket, meg amilyennek ő is tapasztalta. Robert Gee meg azt felelte, olyan, csak még rosszabb, mert az összes szarságot franciául mondják. A tisztek meg a pofák többsége francia, a többi keletnémet, portugál, spanyol, jugoszláv, alig akad néhány testvér közöttük. Azt mondta, már nem viselik azokat a sapkákat, amikről kendő lóg le, hogy védje az ember nyakát a naptól, és arabokat sem lődöznek.

Láttad a Beau Geste-et? Az ember nem érti, minek lődözték azokat az arabokat. Az erődtől messze a sivatag közepéig egy lélek nem él ott. Elmondta, hogy ha az ember a valódi nevén szolgál és be tudja bizonyítani, francia állampolgár lehet, amikor leszerelt. Kösz, nem, mondta nekik Robert Gee. Szolgált az Egyesült Államok hadseregében, és letöltötte az idejét Vietnamban, miközben Raylan tengerészgyalogosként a Parris-szigeten, a lőtéren szolgált instruktorként. Robert Gee öt évet húzott le az Idegenlégióban Korzikán és Dzsibutiban, miközben Raylan Dél-Georgiában volt az Akadémián. Raylan számára egyértelmű volt, hogy Robert Gee ért a katonáskodáshoz. De hogyan lő?

– Egész jól – nyugtatta meg Robert Gee.

– Akkor miért nem ölt meg tegnap éjjel? – kérdezte Raylan.

Megbeszélték, hogyan védhetnék meg a házat, bejárták a földszinti szobákat, az ablakokból tanulmányozták a terepet, a tűzvonalakat, és megegyeztek benne, hogy lehetetlen. Négy tengerészgyalogos vagy légiós automatafegyverekkel kitarthatna néhány napig, ha nem aludnának. De ők négyen soha, egymástól távol a ház négy sarkában, és semmi kommunikáció közöttük. Egyet kinyírnak és vége. A Senki egész bandával jöhet, ostrom alá veheti a

házat. Áltámadást indít hátul, és közben egy kocsival behajtanak a főbejáraton. Rengeteg módon bejöhetnek.

– Mi a véleménye? – kérdezte Robert Gee.

– Nincs választásunk, el kell tűnnünk innét – felelte Raylan. – Mi van Montallegro másik oldalán?

– Semmi. Kecskéösvények. Lejuthat oda, ahonnan jött. Ha már ott van, elmehet a rendőrségre, de mit mond nekik? Hogy azok a pofák ránk vadásznak? Olaszok, akik csak úgy odaadtak volna harmincmillió lírát? A rendőrség a kisujját sem mozdítja, amíg nem történt bűntény. Maga is tudja.

– Lehet, hogy már fölvette velük a kapcsolatot a Miami Beach-i rendőrség – mondta Raylan.

És lehet, hogy még nem.

Jobb lenne mégis kitalálni valamit. Hogyan lehetne meglépni.

Addig is, csináljunk úgy, mintha a ház lakatlan volna. Tartsuk zárva a redőnyöket. Nem szállhat föl füst a kéményből. Vigyázni kell, Harry ki ne menjen. És eltűnni innét, mert mire észbe kapunk, a Senki emberei itt lesznek. Kopogtatnak a bejáraton, szaglászhatnak, a kocsikat keresik, a szürkét és a kéket. Legkésőbb néhány napon belül itt lesznek, nincs olyan sok villa errefelé, amit egy gazdag bukmékert kibérelne. Raylan is megtalálta a házat úgy, hogy kérdezősködött. A Senki is megteheti ugyanezt, sorra járhatja az ingatlanirodákat a városban, köztük azt is, amellyel Hány dolgozott. Nem túl nehéz.

– Először is egy másik kocsi kellene – mondta Raylan. – A Fiatot be kéne cserélni valami nagyobbra és gyorsabbra.

– Egy Mercedes kéne, amilyen nekik is van, hátha versenyezni akarnak – felelte Robert Gee. – Majd én elintézem mondta még. – Engem nem ismernek.

– Biztos benne? – kérdezte Raylan.

– Fölmegyek Montallegróra, és le a funiviával. Semmi gond. Kiveszek egy kocsit az Avisnál, és feljövök vele.

– Már látták – rázta Raylan a fejét.

– Mikor? Csak akkor láthattak, amikor fölvettem Joyce-t a kávéháznál. Maga is ott volt. Valószínűleg észre sem vettek, csak amikor Joyce beült a kocsiba, és mire odafordultak, már elmentünk.

– Maga várta Joyce-t Milánóban,

– Ez igaz, de nem vettem észre, hogy bárki is követett volna. Pedig figyeltem.

– Akkor hogy kerültek ide?

Erre Robert nem tudott mit mondani.

– Biztos, hogy követték. Vagy látták, hogy Joyce Milánóban beszáll a kocsiba, és...

– Lehet. De ez még nem jelenti azt, hogy jól megnéztek. Ide figyeljen – mondta Robert Gee. – Ha lemegyek a városba, fölveszem az észak-afrikai szerelést, eladok néhány esernyőt és szarok rájuk. Nem akar egy órát venni? Hozok. Hozhatok Mercedest vagy Lanciát, Alfa Rómeót, éjszaka feljövök vele, és elviszem magukat Milánóba vagy Rómába, ahová csak akarják. Igaz, hogy ezzel lőttek a testőri állásomnak, de nem is bánom. Nem igaz, hogy mit izélget, állandóan azt mondja, hogy elárulom. Joyce szerint megint iszik, akkor ilyen. Nem kell nekem ez a csesztetés. Azt sem tudom, mit keresek itt. Miért kockáztatom, hogy szétlövik a seggem?

– Megállapodott vele, nem?

– Csak azt mondom, hogy az idegeimre megy, ez minden.

– Ha kiderül, hogy a Senki tudja, ki maga, és a képébe dugja a pisztolyt, elmondja neki, hol van Harry? – kérdezte Raylan.

Robert Gee a homlokát ráncolta. – Miféle kérdés ez, ember? – felélte.

Harry remélte, hogy Joyce eltűnik egy percre a konyhából, kimegy a vécére, vagy valami, és azalatt megöntözheti egy kis brandyval a kávéját. De nem, csak pezsgett, háziasszonykodott, kenyeret pirított a középkorinak kinéző sütőben, majd odavitte az asztalhoz, amely legalább olyan öreg lehetett, mint maga a ház. Hosszú, foltokkal, késnyomokkal teli asztal. Joyce letett Raylan elé egy tányér pirított kenyeret, az pedig úgy vigyorgott, mintha így szeretné, megégetve. Levette a kalapját, most először, amióta csak Harry ismerte, és Harry szinte meglepődött, hogy haja is van. Sötétbarna, rövidre nyírt haja. Kávét ittak, forralt tejjel. Harry nem kért pirítóst, inkább egy olívaolajos tányérkába mártogatta a kenyerét. Mmmmm. Jó kedve volt, még ha nem is sikerült dugnia ma reggel, de legalább közel állt hozzá.

- Nem rossz a kávé, mi? Mindketten bólintottak.
- Különben hol van? Újra egymásra néztek.
- Robert Gee. A szakácsom.
- Az utat figyeli – felelte Raylan. – Felváltva őrködünk, amíg el nem tűnünk innen.

Valami, amit még nem vitattak meg. A távozás. Harry még nem döntötte el magában, hogyan fogadja a dolgot. – Biztos benne, hogy nem lépett le?

Egyikük sem válaszolt. Kedvelték Robertet, és bíztak benne. – Miért ne mondaná el nekik, hogy hol vagyok – szólal* meg Harry. – Pénzért, vagy hogy mentse a bőrét?

– Miért ne tenné bármelyikünk? – mondta Joyce. – Gondolod, hogy olyan szórakoztató vagy? Nem volt jó ötlet, Harry.

- Mi nem volt?
- Hogy Olaszországba jöttél. Tudod, hová kellett volna költöznöd nyugdíjasként? Las Vegasba. Sokkal inkább a te stílusod.

Harry Raylanhez fordult.

– Szinte egész életemben azt terveztem, hogy egyszer idejövök. Negyvenhét éven át terveztem, tettem félre a pénzt... vagy mondtam már?

– Atlantában – felelte Raylan. – Csak akkor negyven éve tervezte.

– De a barátnőm belegondolt – mennyit is, néhány percet –, és eldöntötte, hogy rossz ötlet, Vegasban kéne legyek.

– Vagy otthon – mondta Joyce. – Te Miami Beach-i vagy, Harry. Lefogadom, máris hiányzik neked. Tudja, mit csinál? – mondta Raylannek. – Van egy szalagja, amin csak az van, hogy a fogadók hívják, azt hallgatja.

– Csak egyszer játszottam le, ez minden. Te meg véletlenül hallottad – szólalt meg Harry. – Joyce felállt az asztaltól.

– Hol van, Harry?

– A hálósobában. Nem is tudom, miért tettem a táskámba. Robertnek van az a magnós rádiója, és...

Abban a pillanatban, hogy Joyce eltűnt a konyhából, Harry felállt, bevetette magát a kamrába, és egy palack Gallianóval bukkant elő. Egyet felhajtott tisztán az üvegből ahelyett, hogy brandyt vagy sambucát lötytyintett volna a kávéjába, és ha Joycenak nem tetszik a dolog, megmondja neki, hogy ez az ő háza, és akinek valami baja van vele... De Joyce egy szót sem fog szólani miatta. Legalábbis nem rögtön. Vagy soha, ha csak egy pohárral iszik. Legfeljebb kettővel. Raylan felé kínálta a palackot, de az a fejét rázta.

– Tegnap este megkóstoltam, de orvosságíze volt.

– Mert gyógyít – mondta Harry. Kivett egy talpas poharat a mosogatóból, az asztalhoz hozta a magas, karcsú palackkal együtt, amiben a sárgás ital volt. Harry, a tevékeny. Beszédes is.

– Azt mondja, nem tudjuk megvédeni a házat. Miért nem? Tölt magának egy jókora adagot, kortyol egy nagyot.

– Túl nagy a ház.

Harry érezte, hogy az alkohol édes melege végigárad a testében, le a gyomrába. – Az ember beletanul, amibe kell – mondta.

– Nyugodtabb volnék, ha Joyce nem lenne itt. Meghívtam, és látja, mit hozott magával. – Harry elvigyorodott.

Raylan nem, ő komoly maradt még a hivatalos kalapja nélkül is.

Harry vállat vont. – Vele semmi bajuk, sem magával vagy Roberttel. Csak engem akarnak.

– Ha egyszer idejönnek, senkit nem hagynak életben, hogy elmesélje, mi történt – mondta Raylan.

Harry kortyolt a Gallianóból. – Ha nem felejtette el, már kétszer is megtörtént, hogy meg akartak ölni, és mindkétszer lelőttem az illetőt. Nem azért mondom, csak ha esetleg azt hinné, tapasztalatlan vagyok. De ha már olyan nagy szakértő az ilyesmiben, megmondaná, maga mikor lőtt le utoljára valakit?

– Tegnap – felelte Raylan.

Joyce bejött a hordozható rádióval, a kazettát már betette a helyére. Bedugta a pult fölött levő konnektorba, bekapcsolta és Raylanre pillantott, majd a palack Gallianóra az asztalon. Harryre nem nézett.

– Hello, Mike? Itt az egyik hiányzó. Jerry.

– Hé, hogy ityeg, Jerry?

– Nem rossz. Hogy áll ma a Saints?

– New Orleans? Hétre.

– És mi a helyzet a negyvenkilencesekkel?

– Négy.

– Oké, add nekem a Saintst és a Kilenceseket.

– Kilences és New Orleans tízszeres, fordított?

– Helyes.

– Mi kell Hánynek, hogy jól érezze magát? – mondta Joyce. Raylan megkérdezte tőle, ki az a Mike, és Joyce közölte, hogy Harry egyik felírója. Egy másik hang szólalt meg.

– Mike, itt Al, Dél-Miamiból.

– Oké, mondd, Ál.

– A Bears tízszeres, a Giants tizenötszörös. Oké, aztán add az Eaglest, a Bearst és a Steelerst, kilenc dollár dupla vagy semmi, huszonhét dollár tét. Oké, aztán az OilersJ ötszörös, és a Cowboyst ötszörös.

– Megvan.

– Tampa Bay négyszeres. – Aha.

– A Falcons, az Eagles és a Broncos kilenc dollár dupla vagy semmi.

– Megvan. Csönd.

– Mike, itt Billy. Korán van még?

– Nem. Mit akarsz, haver?

– Billy Marshall – szólalt meg Hány. – A Héráidnál dolgozik.

– Kilences, mínusz négy nyolcszoros. Detroit mínusz három negyvenszer.

– Megvan.

– És New Orleans mínusz hét tízszer, ha Denver tízszer. Tudsz egy számot mondani?

– Azt kérdezi, mennyivel tartozik – tolmácsolt Harry.

– Egy pillanat. Megvan, Billy. Ötvenöt.

– A héten találkozunk.

– Oké, kapod a Ninerst negyvenszer, Detroit negyvenszer, és a Saints-t tízszer, ha Denver tíz.

– Pontosan. Viszlát, Mike.

- Hello.
- Mike, itt Joe Deuce.
- Mondjad, Joe.
- Add nekem a Lionst és a Forty Ninerst hússzor fordított, Bears egy mázsa, Chargers egy mázsa, Giants ötszörös, New England tízszeres, és a Browns hús. Még hívlak, Mike.
- Hello.
- Mike, itt Mitch. – Mizujs?
- Mitchell.
- Aha, tudom, ki vagy. Mondjad.
- Ügyvéd – szólalt meg Harry. – Browardban.
- Egy harmincdolláros szériát akarok. – Aha?
- Hogy áll az Oilers?
- Houston, tizenöt.
- A Saints? – Hét. – Hét?
- Aha, és mit akarsz?
- Mondtam. Egy harmincdolláros szériát.
- Úgy értem, kit.
- Micsoda?
- Szarházi ügyvéd – mondta Harry.
- Kit akarsz?
- Mindkettőt, az Oilerst és a Saints-t is.
- Ennyi elég, kapcsolj ki – mondta Harry. – Ugyanaz a szar újra meg újra. És te még azt hiszed, hogy újra kezdeném?
- Bármikor – mondta Joyce.
- Oké, hát így állunk. Nem maradhatunk itt – mondta Robert Gee.

Raylan bólintott, mivel senki más nem szólt egy szót sem.

– És minél előbb megyünk, annál jobb. Mielőtt ideérnének – folytatta Robert.

A nappaliban voltak, ahol Robert Gee őrségben állt az ablaknál, és odahívta a többieket is. Tizenegy óra körül járt az idő. – Oké – mondta Robert. – Elmegyek és hozok egy kocsit, kár is vitatkozni róla. Vagy lelépek, egyszerűen elmegyek, és azt csinálnak, amit akarnak. Megmondtam már, hogy nem akarok itt lenni, amikor jönnek, és jobb volna, ha senki nem lenne itt. Úgyhogy mondják meg, mi legyen!

– Gondolom, kéri a bérét, mielőtt elmegy – mondta Harry.

Raylan látta, hogy Joyce a fejét csóválja, hogy elege van ebből. – Harry – szólt rá.

Robert meg azt mondta. – Aha, kérem a béremet. Miért is ne? Nem dolgozom ingyér.

– Tudom, eladja a szolgálatait – így Harry. Joyce felcsattant. – Harry, a fenébe is...

A férfi pedig leállította azzal az ártatlan képével. – Mi baj? Csak előre ki akarom fizetni Robertet – mondta Harry. – És oda kell adjam a hitelkártyámat. Én fizetem a kocsit, nem?

Egy pillanatig úgy nézett ki, Joyce nekitámad, de aztán csöndben maradt. Hallgatott Robert Gee is, amíg Harry át nem adta neki a pénzt és meg nem kérdezte. – Rendben vagyunk?

– Rendben – felelte Robert Gee.

Harry pedig átadta a hitelkártyáját. – Ezt ne felejtse visszajuttatni.

Robert Gee meg attól fogva ügyet sem vetett rá, úgy tűnt, hosszú időre elege van Harryból, alig várja, hogy eltűnjön innét. Megérintette Joyce karját, és mondott valamit, de Raylan nem hallotta, mit. Aztán Raylan felé biccentett.

– Szabadna kérdeznem, mikorra várhatjuk? – szólalt meg Harry.

Raylan nem hitte volna, hogy Robert Gee válaszol, és nem is válaszolt, csak akkor, amikor már az ajtóban volt. – Mikor besötétedett – mindössze ennyit mondott.

Joyce megint nekitámadt, azt mondta, elment az esze, és Harry fölvette a csodálkozó, ártatlan képét.

– Mit csináltam?

– Hogy lehetett így megbántani?

Raylan is beszállt. – Az ember nem bánik így valakivel, aki megpróbálja kihúzni a bajból.

– Ha Robert lelépne, meg tudnám érteni – mondta Joyce. Harry láthatólag ügyet sem vetett rájuk. Az ablakhoz lépett a szoba déli oldalán, ahonnan a szép kilátás nyílt, egészen közel állt az üveghez és kinézett nyugat felé, a zöldellő völgy felé.

Nekik háttal szólalt meg. – Meséltem már, hogy Ezra Pound itt élt a feleségével meg a szeretőjével, Olga Rudge-zsal? Arra, Sant’Ambrogio-ban. A németek kirúgták őket a lakásukból, és nem volt hová menniük, nem volt pénzüik, csak a háromszázötven líra, amit a rádióbeszédeiért kapott... azokért, amik aztán bajba keverték. Azzal védekezett, hogy bírálta bennük Rooseveltet és Trumant, de nem támogatta a fasisztákat. Igaz, jó srácnak tartotta Mussolinit. Amikor Mussolinit és a barátnőjét, Clara Petaccit a sarkuknál fogva felakasztották Milánóban, Ezra Pound egy versében azt írta, „a paraszt lehajtott válla álmának hatalmas tragédiája”. De el tudjátok képzelni, hogy valaki egy házban lakjon a feleségével és a szeretőjével? Ők hárman csaknem egy évig laktak együtt, amíg a hadseregünk Genovában menet oda nem ért. Ezra Pound lement Rapallóba, hogy találjon egy tisztet, akinek felajánlhatja a segítségét, vagy feladja magát, magam sem tudom, hogy melyiket. De senkit nem talált, aki tudta volna, ki ő, vagy érdekelt volna. Egy színes közlegény egy biciklit próbált eladni neki.

Harry feléjük fordult, Raylan és Joyce figyelték. – Másnap olasz partizánok elkapták és átadták a hadseregnek. Mire én láttam, már letartóztatták árulásért, az ellenség támogatásáért, és egy ketrecben tartották fogva.

– És ezért vagyunk mi itt. Az embernek megáll az esze mondta Joyce.

TIZENKILENC

Néhány nappal azelőtt, hogy Ezra Pound próbálta feladni magát, vagy felajánlani a szolgálatait, ki tudja, Harry a 473. Gyalogezred egy felderítő szakaszával vonult át Rapallón.

Azt mondta, néhány német foglyot vittek Santa Margheritába, onnan továbbmentek Genovába, ahol úgy négyezer német katona adta meg magát másnap. Harry azt mesélte, tankosnak képezték ki a Texas állambeli Camp Bowie-ben, és váltásként érkezett Olaszországba, a Második Páncélos Osztaghoz. De alighogy odaért, az osztagot feloszlatták, és a 473-asok egy részeként működött tovább. Harryt a Hírszerző és Felderítő Egységhez helyezték, a hadnagy sofőrjeként. Húszéves volt.

– A háború csaknem véget ért, így aztán a következő hónapokban az volt a dolgunk, hogy a dezertőrökre vadásszunk. Voltak közöttük híresek is, mint a Lane Banda. Mindenféle katonai felszereléseket loptak, és eladták a feketepiacon. Ruhákat, teherautókat, dzsipeket, mindent. Aztán voltak olyan katonák, akik komoly bűnöket követtek el, és ezért körözték őket. Minden dezertőrt, akit elkapunk, a Fegyelmező Kiképző Központba vittünk, ami egy katonai börtön volt Pisától nem messze, félúton innen és Viareggio között. A feketepiacon működő dezertőröket kerestük itt Rapallóban is, amikor elkaptuk azt a pofát a 92-esektől, azt, akit lelőttem, de csak később tudtam meg, hogy gyilkosságért körözték. Megerőszakolt egy nőt és elvágta a torkát. Ideiglenesen egy raktárszobába zártuk a hotelban, ahol a főhadiszállásunk volt, a Piazza Garibaldin. Éppen ott álltam az előcsarnokban, és az őrmester elkapott, hogy váltsam föl az őrt a raktár előtt, hogy ehessen valamit. Elindultam a folyosón, és ki jön velem szemben, hát a dezertőr, a karabéllyal, amit elvett a pofától, akit föl kellett volna váltanom. Nekem rontott, hogy fejbe vágjon a puskával, nem akart löni és mindenkit felriasztani a

zajjal. Csak jött, én pedig előkaptam az oldalfegyveremet, kibiztosítottam, egy golyó már a tárban volt. Tudtam, mert mindig így hordtam. A pofa a parkolóban a múlt hónapban... nem, októberben volt, ugye? Az megállt, amikor előhúztam a pisztolyt. De az a dezertőr nem, az csak jött, fölemelte a karabélyt, hogy fejbe vágjon velem, én pedig lelőttem, az megállította. Aztán még egyszer lőttem, és attól elterült. Az őrt megölte, úgyhogy soha nem derült ki, hogyan vette el tőle a fegyvert.

– Néhány hétre rá, május huszonkilencedikén egy dezertőrt vittünk a Fegyvelmező Kiképző Központba, és akkor láttam először Ezra Poundot. Úgy nézett ki, mint valami csavargó, az egyik maximum security cellában, ahol az erőszakos bűnözőket és halálra ítélteteket tartották. Azt a cellát, amelyikben Ezra Pound volt, acéldróttal erősítették meg. Gorillaketrecnek nevezte, és annak is nézett ki. Egy hatszor tízes betontömbön állt, ferde teteje volt, oldala semmi, úgyhogy minden irányból beesett az eső. A többi fogoly felállíthatott kis sátrat a ketrecén belül, de Ezra az első hetekben legfeljebb néhány takarót kapott. Egész éjszaka egy lámpa világította meg, és tilos volt hozzá szólni. Talán senki nem tudta ott, hogy világhírű költő- tünődött Harry.

– A tábor tisztjeinek azt mondták, áruló és vigyázzanak rá, nehogy megszökjön vagy öngyilkos legyen. Arról is beszéltek, hogy a fasiszták esetleg megpróbálják megszöktetni. Végül, egy idő múlva enyhítettek a szigoron, és egy tábori kórházba vitték, íróasztalt is kapott, és tovább írhatta a versét.

– A Cantóit – mondta Joyce. – Negyven éven át írt egy verset, amit a világon egy lélek sem ért.

– Ha az ember egy hónapot töltött a siralomházban, nem hiszi, hogy a ketrecek a vadállatoknak készítik – mondta Harry.

– Mit nem értesz ezen?

– Időnként ki lehet hámozni – felelte Joyce.

– Zseni volt – állította Harry.

– Rasszista volt, vad antiszemita – mondta Joyce. – Úgy gondolta, hogy Hitlernek igaza van, és hogy a zsidók kezdték a háborút. Rooseveltnél elnököt Rosenfetónek nevezte.

Harry vállat vont. – Később belátta, hogy” hiba volt, hogy így látta, meg ilyeneket mondott.

– Azt is mondta később, hogy a Cantók elejétől végéig értelmetlen zagyvaság – közölte Joyce. – Elolvastam a könyveket, amiket adtál, Harry. Ne felejtsd el.

– Akkor már öreg volt – védekezett Harry nem túl nagy meggyőződéssel.

Raylan magában azon tűnődött, hányszor vitatkozhattak már így, Harry védi a halványát, Joyce pedig darabokra tépi. Csönd lett, s Raylan megszólalt: – Beszélte vele akkor a katonai börtönben?

Harry bólintott: – Egyszer. Megkérdeztem, hogy van. Azt felelte, egy darabszám figyel, amelyik négyszobás házat épít magának. Egy hónapra rá újra láttam, amikor átszállították a tábori kórházba. Az íróasztalnál ült és gépelt. Hallottam, hogy ő írja a leveleket az írástudatlan katonák helyett. Kedvelték, Ez bácsinak hívták. Szóval gépelt valamit, én pedig megkérdeztem, hogy van. Egy húsz éves kölyök Ezra Poundtól. Rám nézett, és anélkül, hogy abbahagyta volna a gépelést, azt mondta. – A hangya kentaur a maga sárkányvilágában. Húzd le hiúságod... Tessék? – mondtam, de most már arra meredt, amit írt ”A hangya kentaur...”, megjegyeztem ezt a sort, és három évre rá megtaláltam az egyik verseskönyvében, a Pisai Cantókban, a nyolcvanegyed.

– Szerinted ennek van valami értelme? – kérdezte Joyce. Nem engedi el.

Raylan pedig arra gondolt, nem kell, hogy bármi értelme is legyen. Legalábbis Harrynek.

– Zseni volt – mondta Harry ismét.
– Valaki ezt mondta, te meg elhiszed.
– Persze, miért is ne?
– Zseni, és hozzá komplett őrült.
– Az is – bólintott Harry. – De az mentette meg, nem? A barátai azt mondták, őrült kellett legyen, hogy ilyen bolondot csinált magából.

Joyce Raylanre pillantott. – Tudja, mi történt vele?

Raylan a fejét rázta. Ismerős volt a név, Ezra Pound, ez minden. Az atlantai út után megpróbálta elolvasni néhány versét, aztán föladta, úgy gondolta, tuskó hozzá. Most örömmel hallotta, hogy talán senki sem érti.

– Elmebetegnek nyilvánították – mesélte Joyce. – Ahelyett, hogy árulásért leültették volna, a St. Elizabeths kórházba küldték, Washingtonba.

– Tizenkét évet töltött a St. Böske diliházban – mondta Harry. – Mintha ki lehetett volna kezelni a „U.S. számúzótt értelmiségének öreg kedvencét”. Azt hiszem, a Time magazin nevezte így. – Raylanhez fordult. – Ott van az a kalap, amit maga hord. Az egyik könyvemben van egy kép, azon Ezra ugyanilyent visel. Megmutatom. Rómában készült, ezerkilencszázhatvanban. – Joyce-ra pillantott. – A könyvtárban van a nagy szék mellett, az egyetlen jó szék mellett az egész házban. Van ott két életrajz és egy verseskötet, a Válogatott Cantók.

Azt mondtad, a fekete katonák foga a vaddisznó vadászatra emlékeztet,

Azt hiszem még soha nem vadásztál vaddisznóra, de A fekete foglyok olyan jól bánnak a gyerekekkel, Meg a hogyishívják, aki a levegőben töltötte az éjszakát mert belegabalyodott a horgonykötelekbe.

Magányos szikla sirály ki, mindenesetre a vízen pihen meg Vagy tán a hinduk nem vágnak az ürességre?”

Joyce becsukta a könyvet, de az ujját benne hagyta könyvjelzőnek.
– Akarod, hogy folytassam?

– Azt akarod ezzel mondani, hogy nem érted? – kérdezte Harry fapofával. Remekül olvasol fel, Joyce, csak egy kis bor és sajt kéne mellé.

– Az ember néha már azt hiszi, kezdi érteni, aztán ismét homályos – mondta Joyce. – Először is kellett egy olyan bekezdést találnom, ami angolul van. Egy része olasz, egy része görög, és időnként bedob egy-egy kínai betűt is – magyarázta Raylannek.

– Egy kínai szótár és egy Konfuciusz könyv volt vele, amikor bevágták a ketrecbe – szólalt meg Harry. – Mutasd meg Raylannek a képeket az életrajzokban. Van kép a gorillaketrechről meg a feleségéről, Dorothyról és Olga Rudge-ról. A nagyobbik könyvben van az a kép, ahol Ezra olyan kalapot visel, mint Raylan. Ezerkilencszázhatvanban készült a kép, Rómában. Emlékszem, mert amikor kiengedték a St. Elizabethsből, alig várta, hogy visszajöhessen ide. Képzeljétek el, ott volt Dorothyval és egy másik barátnőjével, Marcellával, egy nála negyven évvel fiatalabb lánnyal, akibe beleszeretett, vagy azt hitte, és el akart válni Dorothytól, hogy elvehesse. Ehelyett az történt, hogy Dorothy összefogott Olgával, aki még mindig Olaszországban élt, és ketten együtt elüldözték Marcellát. De nem sokkal ezután Ezra depressziós lett, nem érdekelte a munkája, alig evett vagy beszélt. Dorothy feladta, hogy gondozza, ő pedig idejött és Olgával élt, és itt láttam újra. Ez hatvanhétben volt – mondta Harry. – Ami azt illeti, három nap is láttam egymás után, ugyanabban a kávéházban, Ezra Pound és a szeretője ott ebédeltek mindig nagy társasággal. Ahányszor csak láttam, mindig rengetegen voltak körülötte, barátok, újságírók, akik írni akartak róla. Költők nyüzsögtek körötte. Minden ebéd mintha

buli lett volna, mindenki nevetett, beszélt. Egyszer, amikor a szomszéd asztalnál ültem, valamiféle halat evett, és közben végig panaszkodott a szálkák miatt. Ugyanaznap követtem a vécére, pontosabban megelőztem és kinyitottam előtte az ajtót. Annikor odaért mellém, azt mondtam neki: „A hangya kentaur a maga sárkányvilágában.” Ő meg csak rám nézett, és elment mellettem, egyenesen be a fürkébe, és egy szót sem szólt. Oké volt. Soha nem hagyták békén, a szart is kinyaggatták belőle. Állandóan jöttek, becsöngettek, turisták, meg minden, Olga Rudge meg azt mondta nekik, ha tudják idézni valamelyik versének valamelyik sorát, láthatják. Ha pedig nem mentek el, a slauggal biztatta őket. – Joyce-hoz fordult. – Ebédelnünk kéne. Ebédidő van, nem?

– Van sajt és kolbász. Meg valami hideg pasta, amit Robert főzött – felelte az asszony.

Harry az egyik életrajzot lapozgatta. – Tessék, így nézett ki, amikor utoljára láttam – mutatta Raylannek. – Nyolcvankettőben. Nézze ezt a kalapot. Látott már ilyen karimát? És az a kabát meg sétapálca, a kabát mint valami köpönyeg. A pofának volt stílusa mindvégig, nyolcvanhét évesen halt meg Velencében, a születésnapja éjszakáján. Olga vele volt. Itt egy kép róla is. Csinos asszony volt, mi? Ötven évet éltek együtt. Tessék, ez az. Ezra virrasztásán készült, Olga talán utoljára érinti meg. Született Haileyben, Idaho állam, meghalt Velencében. – Aztán Joyce-nak. – Na most eszünk vagy nem? – Átadta a könyvet Raylannek, nézte, hogy a másik a gorillaketrec és a katonai börtön képéhez lapoz. – Az egyik látogatásomkor elmentem oda – mesélte. – Tudja, mi van most ott? Kertészet, ahol rózsákat termesztenek. Egy másik alkalommal meg tudja, kit láttam Rapallóban? Goucho Marxot.

Kimentek a konyhába ebédet készíteni, és Raylan magára maradt.

Nem sokkal ezután történt, hogy egy sötét színű Mercedes húzott el az ablak előtt. Fekete vagy sötétkék, Raylan nem volt biztos

benne. A kocsi lassított, szinte lépésben cammogott, Raylan egyedül állt az ablaknál és nézte, amíg el nem tűnik szem elől. Csak sokára nézett ismét a gorillaketrecre.

Joyce jött meg a szendvicsekkel, Harry ivott két pohár bort is a Gallianóra, és most szundikált.

– Az ember azt hinné, ha verseket idéz, olyan lesz, mint... Edgár Guestet akartam mondani, de eszembe jutott az a Dorothy Parker szöveg, „Inkább legyen rossz a Wasserman teszt, mint hogy elolvassam XY versét.” Érti, hogy gondolom?

Raylan a kolbászos, sajtos szendvicset rágva bólintott. Eddig igen.

– Harrynek pont egy olyan pofára kell rágerjedni, aki teljesen érthetetlen verseket ír. Az égvilágon semmi értelmük, de Harry be nem vallaná.

– Nem hiszem, hogy számít neki, érti vagy sem. – Tudom, de úgy tesz, mintha értené. Sőt, úgy adja elő, mintha már akkor felismerte volna abban a fogolyban a ketrecben a költőt, sőt, hogy ő volt az egyetlen ember az egész táborban, aki tudta, kiről van szó – mondta Joyce. – Lehet, hogy tudta a nevét, de csak a háború után nézett utána Ezra Poundnak, és jött rá, hogy uramisten, a pofa híres. És akkor kezdte el olvasni a műveit. Képzeld el, a Miami Beach-i büki, valahogy rokonléleknek érzi magát a világhírű költővel, aki kissé flúgos. Aztán csak annyit tudni, hogy Harry visszajött Rapallóba. Újra meg újra visszajött, és végül húsz évvel azután, hogy látta Ezra Poundot a ketrecben, újra itt van maga a bálvány is, vén szivar már, de még mindig lobog, fekete kalap, sétapálca, meg minden, egy olyan férfi, aki egész életében kávéházak teraszán ebédelt a feleségével meg a szeretőjével, és Harry azt szerette volna, bár csak ő is ezt tehetné.

– Aztán jöttek a rossz fiúk, és az egészet tönkretették – mondta Raylan.

– Ha nem teszik, Harry akkor is ráunt volna a kávéházi teraszokra

– felelte Joyce. – Egy dolog Gallianót kortyolgatni egy teraszon egy szép napon és nézni a lányokat. Aztán hideg lesz, esik, a lányok, már akik ott maradtak, kabátot vesznek. Ráadásul nem tud kommunikálni, és nem szabadna innia, még kávé sem. Harry arra jött rá itt, hogy kiöregedett a kávéházi teraszokból. Nem hiszem, hogy néhány hétnél többet bírna, még akkor se, ha süt a nap. Lehet, hogy a szíve mélyén romantikus, de praktikus lélek, aki ragaszkodik a szokásaihoz. Amikor felhívott és megkért, jöjjen ide... Azt mondja, mennyire hiányzó, alig várja, hogy lásson, aztán egyszuszra, „Ja, és hozzá néhány üveg aftershave-et. Caswell-Massey Number Six.”

- Ez egy aftershave? – kérdezte Raylan.
- A kedvence.
- Úgy hangzik, mint egy kentuckyi szénbánya.

HÚSZ

Ismét egyedül volt a nappaliban. Körülnézett, eltűnődött, képes volna-e ilyen helyen élni, egy múzeumban. Életében nem látott még ilyen magas szobákat, és sehol egy szék vagy asztal, amelyre rá merné tenni a lábát. Harrynek igaza volt a székekkel kapcsolatban, a jó öreg Harrynek. Alig várta már, hogy egyedül legyen és ne kelljen összeszednie magát. Berakni a kocsiba és eltűnni innen. Elrepülni valamelyik városba, de nem Rómába vagy Milánóba. Joyce kivitte a tányérokat a konyhába, és ment megnézi Harryt. Jól el lehet beszélgetni vele. Raylan megkérdezte tőle, összeházasodnak-e Harryvel, és az asszony azt felelte: Elment az esze? Azt mondta, néhány hét egy villában Harryvel a legtöbb, amit el tud viselni. Nem egész egy évig volt egy ingatlanügynök felesége, aztán a férfi otthagyta. Raylan meg azt felelte, „hát, akkor van bennünk valami közös”, és elmesélte, hogy Winona, a felesége egy ingatlanügynök miatt hagyta ott. Joyce azt mondta, talán ugyanúgy nem tart soká a dolog, ahogyan az ő házassága sem tartott, és Raylan még újra összejöhet Winonával. Raylan pedig azt felelte, hogy kizárt dolog. A fiai hiányoznak neki, de az exneje soha, egy percre sem. És örült, hogy tisztázta a dolgot. Ha úgy adódna, hogy ő meg Joyce netán találkozgatnának, ne álljon semmiféle félreértés az újukba.

Bármelyik percben visszajöhet.

Raylan az ajtótól ismét az ablak felé fordult, és megpillantotta a sötét Mercedest. Most a másik irányból jött, Montallegro felől, lassan gurult. Raylan azt hitte, megáll, de nem, ráfordult a behajtóra, és a ház felé tartott. Sötétkék volt, akárcsak az a kocsi, amivel azok a pofák járnak.

Amikor Robert Gee otthagyta a kuvaiti sejket, éppen Cannesban voltak a filmfesztivál idején, a sejk filmcsillagokkal akart ismerkedni. Robert Gee-nek meg elege lett belőle, és otthagyta a

limuzinjában a forgalom kellős közepén. Le vagy szarva, mondta és kiszállt, a sejk vaskos sértéseket kiabált utána, ő pedig eltűnt a dugó miatt kialakult tömegben. Egymás hegyén-hátán tolongtak az emberek, hogy lássák a csillagocskát, aki levette a blúzát. Attól borult ki, hogy a sejk állandóan beleszólt a vezetésbe. Robert Gee egy csomó embert elütött volna, ha szót fogad. Belenézett a visszapillantó tükörbe. Akarsz te vezetni, szőnyegfejű?, gondolta, de csak annyit mondott, hogy „Le vagy szarva”, és otthagya. A sejk szadista volt. Ázsiai lányok valósággal rabszolgaként dolgoztak nála, verte is őket. Robert Gee attól félt, előbb-utóbb leüti a pofát, és egy kuvaiti börtönben köt ki. Otthagya és megkönnyebbült, még ha marhaság is volt úgy elmenni, hogy nem fizették ki előbb.

Most viszont volt pénze, és nála volt Harry Visa kártyája is, és Harry megérdemelné, hogy lelépjen, amilyen szemétül viselkedett vele. Ha csak Harry volna odafönn a villában, talán meg is fordulna a fejében, de nem így, hogy Joyce és Raylan is ott van. Ők soha nem ártottak neki. Igaz, nem is tartozik nekik az életével, ha már itt tartunk. Ha olyan „megmondod, hol vannak, vagy megölünk” helyzetbe kerülne, nem fog meghalni értük. Nem is várnák el tőle. Ha sötétedésig nem tér vissza, Raylan tudni fogja, hogy valami történt vele, és igyekezniük kell elhúzni a csíkot a házból.

Mindezt szépen eldöntötte magában lefelé menet a funivián. Kitárult előtte a város, majd az állomáshoz közeledve, a lakások ablakai. Bérelt szobája a városnak ezen a részén volt. Megfordult a fejében, hogy megnézi, megvannak-e még az ernyők, bizsuk és egyéb szarok, amit egy tmúszitól vett, akinek elege volt a „vegyenegyed” szakmából, és hazament. „Aztán arra gondolt, mi a fenének? Vagy ott van a sok szemét, vagy nincs. Sokkal inkább azért árulta, hogy csináljon valamit, nem megélhetésből. Az biztos, hogy ő nem is élne meg abból, amit ezzel keres, mint az afrikaiak, akiknek elég egy kis hasis, amit elszívhatnak, és az a ragacsos, édes tea, amit isznak. Talán el kéne adni az egész „vegyenegyed” szart és hazamenni

Houstonba, ahonnan az összes északi elköltözött, mihelyt az olajbiznisz beszart, és azok, akik maradtak, most a felüljárók alatt laknak kartondobozokban.

Ez járt a fejében a taxiban, a della Libertá-i Avis telep felé utazva.

Megcsókolja a mamát, egy kicsit otthon lóg, és lelép, mire megszoknak, hogy otthon van, át valamelyik óceánon, valahová, ahol igényt tartanak a tapasztalataira. Kiképezhet franciákat német akcentussal, szét tudja szedni és összerakni a belga FN-eket, az osztrák Steyreket, az AR 15 változatait, mind a szovjet, mind a kínai AK 47-est, a Valmetet, a Sterlinget, ami automatafegyver csak van. Biztos talál valahol egy háborút, ahol szüksége van rá valakinek.

Két Avisos volt a pult mögött, és Robert Gee az egyetlen kuncsaft, mégis majd fél órába tellett, mire elkészítették a szerződést. Azt mondták, nem biztos, hogy van Mercedesük. Akkor az mi ott elől, az a fehér? – kérdezte Robert Gee. Aztán telefonálniuk kellett az irodában, hogy ellenőrizzék a hitelkártyát, legalábbis azt mondták, és Robert Gee csak reménykedhetett, hogy a tisztviselő nem azzal beszél, akivel ő gondolja. Mire kiment a kulcsokkal, két pofa dőlt a kocsinak összekulcsolt kézzel, lazára véve a figurát. – A rohadt életbe – mondta Robert Gee, mert egyikük szétnyitotta a kezét, annyira, hogy mutassa a pisztolyt benne, a másik közben odaszólt az Avisos pofáknak: Grazié.

Raylan a bejáratnál állt. Fölvette kalapját, eligazította, hogy úgy álljon, ahogy szereti, kicsit a jobb szemére húzva. Megfogta a kilincset, de még mindig nem döntötte el, ki akar-e menni eléjük, s abban a pillanatban meghallotta Joyce hangját.

– Raylan? – A lépcsőről. Valahol félúton járhat. – Egy koci jött be az udvarba.

Raylan bólintott. – Láttam.

– Ki akar menni?

– Az jár az eszemben. – Raylan nem akarta felizgatni az asszonyt. Egyelőre inkább meglepettnek tűnik, nem ijedtnék. Hol van Harry?

– Alszik. Raylan, ha csöndben maradunk, nem tudhatják, hogy itt vagyunk.

– Nem, ha csak be nem jönnek.

– Maradjon velünk – mondta Joyce, és határozottan jobb ötletnek hangzott, mint kimenni.

Joyce előtte ment föl a lépcsőn, és Raylan mögötte figyelte farmerba bújtatott hátsó felét. Szép, kerek popsi, már korábban is feltűnt. – Tényleg ki akart menni? – kérdezte Joyce, amikor felértek. Még mindig nehezebbre esett elhinni.

– Gondoltam, megpróbálok mögéjük kerülni – felelte Raylan. – Ha már egyszer szót váltunk, jó lenne megfelelő helyzetbe kerülni. Előnyös pozícióba.

Joyce megállt egy nyitott ajtóban.

– Szót váltani?

– Megértetni velük, hogy nem nyerhetnek.

– Vagy lelőni őket?

– Nem tudom.

– Magamhoz veszem a pisztolyomat – mondta Joyce, és bement a szobájába.

Raylan pedig Harryhez. Harry nyitott szájjal hevert az ágyon, és ha nem is éppen horkolt, de hangosan szuszogott. A pisztolya az éjjeliszekrényen hevert az ágy mellett. Raylan az ablakhoz lépett.

A hátsó udvarban voltak, már kiszálltak a Mercedesből, és a garázs felé mentek, a melléképület felé, amelynek mindhárom vastag fa ajtaja zárva volt. Ketten a lakatot rángatták, aztán erre pillantottak, a ház felé.

– Tizenöt golyó van benne? – jött be Joyce.

Úgy mondta, mintha valami hétköznapi kérdés volna. Raylan a válla fölött hátrapillantott rá. Az asszony a Berettát tanulmányozta, amit ő adott neki, Nicky vagy Fabrizio fegyvere lehetett. Különös, idegen tárgy valakinek, aki életében nem sütött még el fegyvert.

– Tizenöt a tárban, és egy a csőben, vagyis tizenhat – felelte Raylan. – Amikor kiürült, a retesz kinyílik, és annyi, vége. De nem hiszem, hogy lőnie kéne. Ne lőjön, csak ha nincs más választása, oké?

– És azt honnan tudjam?

– Megérzi. Ha nem lő, meghal. Akkor húzza meg a ravaszt, de ne rángassa.

– Előbb vegyek mély lélegzetet és engedjek ki egy kis levegőt – mondta Joyce.

– Aha, és próbálja nem elfelejteni, amit mondtam. Biztosítsa ki a fegyvert, és fogja két kézre.

Raylan ismét az ablak felé fordult.

– Úgy tűnik, valami követ keresnek, hogy leverhessék a lakatot és benézhessenek a garázsba. Egyikük ugyanaz a pofa, aki a Mercedest vezette a múltkor. Fehér ingben volt, nem? Most csíkosban, kabát nélkül. A másik zakóban, ami mintha két számmal kisebb volna. – A pofa lefűrészelt, duplacsövű vadászpuskáját nem említette. – Azt hiszem, ideje fölébreszteni Hányt mondta helyette, és kinézve az ablakon hallotta Joyce hangját.

– Harry? Van itt valaki. – Nyugodtnak tűnt a hangja. Mintha csak valami barátjuk ugrott volna be. Raylan félig megfordult és hátrapillantott. Harry feltápáskodott, kinyitotta a szemét, Harry a barna pulóverében, fehér zokniban, Joyce pedig fölé hajol, hogy fölsegítse, Raylan felé fordítva jóképű hátsóját... messze nincs akkora, mint Winonáé. Fura, mi minden jár az ember eszébe, amikor pedig másnak kéne. Joyce kiegyenesedett, egyik kezét

csípőre tette, a másikban a pisztolyt tartotta, mintha csak tudná, hogy jóképű hátsója van. Harry az éjjeliszekrényen levő pisztoly után nyúlt, Joyce pedig rászólt, hogy előbb vegye föl a cipőjét. Raylannek tetszett, ahogy mondja, még mindig nyugodt a hangja. Harry viszont zavartnak tűnt, talán a Gallianótól, talán a bortól, esetleg attól, hogy felébresztették. Igaz, kétszer már lelőtt valakit, aki nekitámadt. Eggyel többször, mint én, gondolta Raylan. Ha kell, Harry megteszi megint.

De meg kellett, hogy kérdezze. – Jól van, Harry?

– Oké.

Raylan kinézett az ablakon, hátat fordított nekik. – A ház felé jönnek – közvetítette. – Most eltűntek szem elől. Gondolom, körbe mennek. Az összes ajtó zárva....

Üvegcsörömpölés hallatszott, és Raylan elhallgatott. Egy ablak, talán valamelyik teraszajtó.

– Épp azt akartam mondani, hogy ha akarnak, úgyis bejönnek. Nem fognak kopogtatni.

– Elég, hogy benéznek a konyhába, tudni fogják, hogy itt vagyunk – mondta Joyce.

– Vagy itt voltunk – helyesbített Raylan. – De igaza van, át kell kutassák a házat.

Joyce és Harry is őt nézték. – És most mit tegyünk? – kérdezte az asszony.

Átvágtak a könyvtáron, aztán szobiról szobára jártak. A puskást Marconák hívták, akárcsak Benno, 6 is nápolyi volt, nem sokra tartotta az északot, s most járt először Rapallóban. Úgy vélte, itt északon a tenger is más, élettelen, szürke, az étel unalmas, a házak, legalábbis, amiket átkutatott, sötétek.

– Nincs itt senki – mondta Bennonak.

De mihelyt beléptek a konyhába, látták az üvegeket az asztalon, a

tányérokat a mosogatóban, be kellett látnia, hogy tévedett. A rozsdamentes kávéfőző ki volt húzva a konnektorból, de Benno mihelyt hozzáért, elkapta a kezét. Vagyis, ha nincsenek itt, csak nemrég mehettek el. Harry Arno és az emberei. Benno meg volt győződve, hogy ők azok, mert az ingatlanügynökségen az a nő azt mondta, hogy a villa, amit Signore Arno bérelt, e mellett az út mellett van, Maurizio di Monti közelében, és még egy képet is mutatott róla. Régi képet, amikor a ház még tanya volt, de azért fel lehet ismerni. Csak azért nem voltak teljesen biztosak benne, mert nem volt náluk a fénykép. Miután kétszer is elhaladtak a villa előtt, Benno a kocsiból telefonált, hogy valószínűleg megtalálták a házat. Megtudta, hogy elfogták az afrikait, Hány Arno sofőrjét. Azt mondták neki, várjon, nemsokára megtudják, hol van a ház, majd visszahívják. De Benno érezte, hogy jó helyen jár, és úgy döntött, bemennek.

Mihelyt elhagyták a konyhát, már nem bóklásztak, hanem óvatosan haladtak tovább, a cowboykalapos járt az eszükben. Nem felejtették el, hogy ült Fabrizio a kocsiban, az ablaknak dőlve, nyitott szemmel, és két golyóval kilyukasztva. Benno mondta ki. – Az a cowboykalapos...

– Ha itt van, van valamim a számára – felelte Marco.

És amikor az előcsarnokhoz értek, Benno a lépcső felé intett, Marco pedig a duplacsövű vadászpuskával megindult fölfelé.

Joyce hallotta a padló nyikorgását, és tudta, hogy itt vannak a folyosón. Harry hálósobája felé mennek, és mert az ajtó nyitva van, oda néznek be először. Benéznek, és meglátják Harryt. Harry a székében ül és vár.

Igen. így történik. Egyikük olaszul beszél, csodálkozó a hangja, aztán csend.

– Hánynek kell ott ülnie, mert még nem látták, és nem tudják, hogy ő az – magyarázta Raylan. – Benéznek, és megtorpannak,

magára vonja a figyelmüket. Érti, nem? – Raylan elmondta, hogy képzelet, előjön a szobából – ahol most Joyce-szal együtt vár –, odalopózik a két pofa mögé, amíg azok Harryvel beszélnek, hogy megtudják, kicsoda, és lefegyverzi őket.

A lényeg, hogy valaki magára vonja a figyelmüket – magyarázta Raylan. – Különben hová bújhatnánk?

Raylan kinyitotta az ajtót, és Joyce újra hallotta azt a hangot. Olaszul beszélt, aztán egy másik hang angolul, de akcentussal, a két pofa Harryvel beszél. Raylan átment a folyosón, a padlódeszka megnyikordult, Joyce pedig követte, vele együtt lépett a szobába, és megállt, amikor Raylan megszólalt. – Tegyük a fegyvert a padlóra. Most rögtön! – Akkor Joyce oldalt húzódott, két kézre fogta a Berettát és fölemelte a kezét, ahogyan Raylan mutatta.

A puskás, akinél a lefűrészelt csövű vadászpuska volt, nem mozdult. A másik, a csíkos inges megfordult annyira, hogy lássa őket, hogy úgy háromméternyire állnak és rájuk szegezik a fegyvert. Raylan odalépett, és kivette a nadrágja derekába rakott pisztolyt. Aztán a másikhoz fordult. – Nem hallja? Tegye a padlóra, most rögtön!

A férfi nem mozdult, s a csíkos inges megszólalt. – Marco nem ért angolul.

Raylan Marco füléhez szorította a Combat Magét, és felhúzta a fegyvert.

– Ezt megérti?

Marco lehajolt, és a padlóra tette a puskát. – Néhány szót tud – mondta a csíkos inges.

Harry fölvette a puskát, kivette a pisztolyát a székpárnák alól, és a két pofát megkerülve odament hozzájuk. Joyce úgy látta, izzad egy kicsit. De azért a régi Harry volt, kinézett az ablakon, át a Mercedesre, és azt mondta. – Látom, van kocsink.

– Meg kell várjuk Robertet – szólt rá Joyce és Raylanre pillantott.

A férfi hallgatott. A csíkos inges válaszolt Joyce-nak:

– A sofőrre gondol, arra az afrikaira? Arra, aki idehozta magát Milánóból? Hát ha őt várják, soká kell várniuk.

Joyce ismét Raylanre nézett, várta, hogy mondjon valamit, de a férfi mindössze rámeredt a csíkos ingesre, az meg vissza rá, és úgy tűnt, jól érzi magát, mintha nála volna a labda.

– Hallom a kocsiban a telefonba’, hogy megtalálták az afrikait. Mercedest akart, he? Amilyen az enyém. Hallom, hogy elvitték valahová.

Mindezt közönyösen, szinte érdektelenül, de Joyce-ra így is hatott.

– Hogy érti, hogy elvitték valahová?

– Valami nyugodt helyre, ahol senki nem zavarja őket.

– De minek, a fenébe is?

– Mégis, mit gondol? Az ember meg akar tudni valamit, amit ő tud, mit kezd vele?

Joyce Raylanhez fordult: – Uramisten, hallja, mit mondott? – Várt, de Raylan még mindig nem szólt egy kurva szót sem a pofának, csak meredt rá, de még csak rá sem szegezte a pisztolyát. Joyce szegezte rá az övét, a Beretta csöve a csíkos ing közepére irányult.

Harry szólalt meg: – Ha elkapták, elmondta, hol vagyunk, és jobb ha tűnünk innét.

A csíkos inges a fejét rázta. Csupa önbizalom a pofa. – Már késő. Higgye el nekem.

– Máris lelépünk, most rögtön – mondta Harry.

– Először is az a dolgunk, hogy megtudjuk, mi van Roberttel – mondta Joyce.

Látta, hogy Raylan ránéz, aztán Harryhez fordul és kiveszi a

kezéből a puskát, aztán azt mondja. – Ha valamit hozni akar, siessen. – Aztán ismét ránéz. – Össze tud csomagolni öt perc alatt?

– Még ki sem csomagoltam, de nem megyek sehová Robert nélkül.

– Majd én elbeszélgetek ezekkel a jóemberekkel erről. Hátha tudnak valamit segíteni. Van ellene kifogása? – kérdezte a csíkos ingestől.

Az pedig közömbösen vállat vont. – Nem tudom, miről beszél.

– Hogy hívják? – kérdezte Raylan. A pofa ez alkalommal már habozott. – Bennónak.

– Ő pedig Marco, ezt mondta, ugye? Én Raylan Givens vagyok. Tudják, mire emlékeztetnek? Azokra a pisztolyos bérverekedőkre, akiket a szénbányák fogadtak fel a sztrájkok idején, hogy zúrt csináljanak. Benno, mi? Ismertem egy ilyen pisztolyos verőlegényt Harlan megyében, Kentucky államban, az nézett így ki, mint maga, Benno, csak azt Byronnak hívták. Mindig volt egy pofa dohány a szája sarkában. Itt. – Raylan megérintette az ajkát. – Hát akkor megkérem magukat, fiúk, legyenek szívesek velem jönni. – Harryhez fordult. – Szükségem van a garázs kulcsra. A középső ajtó. – Harry megtalálta a kulcsot a kis dobozban a szekrényben, és minden kérdezősködés nélkül Raylan kezébe nyomta. Raylan intett, hogy indulás, és Benno zsebre dugott kézzel szinte sétált az ajtó felé, Marco viszont nem mozdult, amíg Raylan meg nem bökte a puskával. Joyce kíváncsian figyelte a jelenetet. – Kiviszi őket a garázsba? – szólalt meg.

– Nyugodt hely, ahol senki sem zavar minket – felelte Raylan.

Joyce látta, hogy Benno hátrafordul és Raylanre pillant, mintha kezdene elpárologni az önbizalma. Aztán kimentek, és Joyce az ablakhoz lépett. – Az ember azt hiszi, ismeri, pedig nem, egyáltalán nem – mondta Harrynek, aki már javában pakolta ki a ruháit a szekrényből.

HUSZONEGY

Hallotta Harry hangját. – Azt sem tudom, hová megyünk, de nem is érdekel. Azt hiszem, igazad volt, Vegasba kellett volna menjek, vagy valami olyan helyre, mint Tahoe. Vagy otthon maradni. Hallod amit mondok? Nem mondhatod, hogy soha nem vallom be, ha tévedtem. – Harry csupa élet, meg sem áll. Azt mondja: – Gyere, nem érünk rá.

Joyce nem mozdul az ablak mellől.

Végre feltűnik Raylan az udvarban, eltereli a két banditát a Mercedes mellett, a garázsajtó felé. Joyce tökéletesen értette, miről beszél Raylan, ismerte a típust, itt vagy Floridában gengszterek, Kentuckyban sztrájktrőrök. Raylan addig nem szólt hozzájuk, amíg nem volt mondandója nekik.

Most viszont odaadott valamit Bennónak. A kulcsot? Igen, azt. Joyce nézte, ahogy Benno leveszi a lakatot a középső garázsajtóról, és némi erőfeszítéssel kinyitja, úgy félméternyire. Raylan intett, hogy álljon odébb, majd Marconak, hogy menjen be, a garázs közepére, a Harry Lanciája és Raylan bérelt Fiatja közötti üres helyre. Marco eltűnt szem elől, és Raylan Bennóval beszélt, Benno pedig pózolt, lazán állt, egyik kezét csípőre téve, a másikkal gesztikulálva, Raylan pedig egy kézzel fogta a puskát és a garázsba célzott vele. Nyilván Marcóra, bár Joyce őt már nem látta. Benno ismét gesztikulált, Raylan pedig kibiztosította a fegyvert.

– Harry, gyere ide gyorsan – mondta Joyce.

Benno a fejét csóválta: – Mégis, mit kéne mondanom, he? Jaj, kérem, ne, megteszem, amit csak akar. Mintha elhinném, hogy lelövi Marcót? Vagy mondjam, hogy rajta, lője csak le? De ha megteszi, látni is akarom. Nem úgy, hogy belő a garázsba, és higgyem el, hogy megölte. – Benno ismét intett. – Szóval, csak tessék.

- Nem tudom lóvá tenni, ugye? – mondta Raylan.
- Elég magára nézni, látszik, hogy nem fogja csak úgy lepuffantani. Magában nincs meg hozzá a coglioni.
- Csakugyan?
- Hülyének néz, hogy így bánik velem?
- Gondoltam, nem árt megpróbálni.
- Mondtam magának, hogy nem teszem meg, amit akar, mert nincs semmi okom rá. Nem mintha nem tehetném meg, mert semmit nem ártanék vele.
- Nem is gondoltam, hogy ártana.
- De nem kellett volna megpróbálnia kényszeríteni rá.
- Igaza van. Na és most, hogy ezt tisztáztuk, megteszi? Benno néhány pillanatig hallgatott, mintha megfontolná a kérdést.
- Oké, de nem mintha rám ijesztett volna.
- Értem.
- Vagy mert elhiszem, hogy lelőné Marcót.
- Persze, tökéletesen értem. Csakis tiszta szívjóságból csinálja – mondta Raylan.
- Így van. Na jöjjön.

Visszamentek a Mercedeshez. Benno benyúlt a telefonért, és tárcsázott egy számot. Várt, százkilométeres sebességgel hadart valamit olaszul, aztán újra várt. Raylan kisvártatva hallotta, hogy valaki angolul szólal meg. – Na, mi van? – és Benno átadta neki a telefont.

– A punk.

Raylan bólintott. – Nicky? – mondta. – Itt Raylan Givens marshal. Mizujs?

Raylan megkérte Joyce-t, kivinné-e a kocsikat a garázból, hogy

bezárhassa Bennót meg a haverját. Hátha be tudják indítani a járműveket kulcs nélkül is, és ha igen, Harry kocsijával, meg az ő bérelt Fiatjával kitörnék az öreg ajtót. Ezután magyarázta csak el a tervét, mint mondta az egyetlen lehetőséget, hogy kijussanak az országból, és ne kapják el őket. Joyce-nak nem tetszett az ötlet.

- Miért nem jön velünk?
- Ha magukkal megyek, mi lesz Roberttel?
- Megvárjuk, és együtt megyünk.
- Tűnjünk el innét – mondta Harry.

Mikor besötétedett, a Mercedesben gurultak le a hegyről. Raylan vezetett, Harry és Joyce hátul ültek, és lebuktak, amikor áthajtottak Maurizio di Montin, elhaladtak a sötétben sápadtan emelkedő épületek mellett, ahol itt-ott világított csak fény egy kapuban, elhaladtak egy autó mellett, ahol egy alak állt rádióval a kezében, hogy jelentse, ha lát valamit, de a Mercedesszel nem törődött. Raylan remélte, a pofa azt hiszi, Benno tepert el mellette.

Harryt leszámítva csend volt a kocsiban. De Harry nem nyugodott, meg volt győződve arról, hogy Robert elárulta, hol vannak.

– Ha így lett volna, már rég beállítottak volna a házba, mielőtt eljöttünk, és befejeztük volna földi pályánkat – szólt rá Raylan.

- Miért nem látja be Harry?
- Melyikkel beszélt? – kérdezte Harry.
- A fiatallal. Nickyvel.
- Próbálják kivenni Robertből?
- Nem mondta.
- Miért nem kérdezte?

Raylan az egyik hajtúkanyarba kormányozta a kocsit. Hallgatott.

- De ha kérdezték, miért nem mondta el?

– Majd megtudom. – Raylan követte a fényszóró sugarát. A keskeny út, a sötét meg az, hogy hosszú szakaszokon át sehol egy fény, otthonra emlékeztette.

– Biztos, hogy legalábbis megverték – folytatta Harry. – Valamit csináltak vele, már csak szórakozásból is. Emlékszem, egyszer hallottam, hogy a Senki egy pofa fütyijére csapta a kocsiajtót. Hallottatok már ilyent? Odaállították a pofát a kocsi mellé, és valaki a kocsiban egy madzaggal tartotta a pofa kukiját, hogy kiálljon, értitek, aztán rácsapták az ajtót. El tudjátok képzelni, hogy üvöltött a szerencsétlen? Ha csak rá gondolok, már fáj az ágyékom.

Raylan időnként belenézett a tükörbe, próbált egy pillantást vetni Joyce-ra. Az asszony szótlanul ült gyapjúkabátjában. Azt hittem, ismerem magát, de nem – mondta, amikor bepakolták a kocsiba a bőröndöket. Úgy hangzott, mintha őt hibáztatná érte, és Raylan nem tudta, mit mondhatna. Joyce az életére kíváncsi? Két perc alatt elmondhatja.

– Most mentünk el a sztráda alatt, de itt nem lehet fölhajtani – mondta a tükörbe nézve. – Amikor a házat kerestem, meggyőződtem róla.

– El sem tudja képzelni, hány módon tudnak valakit szóra bírni – mondta Harry. – Fognak egy fejszét és levágják a pofa lábát, aztán haladnak fölfelé.

– Lehet, hogy nem is kérdezték – mondta Raylan, nem mintha ez lett volna a véleménye, hanem hogy elhallgattassa Harryt.

– Azt hiszem, Robert amúgy is elmondta – közölte Harry. Csak azt nem értem, miért nem jöttek.

Raylan hagyta, higgyen, amit csak akar.

Elérték Rapallo szélét, és Raylannek meg kellett találnia a Corso Mamelit, a város egyik főutcáját. Ezen haladt a Via Savagnáig, a sztrádára vezető útig. Most már figyelt, itt kell legyen valahol a

Senki valamelyik embere... és ott is állt egy kocsis az út szélén, egy szürke Fiat. Mögé állt.

– Maradjanak lebukva. Majd én elintézem – szólt hátra Raylan, aztán Marco lefűrészelt csövű vadászpuskájával a kezében kiszállt.

Egy alak bukkant elő a Fiatból, kérdezett valamit olaszul, legalábbis kérdésnek hangozott. A kezében rádiót tartott, benyúlt a kocsiba, és zseblámpát vett elő, és csak lökte olaszul az út szélén a sötétben. Egy kocsi sem ment el mellettük. Csak akkor hallgatott el, amikor Raylan megkérdezte tőle, beszél-e angolul. De akkor is csak egy pillanatra, ismét beszélni kezdett, és közben bekapcsolta a zseblámpát és Raylanre irányította. Raylan pedig fölemelte a puskát, a fénysugárba, és a pofa arcára szegezte, és ettől csönd lett.

A pofa nem beszélt angolul.

Néhány perc múlva Raylan már a Mercedes mellett állt, kinyitotta az ajtót. Minden oké, kiszállhatnak. Csodálkozva néztek körül, Raylan meg elmondta, hogy bezárta a pofát a csomagtartóba.

Egyikük sem szólt, Harry csak nézelődött a sötétben. Aztán, amikor már ismét a Mercedesben ültek, az első ülésen, Joyce a kormánynál, Raylan behajolt az ablakon. – Ez az út rávisz az A12-re, észak felé. Egyenesen Genovába. Keressék meg a repülőteret, és szálljanak föl az első gépre, akárhová is megy. – Joyce nem bólintott, csak meredt rá szótlánul. – Megteszi? – kérdezte a férfi.

Harry életre kelt. – Minden rendben lesz – ígérte.

Joyce egy pillanatra elfordult, hogy beindítsa a kocsit. De most ismét Raylanre pillantott, és a férfit valami különös érzés fogta el.

– Hát, viszlát – mondta Harry.

– Vigyázzon magára – mondta Joyce.

– Ne aggódjon – felelte Ray Ián, s rámosolygott. Joyce nem mosolygott vissza, nem is próbált.

A Mercedes hátragurult, hogy kikerülhesse a Fiatot. Aztán

elindult előre, és Raylan ismét meglátta Joyce arcát. Ünnepestes kifejezés ült rajta, mintha templomban lenne, és a férfi egy pillanatra eltűnődött, vajon vallásos-e. Ez eddig eszébe sem jutott. De közben Harry mondott valamit, hangját fölemelve, hogy ő meghallja. – Nem hiszem, hogy egy darabban találja Robertet – mondta.

HUSZONKETTŐ

A pisztoly, amit a Senki szerzett, harminckettes Targa automata volt, hat golyóval a tárban. – Hat, ez minden? – fanyalgott Nicky, a Senki meg azt felelte. – Ha tudod, mit csinálsz, az is öttenél több, mint amire szükséged van. – A lakásban voltak, ahol megszálltak. Nicky megnézte a pisztolyt, hogy működik, aztán két kézre fogta, egyik szemét behunyva célba vette a gyümölcsöt ábrázoló képet az innenső falon. Aztán valami távolabbi célpontot keresett, és végül a Senkin állapodott meg. A Senki háttal állt az ablaknál, a pisztoly csöve egyenesen a háta közepére mutatott. Könnyű lenne, öreg, bumm, és kész, gondolta Nicky, de ekkor a Senki megfordult. Nem látszott sem ijedtnek, sem izgatottnak, amiért felé mered a pisztoly, és Nicky leeresztette a kezét, de azért jó keményen nézett közben, hogy mutassa, nyugodt, meg hogy megtehetné, ha akarná. – Egy férfit csak egyetlen módon lehet hátba löni – szólalt meg a Senki. – Tükör előtt, hogy lássa. Ahogyan Ed Grossit lőtték le. Tudod ki volt, ő vezette a bulit Jimmy Cap előtt. Boca Ratonon is volt egy lakása, időnként használta. Ott találták a fürdőszobában. A padlón feküdt, de vér és agyvelődarabkák borították a tükröt, egy olyan nagy, egész falnyi tükröt. Innen tudni, hogy látta, ki tette, látta, hogy megölik, szétlövik a fejét.

Ez volt tegnap.

Ma délután telefonált Benno, hogy adjanak neki valakit, aki beszél angolul, és Nickyt adták. A cowboy volt az. Azt mondta, tudja, hogy elkapták Robertet, és ajánlja, hogy ne essék baja. Ezért hívott? Ez minden? – kérdezte Nicky, és a cowboy azt mondta, beszélni akar a Senkivel, Nickynek pedig át kellett menni a Senki lakásába.

– Gondoltam, hogy előbb-utóbb megjelenik. De honnan tudta ilyen hamar, hogy nálunk van a színes pofa, és honnan szedte a telefonszámot?

– Miért nem kérdezed meg tőle? – kérdezte Nicky.

– Mert nem érek rá – felelte a Senki.

Nincs más hátra, mint visszamenni és elmondani a telefonba, hogy 6 mit mondott a Senkinek, és a Senki mit mondott neki. Mondja el azt is a cowboynak, hogy még egy szót sem szóltak a színes pofához, egy újjal sem bántották? (Nem értették, mire vár a Senki.)

– Ne mondj semmit – mondta a Senki.

Nicky pedig visszament, és megmondta a cowboynak, hogy a Senki nem akar beszélni vele.

– Akkor azt üzenem, hogy Robert Gee-ért cserébe odaadom Bennót és Marcót. Kettőt egyért.

Nicky megint végigment a folyosón, és elmondta a Senkinek, aki fürdőköpenyben állt az ajtóban, s úgy nézett ki, nincs is rajta más.

– Mondd meg neki, hogy megtarthatja Bennót és Marcót felelte. – Ha Harryt adja, áll az alku. Mondd meg neki, hogy várom a választ. Ha beszélni akar velem, oké, legyen a kávéházban, ahová jár, ott találkozol vele. Mondd meg neki, hogy láthatja a feketét.

– És aztán? – kérdezte Nicky.

– Idehozod.

A Senki becsukta az ajtót. A fehér cipős kurva volt vele odabenn.

Raylan bekapcsolta az ablaktörlőt, de csak alacsony fokozaton, hogy letörölje a párát. Az úttest száraznak látszott. Végiggurult a Via Venetón, és megállt Nicky mellett, aki ott várakozott a sötétben, háta mögött a kávéházi asztalokkal. Széles vállát behúzta és lehajolt, hogy benézzen a kocsiba. Raylan sejtette, hogy mogorva lesz, amiért várnia kellett, ilyen időben kinn ácsorogni. Az a fajta, aki még egy szép napon is képes zsörtölődni.

Nicky kinyitotta az ajtót, és máris rákezdett. – Hol volt

mostanáig? Tudja, mióta állok itt? – Érti? Mintha Raylant egy fikarcnyit is érdekelné. Mintha csak az volna az életcélja, hogy boldoggá tegye ezt a seggfejet. Nicky megkérdezte, honnan szerezte a kocsit, kié volt, de nem várt választ. Azt mondta, ő vezet, jöjjön már, parkoljon le valahová, ne húzza az időt, szinte egy szuszra kijött belőle az egész.

Raylan fölemelte a lefűrészelt vadászpuskát, amit az utasülésen tartott. – Szálljon be, Nicky.

Nicky néhány pillanatig csak állt, aztán lassan, óvatosan beszállt, mintha kígyók lennének odabenn. Becsukta az ajtót, Raylan pedig hátradobta a hátsó ülésre a puskát. Nicky láthatóan nem tudta, mire vélje a dolgot. Most már gurultak, és Raylan megszólalt. – Csak annyit kell tегyen, hogy elmondja, Mikent talállok oda. Képes rá?

Apartman ház volt a város fölött, újabb a legtöbbnél, és kisebb is, mindössze kétemeletes, erkélyekkel és vörös salak teniszpályával az utca túloldalán. Kiszálltak a Fiatból. – Egy pillanat – mondta Raylan. Hátrament a csomagtartóhoz és kinyitotta. A pofa, akit bezárt, kimászott és körülnézett, mintha nem tudná, hol van. Raylan megkérdezte, jól van-e, de a fickó nem válaszolt, csak zavartan bámult rá. Nagyjából úgy, mint Nicky.

Két másik pofa jött ki a házból. Elvették Raylan pisztolyát, és bevezették az előcsarnokba, át a földszinten, az épület hátsó felébe, kinyitottak egy ajtót, és belökték a szobába. Karbantartó szobának nézett ki, egyetlen berendezése egy fémszekrény, megvilágítása egy csupasz körte odafönn.

Robert Gee kinyújtott lábbal ült a padlón, hátát a betonfalnak támasztva.

- Nem bántották?
- Még csak csúnyán sem néztek rám.
- Nem is kérdeztek semmit?

- Semmit.
- Hol kapták el? Útközben?
- Be sem szánhattam a kocsiba. – Idehozták... enni kapott?
- Egy kis pastát. Nem volt rossz.
- Kiengedték a mosdóba?
- Saját vécém van. Az az ajtó.
- Nincs itt senki más?
- Én nem láttam.
- Miben mesterkedik a Senki?
- Bárcsak tudnám, Öreg.
- Azt hittem, ennyi idő alatt kihallgatják és elmondja.
- El is mondtam volna.
- Tudom, nem is hibáztatnám.
- De még csak lehetőséget sem adtak rá. Érti ezt? Még mondtam is neki. – Hé, nem akar valamit kérdezni? Gondoltam, esetleg előbb bántani akarnak, és csak utána beszélgetni, érti? Mondtam neki, hogy ide figyeljen, nem kell keménykedni, kitépni a körmeimet meg ilyenek, elmondok mindent, amit csak tudni akarnak. Próbáltam elmagyarázni, hogy az egészhez semmi közöm, erre otthagytott. Akkor még odafönn tartottak. Csak egy percre láttam, akkor is otthagytott. Piperkőc egy alak, remek öltöny, csak egy kicsit régimódi.
- A Senki. Tommy Bucks. A másik, a bőrdzsekis Nicky, vele beszéltem telefonon. Azt mondta, tudta, hogy hívni fogom, vagy legalábbis megpróbálom fölvenni velük a kapcsolatot. De szerintem a Senki volt az, aki tudta vagy megérezte. Nicky, azt hiszem, csak hencegni szeret. Az a fajta, aki elmond valamit, amit más talált ki, és azt mondja, hogy az ő ötlete volt. Abban biztos vagyok, hogy nem szólhat bele ebbe az alkuba, a Senki maga dönt.

- És tudta, hogy maga idejön.
- Vagy legalábbis gondolta.
- Az tudta.
- Hát, ha egyszer maga nem jön vissza...
- Idejön és megkeres?
- Azt akartam mondani, hogy valahogy csak fölvettem volna vele a kapcsolatot.
- Ő pedig előre tudta, ezt akartam mondani. Milyen következtetést von le ebből?
- Ha így van? Akkor azt hiszem, nekem akarja fölteni a kérdést, nem magának – felelte Raylan. – Azt akarja, én legyek az, aki elmondja neki, hol van Harry. Mintha az egész valami személyes ügy volna kettőnk között.
- Na és elmondja? – kérdezte Robert Gee.
- Raylan felállt, amikor bejöttek. Nem azért, hogy megadja a tiszteletet, hanem hogy a Senki meg Nicky ne magasodjanak fölé. Mihelyt azok ketten odabenn voltak, valaki kinn a folyosón bezárta mögöttük az ajtót. Robert Gee nem mozdult, csak amikor a Senki ránézett. – Fölállni.
- Engedelmeskedett, de nem kapkodta el, elgémberedett a padlón ülve, és Raylan hallotta, hogy nyög.
- Figyeld – mondta a Senki Nickynek, ő pedig Raylanhez fordult.
- Már vártam. Tudtam, hogy mihelyt rájön, hogy elkaptuk a pofát, megkeres és megpróbál üzletet kötni. Odaadja cserébe Bennót és Marcót. Hol vannak?
- Bezártam őket a garázsba.
- Igen? Ott, ahol Harry van?
- Az ő házában.
- És Harry ott van?

– Elment – felelte Raylan.

– Igen? És hová?

– Haza.

A Senki szótlanul meredt rá.

– Hadd intézzem el – hallotta Raylan Nicky hangját. Felé pillantott. Nicky egy pisztolyt tartott a kezében, valamiféle automatát. – Rendben, csak ő meg én idebenn.

A Senki fölemelte a kezét, hogy elhallgattassa Nickyt, de rá sem nézett közben. – Mikor ment haza?

Robert Gee válaszolt: – Amíg maguk elszarták az időt azzal, hogy Raylant várták – mondta. – Ahelyett, hogy megkérdezte volna tőlem, hol lakik Harry. Egy pillanat alatt megmondtam volna, haver. De maga inkább várt, hogy ő mondja el. Hát most megkapta, Raylan elmondja, hogy a madár elrepült.

Élvezte a helyzetet.

A Senki arca merev volt, mintha sziklából faragták volna, pillantását nem vette le Raylanról. – Harry akkor ment el, amikor maga – mondta, amikor Robert elhallgatott.

Raylan egy szót sem szólt.

– Vagyis nemrég. Maga annak az emberünknek a kocsijával jött ide, akit a sztráda feljáróhoz állítottunk. De senki nem látta sem Harry kocsiját, sem azt, amit maga bérelt. Vagyis Benno kocsiján jött le, és Harry most azzal van. Oké, ez ad nekik valami előnyt, de nem sokat. Hová ment?

Raylan nem felelt.

– Genovába megy azzal a nővel? Egymásra meredtek.

– Vagy Milánóba. Vagy délnek, Rómába.

– Mit szólna Torinóhoz? – mondta Raylan. – Vagy Bolognához.

A kőszikla arc rámeredt.

– Oké, mondja meg – szólt rá a Senki.

– Nem tudom – rázta a fejét Raylan.

– Fogd a pisztolyt a füstösre – szólt a Senki Nickynek.

Nicky felé pillantott. – Megvan.

– Hová ment? – kérdezte a Senki Raylantól. – Ha nem mondja meg három másodpercen belül, a pofa halott.

– Ugyan, ne izéljen. Semmi közöm az egészhez – szólalt meg Robert.

– Genovába ment – mondta Raylan. – Úgyhogy elkésett.

– Nem hiszem. Hová ment?

– Ha hiszi, ha nem, Genovába.

– Lődd le – szólt oda a Senki Nickynek. Nicky a homlokát ráncolta. – Mi?

– Igazat mondok – erősködött Raylan. A Senki benyúlt a zakója alá.

– Azt mondtam, lődd le!

Kihúzta kezét, és egy Beretta automata volt benne, amilyen Raylannek is van odahaza. Raylan arcáig emelkedett és ott is maradt. – Semmi közöm ehhez az egészhez, ember – hallotta Raylan Robert hangját. – Nem én tüntettem el.

A Senki Raylanre meredt, de Nickyhez szólt. – Lelövöd, vagy nem?

– Uramisten, csak úgy, itt?

– Csak úgy, itt – mondta a Senki, aztán Raylanról Robert Gee felé fordította a Berettát, és már lőtt is, majd lőtt még egyszer, és mielőtt Raylan mozdulhatott volna, már ismét rászegelte a fegyvert.

A kőarc pedig Raylanre meredt a pisztoly mögül. A lövések még ott visszhangoztak a betonfalak között.

- Hová ment? – kérdezte a Senki.
- Genovába – felelte Raylan.

HUSZONHÁROM

Buck Torres a fotelban ült és Harryt hallgatta. Harry meg elmesélte, hogy a Senki egyik napról a másikra több embert szedett össze Rapallóban, mint ahányat itt tud, csupa valódi, tőrőlmetszett maffiózó fazonokat. – Olyan volt, mintha a Senki meg azok a fazonok volnának az igazi szereposztás, és Jimmy Cap banditái csak az utazó társulat. Úgy értem, össze sem lehet hasonlítani őket.

Harry, amint próbál ismét önmaga lenni, a kapitány itt fönn a Delia Robbia második emeletén, de azért beszéd közben odaodament az ablakhoz és lenézett az utcára.

– Ideje volt, hogy lelépjünk, így aztán eljöttünk. Akarod tudni az igazat? Amúgy is jöttem volna.

– Mi van Raylan Givensszel? – kérdezte Torres.

– Ja igen, ő is ott volt.

– Úgy értem, nem segített?

– Hogy nekem személyesen? Volt az az ötlete, hogy megpróbál segíteni Robertnek. Megőrült? – mondtam neki. Robertnek nincs szüksége a segítségére. Robert már úgyis mindent elmondott, amit csak tud rólam, még azt is, mit ettem reggelire, és rég elengedték. Raylan meg Joyce azzal jöttek, hogy akkor hol van? Mintha azt hinnék, hogy visszajön a villába azután, hogy feladott.

– Azt vártad, hogy tartja a száját? Talán meg is hal érted? – kérdezte Torres.

– Tudta, mi az ábra, kik ezek a pofák. Ha megfizetek valakit, elvárhatok némi lojalitást.

Torres ezt elengedte a füle mellett. – Szóval Raylan levitt a... hogy is hívják, autosztrádához?

– Igen, a pályához, és ott elváltunk. Gondoltam, utánunk jön,

legkésőbb másnap.

– Nem egyeztetek meg, hogy valahogy fölveszi veled a kapcsolatot?

– Gondoltam, hogy nem lehet baja, mert nem kell hazudnia – felelte Harry. – Hová mentem? Genovába. Még aznap este elrepültünk Rómába, és tegnap reggel indultunk onnan. Még huszonnégy órája sem vagyunk itthon. – Harry az ablakhoz lépett és megfordult. – Ne izgulj, majd megjön.

– Joyce felhívott. Aggódik miatta – mondta Torres.

– Engem akarnak elkapni. Azt nem említette, hogy miattam aggódik?

– Nem is érdekel, hol van?

– Mondom, hogy megjön.

– Tudod, hogy nem hivatalosan ment utánad.

– Miután nem egyszer, hanem kétszer is megléptem előle. Nyilván arra gondolt, hogy ez alkalommal hazavisz, ha kell, láncra verve.

– Miért van olyan érzésem, hogy ha nincs Raylan, most nem lennél itt?

– Mondom neked, hogy amúgy is jönni akartam.

– Nem így értem.

Harry nem is figyelt rá. – Egy kávéház teraszán ülnék, nézelődnék, próbálnám elkapni a hangulatot... – mondta. – Nem is tudom, miért, de minden olyan más volt most. Nyomasztó volt az idő is, talán ez volt a baj.

– Nem volt közönséged, senkivel nem ökörködhettél – mondta Torres.

– Korábban sem volt, amikor ott jártam. De olyankor soha nem maradtam tovább, mint néhány napot, legfeljebb egy hetet. De ez alkalommal már majdnem egy hónapja ott voltam, és arra

gondoltam, várj csak egy percet? Te itt akarsz élni? Más volt a helyzet. – Harry az ablaknál állt, aztán megfordult és elvigyorodott. – Az a két pofa, Benno meg Marco, akik bejöttek a házba... én mondom neked, igazi, törőlmetszett maffiózók, egyenesen a keresztapa kettőből. Bejönnek a hálósobába és meglátnak.

– Egyedül voltál? – kérdezte Torres.

– Ez volt a csapda. Belépnek és meglátnak... hát ez meg mi? Körülnéznek. Az egyik pofánál, Marconái lefűrészelt vadászpuska volt. Nem karabély, hanem a rendes, dupla csövű vadászpuska lefűrészelve. A másik, Benno, látja, hogy ott ülök, nyugisán, elrakja a pisztolyát, vissza a nadrágjába. Marco mond neki valamit olaszul, erre a másik, Benno azt mondja. – Ki maga? Hogy hívják? Én meg azt felelem. – Bejön a házamba, és még maga kérdezi, hogy én ki vagyok? Ki a franc maga? Érted, én vagyok a csalétek. Elvonom a figyelmüket. Raylan a folyosó másik oldalán van Joyce-szal. Amíg én szóval tartom őket, bejön a hátuk mögött, és elveszi a puskát Marcótól.

– Nem tudták, ki vagy? – kérdezte Torres.

Harry a fejét rázta. – Tőlem még most sem tudják. Lehet, hogy még mindig ott vannak a garázsba zárva. – Harry szinte magában, elmosolyodott. – Lehet, hogy egyszer, jó időben visszamegyek. Esetleg itt töltöm a teleket, nyáron meg ott leszek.

– Mondtam már, hogy a Senki hazajött, ugye? A srácok lehallgatták, amikor Jimmy Cappel beszélt telefonon. Azt mondta: „Hazakergettem. Azt hitte, elrejtőzhet, de bárhová megy, én megtalálom.” Rólad volt szó.

– Naná, hogy rólam. És most mi lesz? Elkapod? Ez életveszélyes fenyegetés.

– Csak annyit mondott, hogy megtalál, bárhová is menj.

– Hogy megölhessen, az ég szerelmére.

– Tudjuk – bólintott Torres. – Ezért is folytatjuk még a lehallgatást, hátha ki is mondja. Különben akkor kell elkapnunk, amikor éppen csinálja. Ha akarod, börtönbe zárhatunk, mielőtt ejtik a vádat. Az a helyzet, hogy az államügyész most nem emel vádat, valószínűleg nem is fog, de bevághatunk hatvan napig valami ürüggyel.

– Mondjuk, lelövök még egy pofát, akit rám küldenek?

– Most már tényleg szeretném tudni, mit műveltél ezekkel az alakokkal. Biztos nagyon átverted őket, és most rájöttek mondta Torres.

– Nem is tudod, milyen jó itthon lenni – mondta Harry. – Az emberek megértenek, képes vagyok kommunikálni. Hogy átvertem-e őket? Egész életemben átvertem őket, de soha nem volt semmi zűr, amíg az az FBI-os seggfej nem húzott a csőbe. És még csak nem is olyanért, amit csináltam. Kitalált valamit, ezek meg bevették. Eldöntötték, hogy kinyírnak, ez a barom McCormick pedig ejti a nyomozást. Úgy döntött, mégsem érdekli Jimmy, és talált valami kifogást, mi? De az igazi ok, hogy úgysem tudja elérni, hogy elítéljék. Én meg ki sem léphetek az ajtón, mert valószínűleg lelőnek. Ezért mondtam neked, hogy eszemben sincs tanúskodni. Uramisten, már több mint egy hónapja.

– Annyi éven át voltatok társak, Jimmy meg te. Miért nem magyarázod el neki, hogy semmi közöd az egészhez? – kérdezte Torres.

– Mihez nincs közöm? Az egész nem is történt meg. A pofa azt mondja, elvesztett egy fogadást, és fizetett nekem tíz lepedőt, plusz jutalék. Megmondtam, hogy soha életemben nem láttam, de Jimmy neki hisz. Még Raylan is elmondta a Senkinek, hogy az egész csak az FBI találta ki, el kell ismernem. Uram atyám, egy szövetségi marshal próbál segíteni!

– De a Senki nemigen izgatta magát – mondta Torres. Raylan

elmesélte, amikor felhívott.

– Nem, a Senki tojik rá, hogy átvertem-e őket, vagy sem, ki akar nyírni.

– Ezt mondta Raylan is.

– De miért? Mi rosszat tettem neki? Úgy értem, olyant, amiről tud.

– Kezdem azt hinni, hogy semmi köze hozzád, személyesen – felelte Torres. – Érted, hogy gondolom? Azért lőnek le, hogy be bizonyítsanak valamit. A hatás kedvéért. Vagy csak azért, mert a Senki azt mondta, hogy kinyír, és ő olyan ember, aki tartja a szavát. Én nem tudhatom... a te barátaid, Harry. Ha te nem tudsz rájönni, miért akarnak megölni, én honnan tudhatnám?

– A fenébe is, be vagyok zárva ide, mi? – mondta Harry. Az ablak felé fordult, majd újra vissza. – Iszol valamit?

– Állandóan csak olaszul beszéltek, én meg értem meg, miről van szó – panaszkodott Nicky. – Mint amikor egyszer csak felállnak az asztaltól és elmennek, én meg csak ülök. Tommy Bucks meg csak néz rám, „Mi ütött beléd, miért nem jössz?” Amikor találkoznak, összeölelkeznek, megcsókolják egymást. Alig hittem a szememnek. Meséltem arról a pofáról, akit megöltek, Fabrizióról? Összehaverkodtunk egy kicsit, és megkérdeztem, mit jelentenek bizonyos szavak. Kiderült, hogy Tommy seggfejnek hív.

– És mi van a testa di cazzóval? – kérdezte Gloria. Nicky meglepődött. – Igen, azt is mondja rám. Miért, mit jelent?

– Faszfej.

– Tényleg? Erre az egyre nem gyanakodtam, mert benne van a nevem is, Testa. Mintha ilyen vagy olyan Teslának hívna.

– Akkor is faszfejt jelent – mondta Gloria.

– Csak arra vagyok kíváncsi, miért kell nekem eltűrnöm tőle ezt a szarságot? – mondta Nicky. Várta, hogy Jimmy Cap szól rá valamit,

de hiába.

A Jacuzziban voltak, az úszómedence lapos végében, három napszemüveges arc a habzó víz fölött. Nicky a beszámolóját tartotta, Jimmy Cap behunyta a szemét, talán aludt, Gloria, Jimmy barátnője pedig a lábujjával cirógatta Nicky combjának belsejét a hab alatt. – Kell? – kérdezte Nicky és várt.

Gloria könyökével megbökte Jimmy Capet, és a férfi megszólalt: – Mi van?

– Hogy el kell-e túrnöm tőle ezt a szemétséget, amikor stronzónak nevez.

– Miről beszélsz?

– Tommy Bucksról, mindenfélét mond rám.

– Stronzo – mondta Gloria dallamosán, olasz kiejtéssel. Hé, stronzo.

– Mi közöm hozzá, hogy minek nevez téged? – mondta Jimmy Cap.

Gloria lábujja becsusszant Nicky atlétasortja alá, és Nicky ugrott egyet. – Neked dolgozom.

– Na és?

– Oké, és mit gondolsz, téged minek nevez?

– Miről beszélsz?

– Amikor odaát azokkal a pofákkal beszél, kihallottam a nevedet.

– Na és mit mondott?

– Olaszul beszéltek. De abból, ahogy mondta, tudod, a hangszínéből hallatszott, hogy tiszteletlenül beszél rólad.

– Miért, hogyan mondta?

– Tudod, mint amikor kimondják valaki nevét és felnevetnek. Egyszer mondott valamit rólad, és rögtön utána így csinált. – Nicky

kiemelte az öklét a vízből, és a bal könyöke belsejébe ütött. – Vagy mi van ezzel az egészszel, hogy odamentünk. Azért küldtél oda minket, hogy megtaláljuk Harryt és nyírjuk ki. Oké, elkaptuk azt a pofát, aki neki dolgozott, tudod, meséltem már róla, azt a feketét. Tommynak nem kellett volna mást tenni, csak megkérdezni tőle, hol van Harry, és kész. De nem, Tommyt túlságosan lefoglalta az a ribi, minden idejét vele töltötte.

– Az a micsoda? – kérdezte Gloria.

– A ribanc.

– Igen? – figyelt föl Jimmy Cap. – És jól nézett ki?

– Viccelsz? Az egy dugógép, egy automata. Csak bedobod a pénzt és szétteszi a lábát. Vele volt akkor is, amikor a cowboy felhívott, én meg rohángálhattam fel-alá a folyosón, mert Tommy nem akart beszélni vele.

– Milyen cowboy? – kérdezte Jimmy.

Uramisten, hát ez semmire sem figyelt? – Az a U.S. marshal, aki ott volt. Mondtam. A serifcsillagával.

– Tommynak az a baja, hogy egy Senki – szólalt meg Jimmy Cap.
– Ne mondd neki, hogy tőlem hallottad. Igazi szicíliai, ezért olyan rohadt komoly állandóan. Mondom neki, hogy hé, lazíts már egy kicsit, és fogalma nincs, miről beszélek.

– Szóval az a helyzet, hogy ha rajtam múlt volna, kiszedem abból a feketéből, hol lakik Harry, odamegyek és elintézem. Mint amikor kérdezted tőlem, mit csinálnék azzal a benzinkutassal, aki tartozik neked. Nem tartozik rám, de véletlenül hallottam, amikor egyszer a Senkivel beszélte Harryről, mondtad neki, hogy felejtse el, nem ér ennyit az egész. A Senki meg azt mondta, kössetek üzletet. Kinyírja Harryt, és megkapja a fogadásbulit, ő akarja ezt az egészet. Azt hiszem, még lesz bajod vele. Nekiadod a fogadásbulit, legközelebb mit akar? Mi szükséged van egy ilyen pofára, aki nem

azt csinálja, amit mondasz neki?

– Biztos vagyok benne, hogy te elintézed Tommyt – mondta Gloria.

– Jimmy Cap meg azt mondta: – Téged meg ki a franc kérdezett?

A Senki megállt a lanaiban, a patioról nyíló nyitott nappaliban. Ma egyik bézs színű, dupla gombolású öltönyét viselte. Nicky kiszállt a Jacuzziból, megfordult és lehajolt, hogy kisegítse Jimmy Capet, megfeszült a bicepsze, hogy kiemelje a háromszázötven fontnyi hájtömeget a vízből. Nagy ég, a pofa meztelenül még dagadtabb. Most jön Gloria, topless, felkap egy törülközőt, azt tekeri szarongként maga köré, elfedve a didiket. Jimmy mond neki valamit, idegesnek látszik, valamivel felhúzták, a lány pedig leveszi a törülközőt és átadja neki. Jimmy elveszi a törülközőt, de úgy látszik, még sem ezt akarta, mert eldobja és bemegy a medencébe. Most az izomagyú mond valamit, de Jimmy Cap a fejét rázza, megfogja a seggfej vállát, és mond valamit Glóriának. A lány fölkapja a melltartóját, és menet közben veszi föl.

A Senki várt, úgy tett, mintha a kilátást nézné, a Fontainebleau-t és Edén Rocót az Indian Creek túloldalán. Mi baj van? – kérdezte, amikor a lány a melltartót kapcsolva elment mellette.

– A saját törülközőjét akarta.

– Ha jól tudom, amióta több mint kétszáz font, nem látta a saját farkát sem.

– Nem vesztett semmit – közölte Gloria, és továbbindult. A Senki megállította. – Hé, várj egy kicsit. Gyere már ide. Gloria megállt, a profilját mutatva hátrafordította a fejét.

– Mi volt ez, valami haditanács?

– Próbáltuk eldönteni, hogy Nicky stronzo vagy testa di cazzo. – A lány belevitt a Senki kedvéért némi akcentust is.

Úgy tűnt, tetszik neki. – Tudsz még mást is? – kérdezte.

– Nem – felelte Gloria. – De gyorsan tanulok.

Joyce a sötétben ült az ablak előtt. Harry csak hétkor hívta. – Ittál – mondta Joyce.

– Hát, amit azt illeti, igen.

– Egész nap?

– Ötven éve. Miért?

Még csak bűnbánatot sem hallott a hangjából. Ez újdonság volt. Persze, volt oka, hogy így, engedélyezte magának.

– Egy kicsit ideges vagyok, itt bezárva – magyarázta a telefonba. – Kellett valami, és a Xanaxtól csak elalszom. Itt volt Torres, azt mondta, felhívtad.

– Kíváncsi voltam, tud-e valamit.

– Azt mondta, aggódsz Raylan miatt. Erre én, hogy mi van velem? Engem akarnak elkapni.

– Miattad is aggódom – mondta Joyce.

– Kösz. Kértem védelmet Torrestől, elvégre nem én tehetek róla, hogy valaki meg akar ölni, az ég szerelmére. Azt mondja, egy járőrközi szemmel tartja majd a hotelt. Mintha azok a pofák nagydobra vernék, hogy kicsodák és miért jönnek. Torres azt mondja, készen állnak és hamar itt lesznek, ha hívom őket. Szükség esetén. Ezzel akart megnyugtatni, érted? Te pedig még azt kérdezed, miért ittam néhány pohárral?

– Ha tovább iszol, előbb-utóbb valami marhaságot csinálsz. Te is nagyon jól tudod – mondta Joyce.

– A legrosszabb eddig az volt, amikor egyszer teljesen kilőttem magam – mesélte Harry. – Egy repülőről ébredtem, és sejtelmem sem volt, hová megyek. Azon rágódtam, hogyan kérdezzem meg a sztyuvit, hogy ne higgyenek komplett hülyének. Az első osztályon ültem, de csak egy Perriert kértem, nem akartam megkockáztatni,

hogy megint kimenjen a biztosíték. Elkezdtem beszélgetni a mellettem ülő nővel, már nem is tudom, miről, talán a filmről, amit a gépen adtak. Tudtam, hogy meg kell kérdezzem előbb-utóbb, vettem egy mély lélegzetet és azt mondtam. – Tudom, hogy elég furcsán hangzik, de megmondaná nekem, hová megyünk? – Ő pedig olyan furán nézett rám, és csak annyit mondott. – Vegasba mintha csak azt mondaná, mégis, hová máshová mehetnénk.

– Hány, veled voltam – mondta Joyce.

Ez egy pillanatra megállította Harryt. – Igazad van, te voltál az a nő – mondta aztán. – De akkor másként hordtad a hajadat.

A fényoszlop délnek haladt a Meridiánon, egész lassan jött, mintha keresne valamit, Joyce látta, hogy megfordul, és megáll a teraszos ház előtt. Úgy fél nyolc lehetett. Joyce a sötét nappaliból nézett kifelé. De alighogy megpillantotta a kocsiból kiszálló alakot, felugrott és rohant ajtót nyitni, és várta a férfit a sötét öltönyben és a kalapban, amilyent Harry Truman viselt. Kitárta a karját, a férfi pedig egy szót sem szólt, csak átölelte.

HUSZONNÉGY

Talán egyszer elmondja neki, hogy egész úton íz Atlanti-óceán fölött rá gondolt, hogy alig várta, hogy újra lássa, hogy mennyire szerette volna megcsókolni, amikor Joyce elhajtott Harryvel, és azután is, de egyre csak az járt a fejében: Mi van, ha tévedek, ha félreértem, ahogy rám nézett? Ha kinevet? Ha még mindig szereti Harryt, pedig az apja lehetne? Meg ilyesmik. Ha nincs otthon, azok után, hogy ő a csillagját villogtatva átszáguld a vámon és a bevándorlásiakon, és rohan hozzá.

De otthon volt. És ahogy csókolták egymást a sötétben a verandán, majd odabenn a házban, nem is értette, hogy lehettek kételyei. Egyszer majd elmeséli mindezt, hadd tudja Joyce, mit érzett. De most más dolgokról kell beszélnie előbb.

Először is Robert Gee-ről.

– A Senki azt mondta, „Lódd le!”, a fiatal srác, Nicky pedig rákérdezett, hogy itt, most? Szerintem le akarta lőni, de nem tudta csak úgy megtenni, érted, nem állt készen rá. Erre a Senki lelőtte. És abból, ahogyan csinálta, szerintem neki nem is kellett készen állnia rá. Csak odanézett, kétszer mellbe lőtte Robertet, rám szegezte megint a pisztolyt és megkérdezte: „Hová mentek?” Én pedig ugyanazt feleltem, amit már az előbb is. Elmentetek, miért hazudtam volna. Azt hiszem, akkor jöhetett rá, hogy igazat mondok, és ez leállította. Ekkor szólt közbe a fiatal srác, Nicky. „Ő az enyém.” Rám gondolt. A Senki úgy csinált, mintha meglepődne, játszott magát. Mondott valami olyasmit, hogy Nicky már korábban is fogadkozott, hogy lelő engem, de nem tette meg. „Most készen állsz rá, hogy megtedd, ugye? Most, hogy nincs nála fegyver? És ha odaadom neki az enyém? Gondolod, hogy még akkor is lelövöd?” Érted, a Senki nem tiszteli Nickyt, ezért nem engedte, hogy lelőjön.

– Ha Nicky lelőtte volna Robertet, amikor mondták neki... szólalt meg Joyce.

– Igazad van, más lett volna a helyzet. – Egyszerűen elengedtek?

– Azt hiszem, így akarta megmutatni, hogy erősebb nálam. Megölhet valakit a szemem előtt, utána elenged, és az égvilágon semmit sem tehetek. Kimentek a szobából... fogalmam sem volt, mi lesz. Megnéztem Robertet, de nem találtam pulzust. Kimentem a folyosóra, bekopogtam néhány ajtón, de hiába. Csak amikor már odakint voltam, hittem el, hogy elengednek. Elmentem a rendőrségre, igazoltam magam, és elmondtam, hogy megöltek egy embert. Egy órába tartott, mire úgy döntöttek, hogy talán igazat beszélek, aztán még telefonálniuk kellett Washingtonba, hogy ellenőrizzenek. Mire odaértünk, úgy volt, ahogy vártam, a Senki emberei még ott voltak, de Robert teste már eltűnt. Mondtam a rendőrségnek, felejtsük el, majd otthon elintézem a dolgot.

– De itt nem emelhetsz emiatt vádat. – Joyce hangjából süttött a csodálkozás.

– Nem, nem emelhetek – mondta Raylan.

Az asszony pedig hosszan nézett rá. – Nem ismerlek, ugye?

Mi mást lehetett még elmesélni? Most már felkapcsolták a lámpát, italt kortyolgattak, jól érezték magukat. – Szénbányában nőttem föl, tizenkét évesen már dohányt rágtam – mesélte Raylan. – Az Evartsba jártam gimnáziumba, futballoztam, és a Harlani Zöld Sárkányok voltak a fő riválisaink. Mit akarsz még tudni? Dolgoztam mélyfejtésen, dolgoztam vadmacskabányán, az elhagyott bányákat hívják így, ahová visszamennek, hogy kikaparják, ami kevés kis szén még maradt, és vetkeztetem. – Én meg vetkőztem – mondta Joyce.

– Tessék?

– Nem érdekes.

– A vetkőztetés, amikor levágják a hegytetőt, úgy ássák ki a

szenet, teljesen tönkretéve a tájat... Aztán anyám megmakacsolta magát, nem engedte, hogy ezeknek az alakoknak dolgozzak. Tudod, több mint egy évet álltam sztrájkórságban az első vonalban, amikor Duke Powerral csaptunk össze. Akkor ismertem meg azokat a banditákat, akiket a cégek alkalmaztak. Apám akkoriban halt meg. Fekete volt a tüdeje és magas volt a vérnyomása. Anyám pedig azt mondta, ebből elég. A bátyját lelőtték a sztrájk idején. Összecsomagoltunk és Detroitba költöztünk. Beiratkoztam a Wayne Állami Egyetemre, elvégeztem és beléptem a marshal Szolgálatba. Mi érdekel még?

– Két srác, az elsőt Hanknek akartam hívni, a következőt George-nak, Hank Williams és George Jones után, a vén mosómedvénel nem volt nagyobb countryénekes. Tudod, megbeszéltük, hogyha fiú születik, én választok nevet, ha lány, akkor Winona. De amikor megszülettek, Winona mint mindig, megmakacsolta magát, és Rickynek meg Randynek nevezte el őket. Odahaza ugyanabba a templomba jártunk, amelyikben George Jones tanult énekelni, az Úr Gyülekezetébe. Úgy értem, ugyanabba a felekezetbe, mert a templom, ahová ő járt Kelet-Texasban volt, a Nagy Bozótvidéken, a miénk pedig KeletKentuckyban. Ha lányunk lett volna, Winonától a Piper, Tammy vagy a Loretta nevet kapja. A kedvenc dala a „Ne gyere haza piásan, szerelmes gondolatokkal” volt, Loretta Lynntől. Nem tudom, miért, mert én soha nem csináltam ilyent.

– Tudod, mi történik, ha az ember visszafelé játszik el egy countrydallamot? – kérdezte Joyce. – Visszatér a barátnőd és a teherautód, nem iszol többé és feltámad a vadászkutyád. Nashvilleben születtem – mondta.

Raylan nem értette, miért nem mondta ezt eddig, és megkérdezte, járt-e már a Ryman Auditóriumban és Tbotsie Ochid Lounge-jában. Úgy tűnt, fontos a számára a válasz. Joyce kénytelen volt bevallani, hogy kétéves korában elköltöztek, először Dallasba, aztán Oklahoma Citybe, majd Little Rockba, onnan jött ide. Elmesélte, hogy apja

használt kocsikkal kereskedett, típustól függetlenül, és ivott, anyja cigarettázott és kártyázott. Egyikük sem él már. Raylan megkérdezte, vallásos-e. Joyce azt mondta, jól megvan így is, nem érzi a hiányát. – El kell mondjunk egymásnak mindent magunkról, már az első alkalommal, amikor nyugodtan leültünk beszélgetni anélkül, hogy az ablakot lesnének, mikor történik valami szörnyűség? Azt hiszem, még mindig várunk, most inkább csak szabadságot vettünk ki, hogy elmondhassuk a dolgokat. Talán az elvesztegetett időt pótoljuk be? Akarod tudni, melyik a kedvenc színem? Milyen főzeléket utálok? Nem enném meg a főtt paradicsomot. Szeretem a rock and rollt, a heavy-metal ricsajt leszámítva. Életem csúcspontja huszonöt éve volt, elmentem Woodstockba, ott voltam azzal a rengeteg emberrel az esőben, sárban, kaja nélkül, és akkor nem is tartottam olyan jó bulinak. Egyszer voltam férjnél, ezt már mondtam. A Patton a lánynevem, nem is adtam föl. Három évig jártam a Miami Egyetemre, pszichológiából diplomáztam, és sztriptíz táncosnóként dolgoztam topless bárokban, de nem az alja fajtában. Soha nem vettem le a szemérem takarót, nem dolgoztam privát partikon, feküdtem le pénzért, kábszereztem, nem voltam terhes, nem volt abortuszom. Mit akarsz még tudni?

Csend volt, aztán Raylan megszólalt. – Miért haragszol? – kérdezte. Aztán megérintette az asszony arcát, s az gyengéden a tenyerébe simult.

- Hallottad? – kérdezte Harry.
- Persze. Egyenesen a fülembe csattant – felelte Joyce.
- Leejtettem azt a rohadt telefont.
- Jól vagy?
- Hogy jól vagyok-e?
- Nem olyan nehéz kérdés, Harry.
- Úgy érted azonkívül, hogy nem léphetek ki a házból, fogalmam

sincs, mi fog történni velem és mikor? Igen, remekül vagyok. És te?

– Aggódtam miattad.

– Tényleg? Torres azt mondta, Raylan miatt aggódsz, de arról fogalma sem volt, miattam aggódsz-e.

– Ezt már megbeszéltük, legutóbb, amikor felhívtál.

– Csakugyan? Gyere át, ne legyek egyedül, űzd el a rossz érzéseimet.

– Már megint iszol, Harry. Ez aggaszt. Megint ott tartasz, ahonnan leszoktál.

– Gyere át, és abbahagyom.

– Gyerekesen viselkedsz.

– Gyere át, és a szemed előtt fogok felnőni. Egyre kanosabb vagyok.

– Nem megyek, Harry.

– Miért nem?

– Ágyban vagyok.

– De még... tíz óra sincs.

– Fáradt vagyok. Majd holnap beszélünk, oké?

– Raylan megjött – mondta Harry. Elhallgatott, de Joyce egy szót sem szólt. – Gondoltam érdekel – folytatta Harry. Torres hívott, a reptéren, a bevándorlásiaknál látta a listán a nevét. Innen tudja azt is, hogy a Senki itthon van. Azt mondta, Raylan Givens hat körül érkezett a British Airrel. Szóval megúsza. Tudtam, hogy így lesz, én kellek nekik, nem ő. – Harry várt egy kicsit. – Próbáltam hívni, de nem veszi föl a kagylót. – Megint várt. – Akkor adta meg a számát, amikor itt őrködött. Azt mondta, ha a legkisebb gyanúm van, hogy valami gáz van, hívjam. Még akkor is, ha egy másik marshal is van odalenn az előcsarnokban. Elég furának tartottam.

– Majd holnap beszélünk, Harry, oké?

- Nálad sem jelentkezett?
- Ki, Raylan? – mondta Joyce. A hátán feküdt, a plafont nézte,
 - Hallgattam rá, hazajöttem, és még rosszabb helyzetben vagyok, mint voltam – panaszkodott Harry. – Nem lett volna szabad hagynom, hogy rábeszéljen.
 - Nem beszélt rá. Nem volt más választásod.
 - Mehettem volna máshova is. Mehettem volna Afrikába. Elmehettem volna a francia Riviérára. Párizsba.
 - Holnap felhívlak, Harry.
 - Megígéred? Hánykor?
 - Nem tudom. Valamikor reggel. Jó éjszakát, Harry – mondta, kinyúlt, a helyére tette a kagylót, aztán hátat fordított Raylannek. A férfi nem emelte fel fejét a párnáról. Őt nézte.
 - Miért nem mondtam el neki, hogy itt vagy?
 - Mert sajnálod. Egyedül van, fél.
 - Csak magának köszönheti.
 - Nem teljesen.
 - Csak ürügy neki, hogy ihasson. Nem mozdulhat, nem tudja, mi fog történni. A rendőrségre nem számíthat.
 - Hallottam, mit mondott. Akarsz átmenni hozzá?
 - Holnap.
 - Engem hibáztat, ugye?
 - Részeg.
 - Igen, de van valami igaza. Nem segített rajta, hogy hazajött.
 - Mi segíthet?
 - Talán, ha beszélek ezekkel az alakokkal.

HUSZONÖT

Gloria hallotta, hogy a férfi nagyot nyög, horkant, mintha fájdalmában engedné ki a levegőt, érezte a csípőjére nehezedő hasat. Úristen, a vesém, gondolta. Gloria négykézláb állt a hatalmas ágyon – csak így tudtak érintkezni – rettegett, hogy a karja egyszer nem bírja, ha Jimmy ránehezedik, vagy megfullad az alatt a hústömeg alatt, és Jimmy észre sem veszi, hogy meghalt, csak amikor már legördült róla. – Jaj, istenem, kérlek, ne – mondta. Aztán Jimmynek: – Drágám? Ne aludj el rajtam, oké? Kérlek? – A karja remegett, szállt el belőle az erő. – Drágám? – mondta, aztán belesikített a párnába. – A fenébe, szállj már le rólam!

Ez hatott. Jimmy kicsusszant és legördült róla, Gloria pedig a horpadt matracon át igyekezett lemászni, hogy eljusson a fürdőszobába, kinyújtóztassa a hátát, a fejével körözzön. Megint túlélte egy életveszélyes élményt, szieszta Jimmy Cappel. Talán már nem sok ilyent kell elviselnie. Szeretett volna lezuhanyozni, haját mosni, de fél óra múlva találkozik a Senkivel, sietnie kell.

Visszament az ágyhoz. Jimmynek vitt egy pohár vizet, ez is a rituáléhoz tartozik. Utána lehet, hogy felszív néhány löketet az éjjeliszekrényről, és újra kezdené. A lány gyorsan felhúzta a bugyiját.

- Mit csinálsz?
- Felöltözök. – És fölvette a kis, fehér sortot a székről.
- Beszélni akarok veled. Szükségem van a tanácsodra valamiben.
- Amikor utoljára elmondtam, mi a véleményem, azt mondtad, ki a franc kérdezett?
- Mert akkor nem kérdeztelek. Most meg igen. Érted már a különbséget?

Gloria fölvette a sortot. – Mit akarsz tudni?

- Hová mész?
 - Megígértem anyámnak, hogy beugrok hozzá.
 - Mondd el mi a véleményed Joe Macsóról.
 - Nickyről? Hogy érted, hogy mi a véleményem róla? – Csak a szája jár?
 - Honnan tudhatnám?
 - Mit mond Tommyról?
 - Nem sokat. Nem szereti. Amióta visszajött, még annyira sem, mint azelőtt.
 - Tudod, hogy hívja? A Senki. Tegnap, amikor a Jacuzziban beszélgettünk...
 - Ott voltam.
 - Tudom, hogy ott voltál. Nicky azt mondja, hogy Tommy mindenfélét mond rólam. Te hallottál ilyent?
 - Ki? Tommy? Nem hiszem.
 - Soha nem beszélsz vele?
 - Szinte soha.
 - De hallottad, mit mond Nicky? Szerinte vigyáznom kéne vele. Azt mondja, ha Tommy megkapja a fogadásbulit, mit akar legközelebb?
 - Aha – mondta Gloria. Áthúzta fején a fekete pólót.
 - Azt mondja, mi szükségem rá?
 - Úgy érted, ki akarja rúgatni?
- Jimmy Cap rá mosolygott. Ritkán tett ilyent, és most is meglepte a lányt.
- Nem, nem úgy érti, hogy rúgjam ki, azt akarja, hogy nyírassam ki, intéztessem el, szabaduljak meg tőle. A saját érdekemben.
 - Igen?

– Nicky maga akarja csinálni, 6 akarja kinyírni. Tudod, nem sokat hallottam az utóbbi időkhöz ezt a szót, de olvastam, hogy John Gotti állandóan használja, vagyis használta, most meg divatba jött: Kinyírni valakit.

Gloria lenézett Jimmy Cap talpára, az ágyat borító fehér takaró fölé emelkedő hasára, és a has mögül kikandikáló, párnán nyugvó fejre.

– Nicky komolyan beszél?

– Időnként.

– Nem tudom elképzelni, hogy megcsinálja.

– Én sem. Nicky inkább arra való, hogy kéznél legyen, ha valamit el kell intézni, pizzát hoz, viszi a bőröndöket. Csak az a baj, hogy Tommy kívül pillanatnyilag senkit nem tudok, aki jó volna az ilyesmiben – mondta Jimmy. – Nem tudom, mi lehet az oka, de manapság az ember egyszerűen nem talál olyan fazonokat, mint régebben. Olyan fehér pofákat, akik bármit elvégeznének, érted? Latint, feketét annyit kapsz, amennyit csak akarsz. Ugyanaz megy ebben is, mint a profi sportban.

Ismét a lányra mosolygott.

– Soha nem gondoltál még arra, hogy beszállnál ebbe a szakmába?

– Tessék?

– Pasikat kinyírni. Jó pénz van benne.

Raylan egy elkobzott Jaguar Sedannal, aminek véletlenül nála volt a kulcsa ment Jimmy Cap házához. Megállt a Pine Tree Drive-i kapu előtt, és megnyomta a kőoszlopon, a mikrofon alatt levő gombot. Fémes, gépszerű hang válaszolt. – Közölje kicsoda ön, és mit óhajt.

– Raylan Givens beosztott szövetségi marshal vagyok – mondta Raylan a mikrofonba. Bizalmas ügyben kell beszéljek Mr. Capotortóval. Méltányolnám, ha kinyitná a kaput és nem kéne

betörnöm a kocsival. – Úgy öt percet kellett várnia, aztán a kapu kinyílt, és Raylan végighajtott a kókuszpálmák és bokrok szegélyezte behajtón a házhoz. Sötét fakeretes, vörös palatetős, sárgásbarnás hacienda volt, ami mindig is Raylan kedvence volt. Beengedték és Raylan körülnézett, majd lépések közeledtek a kőpadlón, s megjelent Nicky meg egy fekete pólóinget viselő szőke lány. Nicky mondott neki valamit, a lány pedig Raylanre pillantott, nyíltan megbámulta. Csinos lány volt. Aztán elment, Nicky pedig a pofához fordult, aki ajtót nyitott. – Oké, Jack mondta, és intett Raylannek, hogy kövesse. Átmentek az előcsarnokon, és egy nyitott szoba felébe jutottak, ebből nyílt a patio és a medence. A bútorok fehérek voltak, s Jimmy Cap fehér fürdőköpenyében a fél szófát elfoglalta.

– Akarod, hogy átkutassam? – kérdezte Nicky. Raylannek mosolyogni kellett, Jimmy Cap pedig végigmérte, aztán így szólt. – Hát maga az a cowboy.

Raylan megérintette kalapja karimáját. – A marshal Szolgálatnál, de jelen pillanatban magánemberként.

– És el akar mondani valamit. Foglaljon helyet.

– Magánügyről van szó. – Raylan leereszkedett az egyik vastag, fehér székbe. – Nem bánja, ha ez előtt a fiú előtt beszélek?

– Miről van szó? – Harry Arnóról.

– Mondja csak.

Raylan érezte, hogy Nicky ott áll mellette, de továbbra is Jimmyre figyelt. – Azt akarom, hogy hagyja békén Harryt mondta. – Hívja vissza a kutyáit. Ha bármi baja esik, magát teszem felelőssé, és elképzelni nem tudja, mennyi kellemetlenséget okozhatok.

Jimmy meredten nézett rá, nem kétséges, hogy végiggondolta. Raylan szeretett volna oldalt pillantani, Nickyre, hogy lássa, milyen arcot vág, de tudta, hogy jobb, ha nem szakad el Jimmytől. – Szóval nem hivatalosan jött? – szólalt meg végül Jimmy.

– Jelen pillanatban nem. De nyúljanak egy ujjal Harryhez, és nagyon hivatalos leszek.

Jimmyvel jól lehetett beszélgetni, nem játszotta meg magát. – Nem tudom, miért olyan fontos magának Harry, nem is érdekel – mondta. – De ajánlok egy üzletet. Szabadítson meg valakitől, akire nincs szükségem, és Harrynek nem kell aggódnia többé. Ha akar, dolgozhat tovább, kötheti a fogadásokat.

– A Senkiről beszélünk? – kérdezte Raylan. – Rá nincs szüksége?

– Más néven Tommy Bucksról.

– Szabadítsam meg tőle? Hogyan?

– Nem érdekel, a lényeg, hogy ne lássam többé. Amint eltűnt, Harrynek nincs miért aggódnia. A szavamat adom. Na, mit szól hozzá? Meg kell gondolnia, vagy mi?

– Hol lakik? – kérdezte Raylan. Jimmy Nickyre pillantott.

– Van valami bajod?

– Semmi.

Haragos képet vág vagy duzzog, gondolta Raylan.

– Tommy még az Estherben lakik?

– Tudomásom szerint, igen.

– Ha nem vagy biztos benne, nézz utána – mondta Jimmy.

– Biztos vagyok benne. – Nicky Jimmy szemébe nézett. Tudom, hogy Gloria ott találkozik vele, tehát gondolom, még ott lakik.

Jimmy hangja megváltozott. – Miért találkoznak?

– Csak ennyit mondott. Találkoznak. Isznak együtt valamit... nem tudom.

Raylan felállt. Nem érdekelte, hogyan kószolgatják ezek ketten egymást. De Jimmy most ismét ránézett.

– A házban sem szokta levenni ezt a cowboykalapot?

Ideges lehet Gloria miatt, és most keres valamit, hogy okvetetlenkedhessen. – A dolognak semmi köze ahhoz, hogy a házában vagyok, vagy nem – felelte Raylan. – A kalapom azért marad a fejemen, mert nem veszem le magamra, vagyjjárki magafajta előtt. – Elfordult és Nickyre nézett – Mit mondott? A Hotel Esther? Az Ocean Drive-on nagyjából a Tizennegyedik környékén?

Nicky széles válla megrándult. – Arrafelé.

– Köszönöm – mondta Raylan.

Tudta, hol van: egyutcányira attól, ahol Harry lakik.

– Mondok neked még egy szót – mondta a Senki Glóriának.

– Látod azt a pofát? Azt a sortost, aki úgy el van ájulva magától?

Ott ment el mellettük ujjatlan felsőben, és feszes atléta sortban.

– Jó segge van – jegyezte meg Gloria.

– Na ezt mondják frociónak. Buzi.

– Frocio – ismételte Gloria a kiejtést utánozva. – Akkor most én kérdezek. Hogy mondják, hogy kopj le?

– Vafa in culo.

Gloria megpróbálta. – Régebben amikor hallottam a srácokat, azt hittem, azt mondják fánkúr.

– Igen, úgy hangzik.

A pincér meghozta a jeges teát. – Vafa'n culo – mondta Gloria, mintha megköszönné. – Ha egy csomó frociót akarsz látni, menj el a Collinsba, a Varsó terembe. Voltál már ott? A heterók az Egoiste-ba járnak, de a Varsó sokkal szórakoztatóbb.

– Ivott egy kortyot a jeges teából. – Kicsit északra vagyunk az élettől, Tommy – mondta. Körben az asztaloknál, a verandán és a teraszon is az Esther előtt tömeg, turisták, de nem a New „Ybrki hírességek. – Ez itt olyan senkiföldje határa. – Amikor Gloria megérkezett, Tommy, a Senki már az asztalnál ült, fehér selyem

sportzakóban, nyakánál nyitott fekete selyemingben – a Senki szombat délutáni laza eleganciája –, Gloria fölment hozzá. Hé, ikrek vagyunk. Merthogy mindketten fekete-fehérbe öltöztek.

– Oké, azt meséld el, mi a helyzet – mondta most a Senki. Gloria a jeges teás pohár pereme mögül nézte. – Nekem mi esik le?

– Úgy érted, ha nem mondom el? Hogy mit teszek veled? Nézzük csak...

– Nicky ki akar nyírni.

– Te tréfálsz. Ő mondta?

– Jimmynek mondta, Jimmy meg nekem.

– Nicky egy vicc. Egész éjszaka háttal állhatok neki egy olyan helyen, ahol senki nem lát minket, akkor sem teszi meg. Szerintem frocio. Téged is csak azért kefél, nehogy megforduljon a fejedben, hogy meleg és elmond Jimmynek.

– Ki mondja, hogy kefél?

– Most mondtam.

– Csak szeretne – rázta Gloria a fejét. – Ehelyett háromszázötven font fekszik rám. El tudod képzelni?

– Hogyan csináljátok?

– Mint a kutyasok. Egész embert kíván, öreg, nincs kedvem utána még egy tahó izompacsirtát is szórakoztatni. Ezek a bodybuilderek csak azért szedik fel az embert, hogy villogjanak neki, feszítenek, bámulják magukat... ha nincs ott egy tükör, nem is dugnak. Egy normális srácra van szükségem – és a Senki szemébe nézett.

– Mihelyt lesz egy kis időnk, tőlem megkapod, amire szükséged van. De szeretném, ha segítenél megölni valakit. Nem arra gondolok, hogy te csináld, az az én dolgom. De segíthetnél.

Gloria nem volt biztos benne, hogy szeretne. A homlokát ráncolta.
– Hogyan?

– Azt csinálom, hogy felhívom a pofát, megmondom neki, hogy beszélni akarok vele, elrendezni azt a kis vitát kettőnk között, félreértés az egész. Ő persze azt hiszi, hogy csapdába akarom csalni, és így is van, mert pontosan azt csinálom. Tehát el kell érnem, hogy bízzon bennem.

Glóriát érdekelte a dolog, és tetszett neki a Senki akcentusa, olyan megnyugtató.

– Hogyan éred el?

– Megmondom neki, hogy ő választhatja ki, hol találkozunk, valami nyilvános helyen, mondjuk egy étteremben, ahol sokan vannak, és azt hiszi, ott nem eshet semmi baja. Pedig ott fogom csinálni. Lelövöm, felállók, elsétálok.

Gloria az asztal fölé hajolt. – De mindenki látni fog.

– Na és? Ha megkérdezik őket, mind valami mást látott. Egy vagy két tanú azonosíthat, de ahol sokan vannak, semmi gond.

– Jimmy be fog szarni. Már amúgy is fél tőled.

– Ó, tényleg? – emelte föl a Senki szemöldökét.

– Te is tudod – mondta Gloria. A férfira nézett, és szikrák jelentek meg kék szemében. – Nézhetem, amikor megcsinálod?

– Persze, te is ott leszel.

– Mi lesz a dolgom?

Raylan már messziről látta őket. Az Ocean Drive felől közeledett a Hotel Estherhez; kétemeletnyi lekerekített krémszínű Art Deco sarok, az összes asztal foglalt, ők ketten pedig egy négyszemélyes asztalnál a verandán, ahol nem éri őket a nap. A fiatal lány egészen előrehajol, hogy hallja, amit a Senki mond. Raylan a két lépcsőfokon fellépett a verandára, amit itt „Vacsoraterasznak neveztek”, és odament hozzájuk. A Senki elhallgatott és ránézett. Raylan megállt az egyik üres szék mellett, és megérintette a kalapja karimáját.

- Maga Gloria Ayres, kisasszony?
- Aha? – A lányon csodálkozás látszott.
- Szeretném, ha fültanúja lenne annak, amit ennek az alaknak akarok mondani. Megtenné?

Gloria a Senkihez fordult. – Ez valódi?

- Csak hallgasd meg, mit akar mondani – felelte a Senki. Nem vette le a szemét Raylanról. – Hivatalos? Van letartóztatási parancsa?

Raylan a fejét rázta. – Nem hivatalos, akárcsak legutóbb.

A Senki nyugodt volt, talán próbálta kitalálni, mi járhat Raylan agyában. Kíváncsinak tűnt. – Oké, mit akar elmondani? – kérdezte végül.

- Üzletet ajánlok – felelte Raylan. – Adok magának huszonnégy órát, hogy eltűnjön a megyéből és soha többé be ne tegye a lábát. – Az órájára pillantott. – Ez azt jelenti, hogy... holnap délután két óra tizenöt percig ráér elpucolni. Ha azután megpillantom, szó nélkül lelövöm. Van valami kérdése?

A Senki nem mozdult. – Mi a francról beszél?

– Ez a kérdése?

– Azt hiszi, hogy elmegyek?

– Választhat – felelte Raylan. – Elmehet a saját, szabad akaratából. Ha úgy dönt, hogy marad, pisztollyal megyek maga után, és nem fogom sokszor figyelmeztetni, bár azt nem hiszem, hogy hátba lőném. Ha kiderülne, hogy valami okból nincs magánál fegyver, majd arra gondolok, hogy Robert Gee-nél sem volt.

– Egy pillanat – szólt közbe Gloria. A Senkire nézett, majd ismét Raylan felé fordult. – Maga nem zsaru?

– Egyesült Államok marshali szolgálata, beosztott marshal.

– Hát akkor nem lőhet le valakit, csak azért, mer' olyan kedve van.

– Ő is megteszi – mondta Raylan. Gloria még mindig őt nézte.

– Vagy nem?

A lány nem válaszolt.

– Hát, gondoltam, akkor játsszunk az ő szabályai szerint. Raylan a Senkire pillantott, a sportos, fekete-fehér szerelés felé. – Holnap délutánig van ideje. Két óra tizenöt percig – mondta.

HUSZONHAT

Nem olyan volt, mintha úgy igaziból fenyegetné a Senkit, mert nem úgy mondta, mesélte Gloria Nickynek. Nem azt mondta, hogy tűnj el a városból, vagy megöllek. Oké? Nem, tűnjön el a megyéből, vagy pisztollyal megy utána, ezt mondta. – Mindezt azzal az egyik szemébe húzott cowboykalappal, egyszerűen hihetetlen volt. Tűnjön el a megyéből... ezt hallgasd meg, tűnjön el holnap kettő tizenötig. Pontosán huszonnégy óra múlva attól fogva, hogy mondta.

Gloria csak most lépett be az ajtón, a konyhában mesélte Nickynek, mi történt, az pedig előkészítette a jeges vizes vödröt és a törülközőket, amikkel Gloria majd letörli Jimmyt. Közeledik a háromtól négyig tartó napfürdő.

– Aztán megkérdeztem Tommyt, hogy most mihez kezd.

– Igen? – morogta Nicky. Akarta hallani, de nem akart nagyon kíváncsinak látszani.

– Azt mondta „Nem csinállok seemít – utánozta Gloria a Senki kiejtését. – És tudod, mér’? Mer’ ő sem fog csinálni seemít. Csak rám akart ijeszteni.

– Hát, nem tudom. – Nicky látta maga előtt, amikor azon a hegyháton a cowboy azt mondta Fabriziónak, hogy ha még egy lépést tesz, lelövi.

– Tommy aszonta „Hallottál már olyant, hogy egy zсарu szó nélkül lelő valakit? Persze, megteszik, de nem mondják el előre, és nem kérnek meg, hogy legyél a fültanúja annak, amit mond.” Ez meg azt csinálta. Még a nevem is tudta. Tommy aszongya, majd később elintézi a cowboyt.

– Itt volt – újságolta Nicky.

– Tudom, láttam.

- Igazad van. Elfelejtettem.
- Nem, nem felejtetted el. Nicky? Mit akarsz elmondani?
- Semmit.
- Ugyan már, ismerlek, Nicky. Mi azV- Mintha egy csupaizom csecsemőhöz beszélne. – Mondtál valamit Jimmynek, amíg a cowboy itt volt, ugye? – Érezte, hogy meleg, forró. – Te mondtad meg a cowboyoknak, hol lakik a Senki. Onnan tudta... Gloria elhallgatott. – Mi volt még? Rajta, Nicky.
- Megmondtam, hogy te is odamentél.
- A francba!
- Kicsúszott a számon.
- Kösz. Hogy lehet valaki ilyen eszement? Gyorsan ki kell találnom, mit mondok Jimmynek.
- Nem tehetek róla.
- Hallod magad ilyenkor, Nicky? Mint egy kisgyerek. Te, aki ki akarod nyírni a Senkit. Tudod már, hogy csinálod?
- Dolgozom az ötleten.
- Hát, ha akarod látni, hogy kell ezt csinálni... – Gloria kis szünetet tartott – ne mondd el senkinek, de Tommy holnap elintézi Harry Amót.
- Ugyan már, honnan szeded?
- Azért mentem el hozzá, hogy megbeszéljük.
- Elmondta neked, hogy holnap csinálja?
- Azt akarja, hogy segítsek neki.
- Hülyéskedsz? – Ennek semmi értelme, gondolta. – Jimmy tud róla?
- Meglepetés lesz.
- Be fog szarni.

- Ezt mondtam én is Tommynak. Pontosan ezt.
- Be fog bújni a szekrénybe. Elmondod neki?
- Nem, és ne mondd el te sem. Látni akarom az arcát, amikor megtudja.
- És te segítesz Tommynak? Mit csinálsz?
- Én adom oda neki a pisztolyt.

Együtt töltötték az éjszakát, Joyce csak aztán kérdezte meg, hol lakik. Muris. Raylan elmesélte, hogy vett egy házat, amikor még azt hitte, hogy a családja utána költözik, mihelyt eladták a brunswicki házat. Egy ranch Észak-Miamiben, a 125 utcán túl, nem messze a Broad Causewaytól, ami Miami Beachbe vezet. Joyce azt mondta, szeretné megnézni, és amikor Raylan azt felelte, mindössze egy ágy van benne, két műanyag kerti szék, egy dohányzóasztal és egy tizenkét centis tévé, az asszony mindössze annyit mondott: „Megmutatod vagy nem?”. Korai volt még, hogy házasságról beszéljenek, de Raylan úgy érezte, Joyce szeretne berendezkedni és újra megpróbálni.

Nem tudta, mi lesz ma este, Joyce-hoz mennek, vagy mégsem. Délután hatkor érkeztek meg Harryhez kínai elvihető menüvel. Tegnap este azt mondta Joyce-nak, semmi nem jut az eszébe, amit ne enne meg szívesen, bár a kínai étlapról eddig csak a chop sueyt ismerte. Azoknak az ételeknek, amik a kezükben tartott zacskókban voltak, még a nevét sem hallotta. Álltak Harry ajtajában, és egymásra vigyorogtak, aztán vagy egy perc múlva megint kopogtattak, és végül az ajtó kinyílt.

– Harry... – kezdte Raylan.

Harry meg azt mondta. – Találjátok ki, kivel beszéltem az előbb. – És láthatóan nagyon elégedett volt önmagával.

Azt mondta, ezek a pofák soha nem vallanak be, ha tévedtek. Nyilván az történt, hogy beállítottak valami balfácánt a

fogadásbuliba, aki nem ismeri a rendszert, ki tartozik, ki nem, és mindent összekavart. Ezért hívták föl a Senkivel, hogy üljenek le megbeszélni a dolgot, mintha csak valami félreértés lenne. Ezek az alakok így szeretik intézni a dolgaikat. Tudjátok, mit mondott rá a Senki, ezt hallgassátok meg: „az a nézeteltérés kettőnk között”.

– Rapallo óta nem találkoztál Raylannel – mondta Joyce.

– Köszöntem neki. Biccintettem. Elnézést, de más járt az agyamban. – Harry Raylanhez fordult. – Mizujság? – és anyyi.

Joyce aggódva nézett rá, Raylan pedig vállat vont. Nekiláttak kipakolni az ételeket a dobozokból. Raylannek tetszett a mongol marhahús, részéről ehetnek. – Üljetek, ahová jól esik mondta Harry. A szófához vitte a tányérját, ahol a pohara is állt a dohányzóasztalon. Joyce mellé ült, az italtra nézett. Raylan az asztalnál maradt, a papírdobozok mellett. Kipróbálta a pálcikákat, aztán maradt a villánál. Nézte, mint bánik Joyce velük, inkább, minthogy arra figyeljen, amit Harry magyaráz. Úgy tűnt, a sikerének érzi a hívást, szabályosan henceg vele. Nehéz volt megmondani, mennyit ivott. Joyce itt volt délután, és akkor még józan volt.

– Az embernek szinte viszket, hogy odamondja, te barom, ez nem nézeteltérés. Valaki rám kente az egészset, ti meg bevettétek. Nem nekem hittetek, hanem egy feketének, akit még csak nem is ismertek. És mindezt azért, mert még a lehetőségét sem vagytok képesek elfogadni, hogy valaki átvert titeket és megúsza. De nem mondhatom, úgyhogy inkább leülök a Senkivel, ezzel a szicíliai balfasszal, és úgy teszek, mintha rohadt hálás volnék. Kinyalom a seggét száz ember előtt, és minden el van felejtve. Ja igen, és ha van kedvem tovább folytatni a bulit, semmi akadálya. Vagyis, más szavakkal, ha akarom, hétfőtől újra átverhetem őket. Újra nyeregben. Ismeri ezt a dalt, Cowboy?

– ”Ott, ahol egy barát, az barát” – bólintott Raylan.

– Hol hagyta a kalapját?

- Ma este nem hordom.
- Ez az, egyszerűen nem ismertem meg. Bejött, én meg azt mondom magamban, ki ez a pofa a barátnőmmel?
- Joyce Harry mellől ismét azzal az aggódó pillantással nézett Raylan felé.
- A férfi pedig elengedte a füle mellett.
- Hol találkozik vele?
- Az Esther teraszán.
- Ott lakik.
- Na és? Csak egy sarok innen, fölfelé.
- Hánykor?
- Egykor. Bekapunk valamit, amíg rendezzük, ahogy ő mondja azt a kis nézeteltérést.
- Hívja föl néhány perccel egy után, és mondja, hogy valahol máshol találkozzanak. Mondjuk az utca másik oldalán, a Cardozóban.
- Gondolja, hogy csapda?
- Miért vállaljunk kockázatot?
- Hagyta, hogy én mondjam meg, hol találkozzunk.
- És pont az ő hoteljét választotta?
- Beszélgettünk mindenféle helyről, ő megemlítette az Esthert, én meg azt mondtam, oké. Nem választottam az ő hoteljét.
- Harry azért bízik benne, mert azt hiszi, hogy szükségük van rá.
- Bármibe lefogadom – mondta Harry. – Én választom a helyet, ha akarom, átkutathatom. Ezzel kezdte.
- Tehát megbízik benne.
- Nem, általában nem.

– De most semmit nem akar ennyire – szólt közbe Joyce.

– Na és mi van az embereivel? Vagy ha felbérelt valami bérgyilkost? Odakinn beszélgetnek a teraszon, valaki elhajt a szálló mellett, és kész.

Harry folytatta az evést. Nem látszott rajta, hogy aggódna.

– Ha a hotelban hívjuk, a Senki bemegy a fürkébe, és amíg úgyis odabenn van, felhívhatja, akárkit bízott is meg a melóval, megmondhatja az emberének vagy a bérgyilkosnak, hová menjen. – Raylan próbálta az utca felől elképzelni a jelenetet. Jobb, ha nem telefonál. Biztos van más megoldás is.

– Küldeni valakit – javasolta Joyce.

– Igen, egy üzenettel a Senkinek. – Raylan elgondolkodott. Joyce figyelte, Harry pedig evett, mint akinek semmi köze az egészhez.

– Valamelyik londonert átküldeni a Cardozóból. Öt dollárért szívesen átmegy. Nem tart tovább néhány percnél. Ha a Senki bemegy a hotelba azután, hogy megkapta az üzenetet, valószínűleg telefonál, és lefűjük a találkozót. Egyenesen hazamegy, Harry.

– Én a Cardozóban leszek? – kérdezte Harry.

– Így van.

– Ha ő följebb van az Estherben, honnan tudom, hogy bement-e a hotelba?

– Majd tőlem.

– Igen? És magát ki hívta oda? Mert én nem.

– Megmondtam a Senkinek, hogy megkeresem úgy negyed három körül – felelte Raylan.

Harry kiment a fürdőszobába, és kettesben maradtak. – Nem lett kedvesebb, amióta utoljára láttam – jegyezte meg Raylan.

– Miattad ilyen – mondta Joyce. – Vagy azért, mert délután beszéltem veled rólad. Éreztem, hogy zárkózik be.

– Elmondtad Robertet? – Azt mondta, sajnálja.

– Mi baja?

– Nem szeret tévedni. Ide figyelj, jobb lenne, ha minél előbb elmennél. Azt hiszi, hogy itt maradok éjszakára, és még el kell mondanom neki, mi a helyzet. Hogy te meg én együtt járunk.

– így is lehet mondani. Nagyon össze fogja törni a dolog?

– Először nem fogja elhinni. Aztán játssza majd a sértődöttet, még egy ürügy, hogy ihasson. Ürügy lesz bármire, amit csak akar. Lehet, hogy újra rászokik a cigarettára. Várj meg odalenn, oké? A parkban?

Raylan ezt tette: leült a Lummus parkot a strandtól elválasztó alacsony kőfalra, és nézte az Ocean Drive szombat esti forgalmát. Olvasta, hogy egy csomó filmcsillag vett itt villát, de még egyet sem látott közülük. Aztán volt egy csomó homoszexuális is, mind ápolt, szépen nyírt hajú fiatal fickó. Raylannek semmi baja nem volt a homokosokkal, nem is biztos, hogy valaha is beszélt eggyel. És nem csak ők, hanem mások is errefelé olyan ruhákat viseltek, amiket Raylan egy boltban sem látott. Hol veszik ezeket? Az ember lát valakit rendes ruhában, mint az a kreton öltönyös pofa, aki ott jön a járdán, azt hiszi egy másik bolygóról jött... vagy az FBI miamii irodájából. Mert az az öltönyös, nyitott nyakú sportinges pofa, aki látszólag céltalanul, zsebre dugott kézzel ódöngött felé, McCormick különleges ügynök volt. Felé pillantott, de Raylan nem mozdult. McCormick megint ránézett, de nem látszott az arcán, hogy felismerte volna. Már úgy nézett ki, elmegy mellette, amikor megtorpant.

– Gondoltam, hogy maga az. Azt hiszem, nem láttam egy ideje.

– Szabadságon voltam.

– Mit is mondott, hogy hívják? Raylan felállt és megmondta.

– Persze, maga az a cowboykalapos.

– Igen. Westernkalapos.

– Gondolom, még nem hallotta. Lezártuk a Capotorto nyomozást. Kiderült, hogy Jimmy kis hal, nem éri meg az erőfeszítést. Hát... – odébb húzódott – megyek, iszom egyet az egyik kedvenc besúgómmal. Örülök, hogy találkoztunk, Raymond.

Alighogy elment, Joyce bukkant elő.

– Ki volt ez?

– Senki különös.

– Magányosnak látszott.

– Nem lennék meglepve.

– Nem árt az óvatosság errefelé, az ember soha nem tudhatja, kivel állt szóba – mondta Joyce. Aztán belékarolt Raylanbe és megszorította a kezét. – Ne félj, én vigyázok rád.

HUSZONHÉT

Nicky utána azt mondta, hogy ha Jimmy nem éppen reggelizik, biztos feláll az asztaltól és elveri Glóriát, amiért az így beszélt vele.

Fél tizenkettő volt, és Jimmy szokásos vasárnapi reggelijét fogyasztotta; tükörtojást amerikai palacsintán sonkával, néhány angol fánkot almavajjal. Gloria kólát ivott pirítóssal. Nicky szolgált fel, mert a kubai, akinek a dolga lett volna, szabadnapos volt vasárnaponként. A szakács elkészítette, aztán ő is lelépett. Aztán a következő történt:

Jimmy közölte: – Ma elmegyünk a Pillangó Világba.

Erre Gloria: – Hát, jó lenne, de nem érek rá.

– Á, megint anyádat mégy meglátogatni?

Gloria a hangjából érezte, mire akar kilyukadni. Lassan mondta, mint, egy hülye gyereknek: – Igenis, meglátogattam tegnap az anyám. Visszafelé a South Beachen jöttem, hátha látok valami újat. Tudod, hogy mindig változik. Tommy pedig meglátott a kocsiban. Állt a forgalom, és meghívott egy jeges teára. Ez minden.

Jimmy Nickyhez fordult. – Fogd azt a forró kávét és ontsd a hülye fejére, amiér' hazudik nekem.

– Nem hazudok.

– Amikor elindultál, megmondtad Nickynek, hogy Tommyval találkozol.

– Csak hülyítettem. Miért találkozónék Tommyval?

– Én is ezt kérdezem.

– Véletlen volt. Megláttam, vagy ő látott meg. Tehetek én erről?

– Azt mondod, hogy csak megálltai anyádtól jövet?

– Így van.

– Csak éppen nem esik útba. Igazam van, Nicky?

Gloria válaszolt: – Ha az ember a MacArthuron jön, a South Beach pont útba esik, ott jövök keresztül. Jimmy, te nem vezetsz, és emiatt semmi irányérzéked nincs.

– De ahhoz van érzékem, hogy tudjam, mikor akar valaki palira venni – felelte Jimmy teli szájjal. – A Pillangó Világba megyünk.

– Azt akarod, hogy pillangókat nézegessek, amikor anyám rákban haldoklik, és lehet, hogy többet nem látom élve? – kérdezte Gloria.

Erre Jimmy: – Vagy a kocsiban leszel, amikor indulunk, vagy szedheted a sátorfádat. Találok valaki mást helyetted.

Gloria csillogó szemmel pislogott rá. – Ugye, ezt nem gondolod komolyan.

– Próbáld ki – felelte Jimmy. Juharsziruppal az állán.

Befejezte a reggelit és kiment az ebédlőből. Gloria ott maradt az asztalnál, a Tropicót, a Herald vasárnapi magazinját lapozgatta, Nicky pedig letakarította az asztalt. Közben megkérdezte Glóriát, mit akar csinálni, a lány pedig föl sem nézett az újságból. – Itt voltál, nem? Hallottad, mit mondtam?

– Igen, de ki fog dobni.

– Gondolod, hogy cserbenhagyom a Senkit azok miatt a kurva pillangók miatt?

– Megmondhattad volna Jimmynek.

– A Senki azt akarja, hogy Jimmy csak utólag tudja meg, úgyszólván ne mondd el te sem. Nézd a pillangókat és tartsd a szád.

– Még soha nem voltam ott.

– Az ember olyan műdzsungelben sétál, és az egész teli van mindenféle pillangóval. Van egy óriás molyuk, az Jimmy kedvence. Jó nyolc centi széles és nincs szája. Jimmy meg meredten bámulja.
– Hogy a francba tud a nyavalyás ekkorára nőni, ha nem eszik.

Az ember szinte látja a gondolatait, uramisten, ennek nincs szája?

– Tényleg, hogy marad életben? – kérdezte Nicky. – Sehoggy. Mindössze néhány napig él.

–A francba –mondta Nicky. – Nem akarok pillangókat nézni. Azt akarom látni, amit a Senki csinál.

– Mondd meg Jimmynek, hogy nem érsz rá – tanácsolta Gloria. – Találj ki valamit. – Megvonta kis trikóba bujtatott vállát. – Mondd azt, hogy megvan a terved, és kinyírod a Senkit.

Ma biztos, hogy kalapban lesz, ezért a tengerészkék öltöny mellett döntött, jól állt hozzá a világos sárgás Stetson. Aztán kivette a tokból a kilenc milliméteres Berettát, és a nadrágjába csúsztatta a fegyvert, majd rágombolta a zakót, így jó lesz.

Reggel háromnegyed kilenc volt, elég korán ahhoz, hogy találjon parkolót az Ocean Drive-on. Leállította a Jaguárt az Estherrel szemben, és a Meridiánon elsétált Joyce-hoz. Alig két órával ezelőtt jött el tőle, hazament, átöltözött, a naphoz illő öltözéket vett. Joyce máiét és forró kétszersültet készített reggelire, hogy a kedvében járjon. Egymásra néztek és elvigyorodtak. Raylannek szüksége volt Joyce segítségére ebben az ügyben, de nem akarta elmondani neki, hogy kettő óra tizenöt perc jár le a határidő. Aztán tegnap éjjel, amikor egymást átölelve feküdtek az ágyban, meggondolta magát.

Elmondta Joyce-nak, az asszony pedig azt mondta rá: – De hát ezt nem teheted. Vagy mégis? – tette hozzá néhány másodperc hallgatás után. Raylan pedig azt felelte, neki teljesen ésszerűnek tűnik, hogy felszólított egy bűnözőt, hagyja el a várost.

– De ha egykor találkozik Harryvel... – szólalt meg Joyce.

– Ha ott lesz, azt jelenti, hogy nem törődik a határidővel, azt hiszi, csak rá akarok ijeszteni.

– De ha rájön, hogy komolyan gondolod...?

– Nem hiszem, hogy elmenekül – mondta Raylan. – Az ilyennek

vége a szakmában, ha egyszer meghátrál.

– De fegyvertelen lesz. Megmondta Harrynek, hogy átkutathatja.

– Csak ne aggódj, lesz nála pisztoly, de ha nem, valaki hoz neki – felelte Raylan. – Csak foglalj magadnak egy asztalt odabenn a fal mellett, és ülj le Harryvel szemben.

– Lehet, hogy még mindig nem ismerlek – mondta az asszony a sötétben.

– Te nem láttad, amikor lelőtte Robertet – felelte Raylan.

Raylan háromnegyed egykor visszament a Jaguárhoz, és beült a kormány mögé. Az összes asztalnál ültek a hotel verandáján, a Vacsorateraszon és a járdán is. A Senkit nem látta.

Egy óra tíz perckor jelent meg Joyce, fehér nadrágban, matrózcsíkos trikóban vonult végig az utcán, fölment a verandára, körülnézett, majd úgy egy percre eltűnt szem elől. A Senkivel együtt bukkant elő a veranda Tizennegyedik utca felőli oldalán. A Senki mondott valamit Joyce-nak, és az asszony elől, a járdán várt, amíg a férfi odament a sötét hajú főpincérhez, egy tekercs bankót vett elő, kivett egyet és átadta. Aztán a Senki Joyce-szal együtt elindult lefelé az Ocean Drive-on a Cardozo felé.

Raylan várt.

Nem kellett soká. Egy óra huszonötökör Gloria Ayres bukkant fel a Tizennegyedik sarkán. Nagy, kék virágos gyékény strandtáska volt nála. Fölment a lépcsőn, megállt és körülnézett a teraszon. Raylan figyelt, és látta, hogy a sötét hajú főpincér odalép a lányhoz. Mond valamit. Gloria is mond valamit. A férfi megint mond valami mást, megérinti a lány csupasz vállát a top fölött, és Gloria a strandtáskájával együtt távozik.

Raylan kiszállt a kocsiból, és elindult Gloria után az Ocean Drive-on a Cardozo felé. Körben mindenfelé emberek igyekeztek a strand irányába. Szép nap volt.

Nicky a hálószoza ajtóban állt, és fölemelte a pisztolyt, amit a Senki Olaszországban szerzett neki, a harminckettes kaliberű Targát, hadd lássa Jimmy Cap.

– Mi van veled? – kérdezte Jimmy. Még mindig köpenyben volt, a zuhany előtt.

– Ezt fogom használni. Tökéletes a célra. A helyszínen hagyom, nem létezik, hogy le tudják nyomozni. Hat golyó van benne.

– Gondolod, hogy ez elég?

– Mindegyiket beleürítem.

– Honnan tudod, hol van?

– Gloria megmondta.

– Gloria összevissza hazudik. Hol van most?

– Már elment.

– Hová ment?

Egyszerűen hihetetlen, gondolta Nicky. Ennek hiába beszél az ember, baszik figyelni rá.

– Azt hiszem, mondtam már, vagy nem? Hogy segít neki kinyírni Harry Amót.

– Megáll az eszem. – Jimmy kivett egy Bili Blass egyedi alsót a szekrényből, a zöldet, és becsukta a fiókot. – Nekem nem szól, de Glóriának igen?

– Gloria azt mondja, azért nem szólt neked, mert mindenkinek meg akarja mutatni, milyen fasza gyerek, és ha nem állítom meg, hamarosan átveszi a helyed. Gloria azt mondja, akkor csinálja, amikor te pillangókat nézel.

Jimmy nekiállt levenni a köpenyt. – Elbeszélgetek Glóriával, mielőtt seggbe rúgom, hogy elszáll. Lelocsolhatnád őt is egy kis benzinnel, mit gondolsz?

– Képzeld csak el – mondta Nicky, s közben legszívesebben

belevágott volna abba a dagadt hasába. – A Senki ott ül Harryvel. Engem nem vesz észre. Időzítés kérdése. Megvárom, hogy lelője Harryt, odalépek és lepuffantom. Úgy, hogy lásson, és tudja, hogy te küldtél.

Uramisten, levette a köpenyt. Az a rengeteg háj, semmi izom, nem is emlékeztet már emberi testre.

– Tudom, hogy azt akarod, nyírjam ki. Te mondtad. Szóval arra gondoltam, hogy itt a legjobb lehetőség, és...

– Megmondtam, hová megyünk. – És ezzel Jimmy Cap bevonult a fürdőszobába.

A félhomályos előcsarnok Joyce-t Olaszországra emlékeztette, Harry villájára. Mindössze néhány asztalnál ültek. Az övék a bejárattal szemben volt. Nyitva volt az ajtó, s a Senki belépett, odament az asztalhoz, levette zakóját, kinyújtotta mindkét kezét, és megfordult Harry előtt. – Oké? – Harry meg azt mondta, üljön le, igyon valamit. Harry a harmadik sörnél tartott, vizenyős szemét napszemüveg takarta el. A Senki Joyce fehér borára pillantott, aztán jeges teát rendelt. – Hogy van? – kérdezte és visszabújt zakójába. – Rég láttam.

– Akkor, amikor a nappalim padlóján feküdt – mondta Joyce.

Amikor a gyékény strandtáskás lány megjelent mellettük, és ráköszönt a Senkire, hogy – szia, épp erre jártam, és bejöttem, mert ki kell mennem a klóra – a Senki meghívta, üljön le melléjük, a lány pedig azt felelte, – oké, de csak egy percre – és ezzel kihúzta a Senkivel szemközti üres széket, és letette a táskát az asztal alá. – Ó Gloria – mutatta be a Senki, a lány pedig felsóhajtott – Öreg, micsoda nap – és feltolta a hajára a napszemüvegét. – Mindenki odakinn van a teraszon. – Joyce a Senkit figyelte. – Nekünk itt is jó – mondta az. – Jó asztalt választottál, Harry. – Harry pedig felriadt. – Tessék? – És Joyce látta, hogy a Senki felpillant. Arra nézett ő is, és megpillantotta Raylant az ajtóban. Harry csak akkor vette észre,

amikor már mellettük állt.

A Senki az órájára nézett. – Még negyven percem van. Vagy tévednék?

Harry nem figyelt rá. – Késett – mondta Raylannek. – Már ellenőriztem, és tiszta.

– Megnézte a zokniját? – kérdezte Raylan. – Olaszországban elvett tőlem egy bokapisztolyt. De nem hiszem, hogy hordaná.

– Nem az én stílusom – szólalt meg a Senki. Világosszürke, dupla gombolása öltönyt viselt, hozzá fehér inget, sötét nyakkendőt. Nyugodtnak látszott, olyannak, aki a kezében tartja a dolgokat. – Ezért jött? Mást nem akar mondani? Nem fogok maga előtt beszélni Harryvel az üzleti ügyeinkről. Ugye megérti?

Most Raylan nézte meg az óráját, hosszan tanulmányozta. Szerintem nem sok ideje maradt beszélgetni – mondta. – Nem egészen negyven perc van még hátra a határidőből. Úgy számolom, jó fél óra, mire innen kiér Dade megyéből, ami azt jelenti, hogy igazából legfeljebb nyolc percet lehet még itt.

Joyce hallgatott, de Harry nem. – Maga érti, miről beszél? Mert ha igen, avasson be engem is – mondta.

– Az a lényeg, hogy nem árthat magának.

Harry láthatóan nem értett semmit az egészből. – Miért nem?

– Mert nem lesz itt.

– Miről beszél?

– Kiszáll az üzletből. – Megérintette Gloria csupasz vállát. – Már nincs itt dolga, ugye, szépség?

A lány nem mozdult, csak amikor Raylan segített, hátrébb húzta a székét. Ekkor felállt. – Hát... – Nem úgy nézett ki, mint aki el akar menni. Vagy talán csak arra várt, hogy a Senki is azt mondja, elmehet.

– Hát, örülök, hogy találkoztunk – mondta.

Joyce az előcsarnokon átvonuló lány után nézett: top, sort, magas sarkú cipő; South Beach-i elegancia.

Raylan leült a Senkivel szemben. Egymást figyelték, de nem nyíltan, anélkül hogy egymás szemébe néztek volna. Harry azt mondta, csapolnia kell, és kiment a férfimosdóba. Raylan Joycehoz fordult. – Magunkra hagynál minket úgy hét percre? Várd meg odakinn Harryt, és vidd be a bárba. Valamit szeretnék tisztázni.

Joyce ott akart maradni vele, nem elmenni, Harryvel vitatkozni. Annyi mindent akart még elmondani Raylannek. Habozott egy pillanatig, aztán kibökte az első dolgot, ami épp a nyelvére jött.

– Azt hiszem, Gloria itt felejtette a strandtáskáját.

– Naná, hogy itt felejtette – mondta Raylan.

Ott volt a Senki két lába között. Nem kellett mást tennie, mint előrehajolni az asztalra, becsúsztatni kezét a fonott táskába, és kivenni a törülközővel együtt a pisztolyt is. Aztán az asztal alatt használni. Gloria jól csinálta: amikor leült, odatolta, pont a megfelelő pozícióba. Semmiség lett volna elintézni Harryt. Mostanra túl lenne rajta.

De ez a cowboy más tészta. Ez készen áll, nem szabad elfelejteni. Nicky elmesélte, hogyan lőtte le a pofa Fabriziót a hegyekben. A Senki nem felejtette el, ahogy azt sem, hogy dőlt Fabrizio nyitott szemmel a kocsi ablakának.

De ez alkalommal úgy tűnt, a pofa át akarja verni. Elküldi hét percre a tyúkot. Szöveg. A pofa zsaru, vagy nem? Szövetségi. Letartóztatási parancs és bírósági papírok nélkül nem nyúlhat hozzá. Az a rengeteg jogi szarakodás. Megmondom neki, hogy nem megyek sehová. Vagy nem mondok semmit. Várom.

– Öt perce van.

Mi a francról beszél?

– Öt perc – mondta Raylan.

Fura volt hátulról látni Jimmy Capet meztelenül. Ilyen nagy és dagadt ember, de a segge normális méretű. Jimmy odabenn, a fürdőszoba rózsaszín ragyogásában a fogát mosta, Nicky még mindig az ajtóban állt, a hálószoba túloldalán.

– Nem értem, mi szükséged van rám, ha nem méz máshová, csak arra a pillangós helyre.

– Van ott egy moly, randa nagy példány, és nincs szája.

– Hallottam róla.

– Nem tud enni.

– Ha Jack vezet, ő is elkísérhet.

– Te vezetsz. Jacknek kimenőt adtam.

Nicky a hálószobán keresztül a rózsaszín ragyogás felé indult. Elismételte, amit Jimmy mondott az előbb, hogy kimenőt adott Jacknek, de értetlen volt a hangja.

– A múlt héten kérte el magát.

– Meggondolhattad volna magad. – Nicky már a fürdőszoba ajtóban állt. – Nem sokkal fontosabb az, amit én akarok? Az istenit, ki akarok nyírni valakit a kedvedért. Megvan a fegyver – még mindig a kezében tartotta a Targát –, itt a tökéletes időpont, és te Jacknek adsz kimenőt, nem nekem?

Jimmy már borotválkozott.

– Van ott egy rovarház, el nem hiszed, mik vannak benne. Akkora szöcske, mint egy kibaszott madár. Hallottál már a botbogárról? Úgy néz ki, mint egy bot. Van itt egy, amelyik jó harminc centi. Aztán vannak azok a kibaszott nagy szarvasbogarak...

Nicky tarkón lőtte. Nem mondta magában, hogy most lelövöm a rohadékot. Nem kellett gondolkodnia. Csak felemelte a Targát, megcélozta vele Jimmy fejét, látta az arcát, Jimmy őt nézte, kezében

a borotvával, aztán a dörrenés, és már nem látta, a tükör vörös lett, és széttört ugyanabban a pillanatban.

Most már farkaszemet néztek. Legföljebb másfél méter lehetett közöttük. Odajött a pincér, és megkérdezte a Senkit, kér-e még egy jeges teát. A Senki a fejét rázta. A pincér megkérdezte Raylant, óhajt-e valamit, Raylan pedig azt mondta, jöjjön vissza három perc múlva.

Még mindig farkaszemet néztek.

– Nem néz az órájára – szólalt meg a Senki. – Honnan tudja, hogy három perc?

– Becslés. Már csak kettő.

– De nem tudja.

– Miért, talán zavarja a dolog?

– Nincs rá engedélye, amit csinál. Nem kapott felhatalmazást.

– A törvény képviselője felszólít egy magafajta alvilági elemet, hogy hagyja el a várost. Mindennapos. Ha úgy dönt, hogy marad, akkor a maga szabályai szerint játszunk.

– Nekem nincsenek szabályaim.

– Én is így értettem. Már csak egy perce van.

– Az előbb még két percet mondott.

– Repül az idő. Döntsön.

– Magának elment az esze!

– Feláll, elmegy és kész. Majd én megmondom Jimmynek, hogy kiszállt az üzletből.

– Nem megyek sehová.

– Még van harminc másodperce.

– Át akar verni, vagy teljesen elment az esze. Nem hallottam még, hogy zsaru ilyet csináljon.

- Húsz másodperc – mondta Raylan.
- Harry is megmondta, hogy nincs nálam pisztoly.
- Nézzen a táskába.
- Ugyan már, ne beszéljen mellé. Azt akarja, hogy hagyjam békén Harry t? Nem érdekel, szarok rá.
- Én is – mondta Raylan. – Tíz másodperc.

A Senki egy szót sem szólt. Bólintott, nem kapkodta el. Amikor ismét megszólalt, más volt a hangja. Nyugodtabb. Oké – mondta, és farkasszemet nézett Raylannel az asztal másik oldalán. – Megkapja, amit akar – mondta.

Joyce látta.

Néhány lépéssel Harry mögött jött ki a bárból, eljöttek, mert a mixer egy tucat pasztellszínű, hölgyeknek való koktélt kevert. Annyi ideje nincs közben, hogy kinyisson egy sört? Egy törzsvendégnek? Harry azt mondta, le van szarva. Piás volt, és az asztalán, ahová a kutya sem hívta Raylant, várja a söre. – Mi szükségem rá? Mit kezdjek egy ilyen redneckkel? – mondta és kiment a bárból, Joyce pedig rohant utána, hogy elkapja a karját, és ne engedje az asztalhoz.

A Senkit szemből látta, Raylant inkább profilból, a bal felét.

Abban a pillanatban, hogy utolérte Harryt, látta, hogy a Senki valami vöröset húz elő az asztal alól. Egy törülközőt? Annak látszott. Most megjelent a másik keze is, és Harry megtorpant. – Fegyver van nála! – kiáltotta. Jó hangos volt, de inkább úgy hangzott, meglepődött, és nem figyelmeztetni akar valakit. Joyce is látta, sötét fém, egy automata. És egy másik, ugyanolyan pisztoly Raylan kezében is, a Senkire mutat, a markolat az asztalon pihen. Volt annyi ideje, hogy arra gondoljon, vajon mire értette Harry. Fegyver van nála. Három másodpercig tartott a következő jelenet, egy pillanattal sem tovább attól fogva, hogy Raylan lőtt.

Üveg- és porcelándarabkák repültek szanaszét, a dörrenéssel egyidőben a Senki behúzta a fejét, hátraesett a székében. Raylannek föl kellett emelnie a pisztolyt, az asztal szélére fektetni a csövét.

Raylan még egyszer belélt.

A Senki megrándult, és az asztalba lőtt, üveg és porcelánszilánkok repültek ismét.

Raylan újra belélt, és ez alkalommal ült és várt utána, az asztalra támasztott markolatú pisztollyal.

A Senki ránézett, egyenesen a szemébe, aztán lekonyult a válla, és mintha lassan lehajtotta volna a fejét az asztalra.

Elült a dörrenés és csönd lett, aztán Joyce újra hangokat hallott, kintről, a veranda felől. Raylan pedig felé fordult. Komoly, ünnepélyes volt a szeme a félrechapott kalap karimája alatt. Joyce nézte, a férfi pedig letette a pisztolyt az asztalra, mielőtt felállt volna, hogy odamenjen hozzá.

HUSZONNYOLC

– Egyszerűen nem értem – mondta Harry Torresnek. – Egy értelmes fiatal nő, aki tudja, mi az ábra. Különbözik nem is jártam volna vele annyi éven keresztül.

– Intelligens és nem áztatja magát. – Torres beleharapott pasztrámis szendvicskébe.

Wolfie-nál voltak, Harry előtt egy tányér cseresznyés Jell-O puding. – Akkor miért lovagol el a magányos Rangerrel, akivel az égvilágon semmi közös nincs benne?

– Nagyjából egyidősek – mondta Torres.

– Na és? Nem akarnak családot alapítani. Talán nem hallottam éppen eleget Joyce-t a biológiai órájáról beszélni? Hát egy ideje nem ketyeg. Raylannek meg két kölyke van, akiket látogathatnak Brunswickban, Georgia államban. Ricky meg Randy, valami countryzenészek után. Mi ez a baromság? Te teljesen beflúgoltál – mondom neki. „Ez nem a te világod, te Frank Sinatrát szereted, Count Basie-t.” Erre azt feleli, „Igen, de ne felejtsd el, hogy Nashville-ben születtem. „Azt mondja, kezd előbukkanni belőle lényének ez az oldala, mintha valami lappangó redneck volna benne. Azt mondja, Raylan hazaviszi karácsonykor. Azt hittem, Harlan megyébe, Kentuckyba, Uramisten, gondoltam, ezek egy szénbányában töltik a karácsonyt. De nem, Detroitban, odaköltöztek Kentuckyból. Megmentem a pofa életét, és azzal hálálja meg, hogy elcsábítja a barátnőmet, akivel évek óta járok. Hazaviszi Detroitba, hogy bemutassa az anyjának.

– Te tényleg elhiszed, ami az újságban volt? – kérdezte Torres. – A „figyelmeztette a U.S. Marshalt...” szöveget?

– A „figyelmeztetés riasztotta a szövetségi marshalt”, helyesbített Harry. – Amikor utoljára írtam rólam az újságban, még „halálos

lövöldözéssel vádolt South Beach-i lakos” voltam, a harmadik oldalon. Most fölkerültem az első oldalra, de még mindig South Beach-i lakosként szerepelek.

– Furcsa egy nyomozás volt – mondta Torres. – Még mindig sok a megválaszolatlan kérdés. Vádat emeljünk-e Gloria Ayres ellen szövetségi tisztviselő ellen megkísérelt merényletben való bűnrészesség miatt? Vagy te voltál a Senki célpontja? Tőled nem kapunk választ. Na és mi a helyzet azzal a sráccal, Nicky Teslával? Van valami összefüggés a két ügy között? Azt mondja, éppen súlyozott, amikor bejött két símaszkos pofa, lelőtték Jimmyt és elrohantak. McCormick beszélni akar vele, azt hiszi, végre valakit elkaphat. Azt mondja, újra nyitja a nyomozást a bűnszövetkezet után. Megmondtam neki, hogy Nicky Testa még három hétig sem tudná vezetni azt a bulit. A bűnügyiek beszéltek vele, azt mondják, teljesen kába, Gloria a farkánál fogva vezeti.

– Nem ismerem, és nem is akarom – mondta Harry. – Ha McCormick csak megemlíti a nevem, mondd meg neki, hogy abban a percben eltűnök a városból.

– Hallom, újra te csinálod a fogadásokat.

– Csak a Szuper Kupáig.

– És aztán?

– Nem tudom. Talán adok még egy esélyt Olaszországnak. Keresek valami kellemes helyet valamivel délebbre. Meglátjuk, mi lesz Joyce-szal, a Magányos Rangerrel marad-e. Ha akar, velem jöhet Olaszországba. Ha nem, hát úgy is jó.

– Micsoda áldott egy lélek – mondta Torres.

Harry pedig csak vállat vont, és ette a Jell-O pudingját.

VÉGE

TARTALOM

EGY

KETTŐ

HÁROM

NÉGY

ÖT

HAT

HÉT

NYOLC

KILENC

TÍZ

TIZENEGY

TIZENKETTŐ

TIZENHÁROM

TIZENNÉGY

TIZENÖT

TIZENHAT

TIZENHÉT

TIZENNYOLC

TIZENKILENC

HÚSZ

HUSZONEGY

HUSZONKETTŐ

HUSZONHÁROM

HUSZONNÉGY

HUSZONÖT

HUSZONHAT

HUSZONHÉT

HUSZONNYOLC